

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 607

Σ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΦΥΛΛΟ
'Ο ΑΓΙΩΤΕΥΤΗΣ
ΦΑΙΝΤΑΙ

Επικαιροί Σίχοι

Θεάματα

Αλήθεια, τί θεάματα αύτήν την εποχή
στην πόλι και στην έξοχή..
Θεάματα που τέρπουν το μάτι σου εύθυσ,
όπου και να σταθής
κι' άλλα περίπου τολμηρά και μηδαμώς έν τάξει
που διασκαλεύουν μέσα σου την δημοσία τάξι!

Θεάματα της έξοχης, λουλούδια, χίλια χρώματα
— μοσχοβολιές κι' άρώματα —
και κελαϊδίματα πουλιών χαρές και φτερουγίσματα
μαζί με ογκανίσματα,
κι' ή... ποιήσις με τη ζωή έτσι πεζά μπερδεύεται
που ή ψυχή σας πάραυτα έντός σας άναδεύεται..
Μά είναι πράγματα αύτά που κάνει άδιαφόρως
του Μάη... ο τενόρος,
κι' είναι τρελλός ο ποιητής που άπογοητεύεται
όταν έν μέσω λουλουδιών ό.. "Ονος έρώτεύεται;

Αμ' και το άλλο, φίλτατοι, το φετεινόν κακόν
που τα λουλούδια φύτρωσαν στας κεφαλές των γυναικών;
Τί παρατράγουδον κι' αύτή ή μόδα και τί άχαρη
άλλα και τί μεράκι
να θλέπης θηλυκά, σαφώς κι' άναντιρρήτως... ζάχαρη
καπελλωμένα... σοβαρώς μέ... γλάστρα ή πανεράκι!

Και έξεχασα το θέαμα ωραιών θηλυκών,
άπείρως συγκλονιστικών,
με τις πλισσές τις φούστες των και με τους φραμπαλάδες
που ένθυμίζουν έλαφρώς... τους εύσταλεις τσολιάδες
και μάς άρέσουνε πολύ,
ίδίως σάν τις ένοχλεί
φυσώντας άναιδέστατα στίς δίπλες των τ' άγέρι,
όποτε—φεύ!—και μένομεν μ' ύφος έκστατικών
—ώς είναι φυσικόν—
μπροστά στίς τόσες όμορφιές πουχει... το καλοκαίρι...

Ακόμη θ' άντικρύσετε και τόν έρωτιδέα
(τόν άγνοούντα προφανώς ότι ή άπιδέα,
...σάν εύρεθής σήν άγορά
πίσω την έχει την ούρά)
που πάει να περιεργασθής με κάποιον πεταλούδα,
γυναικία κομψεπικόμψη, γλυκειά σάν το ροδόλι
και δέν προσέχει ό δυστυχής στο δρόμο του με φλούδα
που θα τόν ρίξή άνάσκελα... για να γελάσουν όλοι!

Αύτά και άλλα, φίλοι μου, υπάρχουνε θεάματα
για γέλια και για κλάμματα,
όπου γυρίσης για να δής στην πόλι και στην έξοχή
αύτή την εποχή.
Μ' αύτά δέ τα θεάματα ως παραδέχονται όλοι,
άνοίχτα ή καρδούλα σας και γίνεται... περβόλι!

ή αιδιαιτέρα γραμματεύς
είναι ένα φρούτο της εποχής μας.
Δέν υπάρχει πολιτικός, μεγαλόδο-
μής, διευθυντής, δικηγόρος ή για-
τρός περιωπής που να μην έχη μια χα-
ριτωμένη συνεργάτιδα πλάι του.

Οι Αμερικανοί — οι αιώνιοι Αμερι-
κανοί! — έκαμαν επανειλημμένως διαγω-
νισμούς για να καθορίσουν τα πρεσβύ-
τα της ιδεώδους ιδιαιτέρας γραμ-
ματέως. Τα 84 ο)ο των άπαντήσεων ά-
πεφάνθησαν: «Η ιδιαιτέρα γραμματεύς
για να είναι ιδεώδης, πρέπει πρό παντός
να είναι... άνύπαντρη!»

Τόν λόγο δέν τόν ξεκαθαρίζουν πολύ
σαφώς οι Αμερικανοί φίλοι μας.

Διάφορα όμως γαλλικά περιοδικά έπα-
ίλαδαν τόν ίδιο διαγωνισμό μεταξύ των
γνωστών των. Και το άποτέλεσμα ή-
πότε διαφορετικό.

«Η ιδεώδης ιδιαιτέρα γραμματεύς
πρέπει να είναι παντρεμένη... υ' έμās ό-
μως!».

Τήν γνώμη αύτή ύπεστήριξαν και ό
κεοίφημος συγγραφέας Αντρέ Μωρουά,
και ένας από τους γνωστοτέρους κοινο-
δουλευτικούς άνδρας της Γαλλίας, ό γε-
ρουσιαστής Λεζέ. Και οι δύο σέρον ως
παράδειγμα τις δικές των γυναίκες, που
ήπηρεσαν προηγουμένως γραμματείς των.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΓΕΛΟΥΝ—ΕΣΕΙΣ ΟΜΩΣ;

ή αντίληψις του αχιοόμορου διαφέ-
ρει από τόπο σε τόπο. Ένα πράγμα
που κάνει τόν Γάλλο να ξεκαρδισθής
στα γέλια, αφήνει τόν Σουηδό τελείως
άσυγκίνητο.

Τό άγγλικό χιούμορ θεωρείται τό
περιφηρότερο όλων. Όλοι όμως δέν τό
άπολαμβάνουν. Σας παραθέτομε δύο τυ-
πικά δείγματα άγγλικού χιούμορ, για να
μάς πήτε αν τα βρίσκετε έξυπνα:

Ο κόμης του Τσέστερφιλντ, ήταν πε-
ρίφημος για τα άστεία του. Μια μέρα,
προσκαλεσμένος σ' ένα επίσημο δείπνο,
πήρε το πιάτο με τη σαλάτα που του
παρουσίασε ό μάιτρ-ντ' ότέλ για να σερ-
βιρισθής, και το ακατέλλωστο στο κεφά-
λι του ύπνέτου. Η οικοδέσποινα τάχασε
από τήν κατάπληξή της και φώναξε: «Τί
κάνετε τη σαλάτα!».

Κι' ό κόμης, φλεγματικά προσέθεσε:
— Μά συγχωρείτε, κυρία μου! Νόμιζα
πως ήταν άγγινάρες...

Τήν ώρα που οι προσκεκλημένοι πρό-
κειται να καθήσουν στο τραπέζι, ή
οικοδέσποινα άντιλαμβάνεται ότι έ-
ως από τους παρόντας δέν φορεί επίσημο
ένδυμα.

«Με μου, του λέγει, όλα έδω εί-
ναι επίσημο ένδυμα... Πηγαίνετε
στον καθά να βάλετε το σμόκιν σας.
Ο προσκεκλημένος φεύγει και έπι-
στρέφει σε λίγο με σμόκιν. Κάθεται στο
τραπέζι. Όταν του σεβδύρουν την σού-
πα, παίρνει το πιάτο και τό χύνει επά-
νω του, λέγοντας:

— Φαίνεται ότι το σμόκιν μου είναι
προσκεκλημένο... Αυτό λοιπόν πρέπει
να φάη...
Κατόπιν σηκώνεται, ύποκλίνεται και
σεύγει.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.5.67
3526

Η εϋδυμη επικαιρότης

Μαργιολιές...

Σ ΑΣ παρακαλώ κύριοι! Πιά μπορεί να είναι η ωραιότερη και πιστότερη περιγραφή μιας τριζούσας, συγκλονιστικής και αφάστου εις γοητείας και σέξ-άππλ, νεαράς υπάρξεως;

Να σας πω ότι τα μαλλιά της ήταν ένα συντριβάνι από χρυσίζοντα αντι-φωγίσματα; Ότι το προφίλ της ήταν η αρμονία και η γλυκύτης; Ότι τα μάτια της ήταν πυροπολικά και οι βλεφαρίδες των δελουδίνων πέταλα βιολέττας;

Η δει στο στόμα της είχε είκοσι οκτώ καπάλυκα μαργαριτάρια και τα χείλη της ήταν μια ύψη αμάτινη περισπωμένη; Δεν θα ήταν αρκετά όλα αυτά!

Ο λαίμακός της έμοιαζε με μίσχον έ-ξωτικου και σπανίου λουλουδιού. Η μέση της ήταν δαχτυλίδι, τα δύο της πόδια ποίημα που το έτεχνούργησεν ο...διάβολος δια να μάς κερδίσει την κόλασιν και το όλον της έσφουζεν από νεότητα και ύψειαν κάτω από την τριζάτη μεταξωτή τουαλέττα.

Μπλάς τριούδερτος δηλαδή και ανεκδιήγητος ικανός να ανάψει πυροκαυτές αισθημάτων και τρικυμίες παθών.

Και αυτός ο έμπρησμός αγαπητοί έμπηκε ένα ζεστό μεσημέρι στο τραμ. Κατάπληκτα βλέμματα την αντί-κρουσαν και αναστεναγμοί δυστυχών ανθρώπων την υπεδέχθησαν.

Αμέσως το τραμ αναστατώθη. Όλοι παραμέρισαν να περάσει. Δεκατέσσερα χέρια έδωσαν στον εισπράκτορα φιλά για το εισιτήριο έπειδή η «μικρά» δεν είχε και περίπου τριάντα χέρια έσπευδαν να την... υποστηρίξουν μήν... πέση όσάκις έταλανε το επικινδύνως επάνω στα κομψά της γοβάκια...

Όλες αυτές τις έκδηλώσεις της λατρείας τις έδεχτο αυτή ένταλως άπαθης με έκφραστικώτατο μείδιμα και με το ύφος γυναικός που γνωρίζει την αξίαν της και έχει πεποίθησιν εις την σαγήνην της.

Σε μια στιγμή σε λίγο ένας γηραιός κύριος σηκώθηκε και της έπρόσφερε το κάθισμά του:

— Ορίστε καθήστε δεσποινίς!

— Μά έσείς κύριε; έτόλμησε αυτή.

— Δεν πειράζει καλό μου κορίτσι τα νειάτα σου άξίζουν περισσότερο απ' τα γεράματά μου, έξ άλλου... κινδυνεύεις δεν το έγνωεις;

Αυτή έχωμεγάλα, κάθησε κι' ενώ έγνώριζε ή άθλία πολύ καλά ότι κινδύνευε ανέβαινε το ένα πόδι πάνω

στο άλλο άδιαφορώντας τελείως δια το θέαμα που παρουσίαζε...

— Ύστερα φταίει ο φονής έπε κάποιος στον κύριο του καθίσματος της δεσποινίδος.

— Πίσω μου σ' έχω διάολο! Έκανε ένας άλλος.

Και το σούσουρο άρχισε να φουντώνει όσο ή μικρά εξέθετε άφελως τας θαυμασίας της ωραιότητας!

Η μικρά έπήγαινε τέρμα! Όλοι στο τέρμα κατεβήκαμε! Αυτή μπροστά και μεις πίσω της. Ένας έμπνύοντατος πωλητής ΕΒΓΑ εις το τέρμα μόλις άντελήθη τί συ-

— με ενδιαφέρετε... έπαγγελματικώς!

νέβαινε, αναστέναζε και επενέθη να μάς... δροσίση με το πνεύμα του και το έμπόρημά του!

— Πάρτε ΕΒΓΑ κύριοι είναι... δροσιστική.

Όλοι γέλασαν και κοντοστάθηκαν και εγώ δεν έχασα την εύκαιρία να πλησιάσω την προπορευομένη μικρούλαν για να της πάρω... συνέντευξιν:

— Παρντόν δεσποινίς! της είπα. Έκοντοστάθηκε αυτή και με προσέ-βλεψε με ειρωνικό μείδιμα εις τα χείλη.

— Τί θέλετε κύριε;

— Με συγχωρείτε δεσποινίς αλλά δεν είμαι... έρωτευμένος, δεν θα σας ζητήσω ραντεβού, ούτε θα σας έχω φράσω τον έρωτικόν μου θαυμασμόν αν και το άξιζετε... είμαι δημοσιογράφος και με ενδιαφέρετε... έπαγγελματικώς. Σας παρηκολούθησα στο

δρόμο και στο τραμ, είδα την συμπεριφορά σας και τις μαργιολιές σας. Πήτε μου δεν φοβάστε; Γιατί σας άρέσει να προκαλήτε τρικυμίες και να εξάψετε με την γοητευτικήν σας εμφάνισιν και την σαχπινιά σας την φαντασίαν των δυστυχών άνθρώπων; Σας παρακαλώ εξηγήστε μου όλα αυτά.

— Μά κύριε από πού σας έβρισαν; Είμαι άπλως γυναίκα και ή φύσις μου ξέρετε...

— Α έτσι; Είστε σαδίστρια λοιπόν; Είστε κακιά και σας άρέσει να υποφέρουν οι άλλοι για σας;

— Όπως κάθε γυναίκα κύριε. Αν ήμουν μια κακοφτιαγμένη γυναίκα σας δεδω... θα έμενα σπίτι μου!

— Και τώρα πού είσθε δηλαδή ούρι πρέπει καλά και σώνει να μάς κάψετε; Να μάς σπρώξετε προς την αυτοκτονία ή προς το Δαφνί;

Γιατί το κάνετε αυτό δεν μάς λυπάστε; Έχουμε τόσα θάνατα γιατί να θέλετε να μάς προσθέσετε και άλλα; Τί θα γίνη ή φτωχή καρδιά μας; Έχουμε αισθήσεις και μεις το ξέρετε; Η μικρά έγέλασε και έκανε να μού φύγη χαδάρα και έλαφρή σαν γατίτσα.

Φεύγοντας δεν μου πέταξε και τον πόνο της.

— Κυττάξτε κύριε να πάρετε συνέντευξη γι' αυτά όλα από τον ίδιο τόν... Έρωτα!

Αχ αυτό το αιώσιο θηλυκό με τις σοφές μαργιολιές του. Ξέρει τη δύναμή του, έχει μελετήσει τα κόλπα του, και τη στρατηγική του και όμως παριστάνει όταν την πάθη τό... έθυμα! Για φαντασθήτε τους δυστυχείς τους άνδρες. Το μαρτύριο του Ταντάλου τραβάνε οι καυμένοι που βλέπουν αυτό τον εξαίσιο καρπό που δακρύζει στη σάρκα που ή ζάχαρη και δεν τους επιτρέπεται να τον θίξουν. Α είναι τρομερό!

Και νάνε θύμα αυτό το τροφαντό κορίτσι, αυτός ο δημόσιος έμπρησμός που ξέρει ότι είναι ο ίδιος ο Έρωτας και που θα έπρεπε να συνοδεύεται από έναν πυροσβεστικό λόγο ύπνου βγαίνει έτσι προκλητικόν και άκκιζόμειν στους δρόμους των Αθηνών...

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
του κ. Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΓΚΡΙΖΑ ΜΑΤΙΑ

Η ΤΑΝ περίεργα τα γκρίζα μάτια της Μίνας. Πολύ περίεργα, αλλόκοτα, αινιγματικά. Όποιος τα έβλεπε, δεν θα μπορούσε να ξεκαθαρίσει τί έλεγαν, τί ένοιωθαν αυτά τα μάτια. Γιατί όλα τα μάτια έχουν μια δική τους γλώσσα, έναν τρόπο έκφρασεως. Εκεί συγκεντρώνεται ή ζωή, ή έκφρασις, τα αισθήματα, οι χαρές και οι πόνοι.

Μά δεν μπορούσε κανείς να πη το ίδιο πράγμα για τα μάτια της Μίνας. Αυτό το γκρίζο που κυριαρχούσε μέσα στα μάτια της ήταν αληθινό μυστήριο που τίποτα δεν μπορούσε να το ξεδιαλύνει.

Ψηλή, περήφανη, με βάδισμα που θύμιζε μιάν Αρτέμιδα, ή Μίνα προκαλούσε τον θαυμασμό, σπάνια όμως τα μεγάλα αισθήματα. Οι περισσότεροι άντρες που έβλεπαν τα γκρίζα μάτια της, δεν τολμούσαν να ριχθούν μέσα σ' αυτό το αθέβαιο πέλαγος.

Όστόσο υπήρξαν δύο ή τρεις που την αγάπησαν. Αυτοί τόλμησαν, είχαν το θάρρος να της δείξουν πως την λάτρευαν. Ο ένας ήταν ο Παυλίδης, ο τραπεζίτικός, ο άλλος ο γυιός του Καλαμαρά, του έφοπλιστού κι' ο τρίτος ο Μαρτζόπουλος, άνθυποπλοίαρχος στα Ναυτικά.

Κανείς δεν μπορούσε να πη ότι είδε μια φορά την Μίνα μαζί τους. Απεναντίας, όλοι ήξεραν ότι εκείνοι, ο καθένας με την σειρά του, την άγαπούσαν τρελλά, ενώ εκείνη τους αντιμετώπιζε με κάποιο ειρωνικό μείδιμα στα χείλη.

Οι φίλενάδες της και κάποιοι άλλοι στενοί γνωστοί θυμούνται κάποια δάκρυα του Παυλίδη και την άπελπισία του Καλαμαρά, όταν εκείνη τους απέμακρυνε από κοντά της κι' όταν σταμάτησε την επίμονη πολιορκία των θαυμαστών της.

Ύστερα δεν άκούστηκε τίποτα. Ο γνωστός κύκλος ήξερε πως ή Μίνα απέμεινε σκληρή και σιθυλική σε κάθε πρόταση, σε κάθε έρωτοτροπία και σε κάθε ντεκλαρασιόν. Σινά-σιγά ή Μίνα έβγαλε την φήμη μιας σκληρής και άκαρδης γυναικός, ένας μοιραίος τύπος. Ήταν ή γυναίκα με τα γκρίζα μάτια, κάτι μάτια που ποτέ δεν δάκρυζαν, ποτέ δεν χαμογελούσαν — γιατί χαμογελούν και τα μάτια.

Ο καιρός περνούσε μέσα στην ατμόσφαιρα αυτή που είχε δημιουργήσει τριγύρω της ή Μίνα. Όλοι την έβλεπαν με κάποιο φόβο, με κά-

ποιο δέος. Οι γυναίκες, είναι αλήθεια, ζήλευαν τα μάτια της, την κορμοστασία της, αλλά δεν άφιναν εύκαιρία στις ιδιαίτερες κουβέντες τους να πουν γι' αυτήν πως ήταν μια «ψυχρή όμορφη» και πως δεν είχε καμμία πιθανότητα να σημειώσει πια έπιτυχίες στους κύκλους των άνδρων.

Και όμως τώρα τελευταία, προ ένός μηνός, μια μεγάλη κοσμογονία είχε συντελεσθή μέσα στην ψυχή της Μίνας.

Ήταν κάποιο απόγευμα σ' ένα ρεσιτάλ τραγουδιού.

Ήταν ένα ρεσιτάλ τραγουδιού που έδινε ο γνωστός «καλλιτέχνης του άσματος» Πέτρος Ναζής, ύστερα από μια θριαμβευτική περιοδεία στην Εύρωπη. Τ' όνομά του άκούστηκε και διαφημίστηκε πολύ, γιατί ο τενόρος τραγούδησε στη Σκάλα, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο και στην Βιέννη. Οι έφημερίδες μάστιγα έγραφαν πως «ο διάσημος Έλλην καλλιτέχνης έκλήθη και εις την Νέαν Ύορκην δια να δώσει συναυλία εις το Μетроπόλιταν». Όστόσο αυτός θρικόταν στην Ελλάδα και έδινε το ρεσιτάλ του εκείνο το απόγευμα στο «Πάλλας».

Τί χαλασμός κόσμου ήταν αυτός! Τά είσιτήρια είχαν εξαντληθή τρεις

μέρες πριν. Και τώρα η σάλα ήταν γεμάτη απ' τον κομψότερο και τον γνωστότερο κόσμο των Αθηνών. Προηγείτο η «σνομπάρια» κι' ακολουθούσαν οι πιο γνωστοί κι' οι πιο αντιπροσωπευτικοί τύποι της πρωτεύουσας.

Σ' αυτό το ρεσιτάλ γνώρισε η Μίνα τον Ναζή. Στο μεγάλο διάλειμμα, όταν μαζί με μια συντροφιά από φιλόμους κυρίες ανέθηκε στα παρσκήνια, είχε την ευτυχία να του σφίξει το χέρι. Χωρίς να το θέλη, χωρίς να καταλαβαίνει κι' αυτή πώς, αισθανθηκε μια θαθεία συγκίνηση να την κυριεύει. «Αλλάστε ο Ναζής ήταν σπουδαίος άντρας. Ψηλός, γεμάτος, χαριτωμένος, γεμάτος από άρρενωπή υπερηφάνεια, κατακτούσε και γοήτευε την γυναίκα που τον πλησίαζε. Έλεγαν πως τα θύματά του, ανάμεσα στον κόσμο των γυναικών, ήταν αναρίθμητα και φαίνεται πως αυτό δεν ήταν καθόλου υπερβολικό.

Βαθεία συγκίνηση λοιπόν κατέλαβε την Μίνα, καθώς άλλαξε μερικές κουβέντες μαζί του. Αισθάνθηκε κάτι σαν σεισμό, σαν ξύπνημα κάποιων αισθημάτων που είχαν κοιμηθεί θαθεία, πολύ θαθεία.

Όταν κατάλαβε πως η συγκίνηση της δεν προερχόταν απ' την γνωριμία ενός μεγάλου καλλιτέχνη, αλλά μόνο ενός άντρα, αισθάνθηκε κάτι σαν ντροπή, σαν ταπείνωση. Μέσα στα βάθη της ψυχής της δεν αναγνώριζε την Μίνα, την περήφανη και άπρόσιτη Μίνα, που δεν μπορούσε κανένας να καυχηθεί πως την συγκίνησε.

Αλλά όταν τον ξαναείδε για δεύτερη φορά σε μια φιλική δεξίωση στο σπίτι του Ναρόγιαννη, ένοιωσε πολύ καλά πως της ήταν αδύνατο να καταπολεμήσει την γοητεία που την έσερνε κοντά στον Ναζή.

— — —

Από τότε τα πράγματα πήραν τον φυσικό, τον αληθινό τους δρόμο. Η Μίνα αισθανόταν πως ο Ναζής την τραβούσε, την γοήτευε, την έφερνε στα νερά του κατά τον πιο ασφαλές τρόπο. Κι' αυτό ήταν κάτι που την αναστάτωνε, αλλά και ταυτόχρονα της άνοιγε τα μάτια σε καινούργιους κόσμους αγνώστων αισθημάτων.

Την τρίτη φορά που βρέθηκε κοντά στον καλλιτέχνη, πάλι σε κάποια φιλική δεξίωση, ένοιωσε κάτι που έβασα έμοιαζε με ζήλεια, καθώς έβλεπε να τον πολιορκούν οι γυναίκες και να τον αγκαλιάζουν με τα τρυφερά τους βλέμματα. «Ήθελε να προσέχει μόνον αυτήν, να κυττάζει μόνο αυτή, να μην ενδιαφέρεται για να μοιράζει αυτόγραφα, μειδιάματα, χειροφιλήματα, ν' αραδιάζει κομπλιμέντα και κολακείες και να δείχνει εξαιρετικό ενδιαφέρον για κάθε μορφή γυναίκα.

Μέσα σ' αυτό το σύνολο, η Μίνα, καθώς ήταν ωραία, είχε κι' αυτή το μερίδιό της. Μα αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που την διαμόρφωνε και την πλήγωνε θαθεία. Η συμμετοχή της στον συρφετό αυτών των θαυμαστριών του Ναζή την ταπεινώνει και την άναγκασε. Κι' άφου κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από την γοητεία του, αποφάσισε να δώσει εις ενέργειαν τα μεγάλα μέσα.

Μια γυναίκα με γκρίζα μάτια

Αποφασιστικός και θαρραλέος άνθρωπος ή Μίνα έπεδωσε ένα ξεμονάχισμα με τον τενόρο. Κι' εκεί ηρωικά και σταθερά του είπε:

—Κύριε Ναζή, ξέρω πως γνωρίζατε πολλές γυναίκες...

Ο καλλιτέχνης μειδίασε με αυτάρεσκα.

—Ωστόσο, συνέχισε η Μίνα, θα σάς πω κάτι που δεν σάς το είπε καμμιά γυναίκα ως τώρα.

Εκείνος την κύτταξε περιέργα. Τα γκρίζα μάτια της ήταν πάντοτε γκρίζα και δεν άφιναν να προβοδή κανένα αίσθημα. Τότε την κύτταξε καλλίτερα.

—Είμαι περιέργος να σάς ακούσω, της είπε μόνο.

—Δυό λόγια έχω να σάς πω. Δυό λόγια απλά κι' έκφραστικά μαζί, δυό λόγια που εκδηλώνουν ό,τι σκέπτομαι. Είμαι μια γυναίκα περιέργη, αλλόκοτη, καθόλου αισθηματική, ακατάδεκτη, περήφανη και σοβαρή. Μπορώ να καυχηθώ ότι πολλοί έκλαψαν για μένα και ότι εγώ δεν έκλαψα για κανέναν, τ' ακούτε;... Για κανέναν... Σήμερα αισθάνομαι κάτι περιέργο για σάς... Το πολέμησα, αλλά δεν έφυγε, παρ' ό,τι τα αισθήματά μου δεν με κυβερνούν, αλλά τα κυβερνώ εγώ.

Μειδίασε το ίδιο αινιγματικό μειδιάματά της κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Αυτό είναι όλο... Τίποτε άλλο δεν έχω να προσθέσω... Φυσικά περιμένω την απάντησή σας...

Και τον κύτταξε στα μάτια, ζητώντας να καταλάβει μέσα σ' αυτά τι σκεπτόταν ο «γόνος» γι' αυτήν.

— — —

Όπως η εξομολόγησις ήταν απλή και σύντομη, έτσι κι' η απάντησις του τενόρου ήταν λιγδολογή.

—Όμολογώ, της είπε, πως τα λόγια σας μου έκαναν εντύπωση και με κολάκεψαν. Αλλά τι μπορώ να σας προσφέρω εγώ; Ένας καλλιτέχνης; Είμαι ένα διαβαστικό πουλι που δεν μπορεί να χτίσει πουθενά οριστική φωλιά. Μιλήσατε για πολλές γυναίκες. Είμαστε σύμφωνοι. Οι πολλές γυναίκες είναι ανάγκη για μένα, αλλά η μία γυναίκα δεν μου χρειάζεται. Οι έρωτικές περι-

πέτειες είναι ενδιαφέρουσες, αλλά το αίσθημα με μια μόνο γυναίκα είναι επικίνδυνο. Γι' αυτό το αποφεύγω και θα το αποφύγω ακόμα μια φορά...

Τον κύτταξε ξαφνιασμένη. Δεν φανταζόταν ποτέ πως θα έβρισκόταν άντρας που θα είχε την δύναμη ν' αρνηθεί τον έρωτά της. Πίστευε στον έαυτό της, πίστευε στην δύναμη των γκρίζων ματιών της και φανταζόταν τον έαυτό της ακαταμάχητο. Ξαφνικά έβρισκόταν μπροστά σ' έναν άνθρωπο που της έλεγε κατάμουτρα πως δεν την ήθελε.

Τα μάτια της θόλωσαν. Το αίμα της ανέθηκε στο κεφάλι της και μια ζάλη της αναστάτωσε την σκέψη. Τώρα κατάλαβε καλά πόσο ταπεινώθηκε, πόσο έριξε τον έαυτό της μπροστά στα μάτια ενός ξένου, ενός αγνώστου που είχε τον έγωισμό να παριστάνει τον βασιλιά των γυναικών.

Και με την σκέψη αυτή, σταμάτησε την κουβέντα κι' απομακρύνθηκε.

— — —

Δυό μέρες αργότερα η Μίνα καθόταν μέσα στο σαλόνι του σπιτιού της. Ήταν απόγευμα κι' η γυναίκα με τα γκρίζα μάτια σκεπτόταν την περιπέτειά της με τον Ναζή. Μια θαθεία μελαγχολία κατείχε την ψυχή της κι' ένα πένθιμο συναίσθημα κυριαρχούσε στην σκέψη της.

Αφέθηκε για λίγο στις σκέψεις αυτές, αλλά γρήγορα αισθάνθηκε την ανάγκη να καταπολεμήσει την μελαγχολία της. Γύρισε το κουμπί του ραδιοφώνου και πήρε τον σταθμό Αθηνών.

Ένα ωραίο λικνιστικό μοτίβο την συνεπήρε. Ήταν ο «Ωραίος γαλάζιος Δούναβης», το θάνατο θάλας που συγκινεί πάντοτε τις καρδιές. Το παρακολούθησε με προσοχή κι' αισθάνθηκε κάποια γοητεία να την κυριεύει.

Ύστερα, μόλις τελείωσε το κομμάτι, ακούστηκε η φωνή του σπηκερ.

«Θα μεταδοθούν συνθέσεις Σουμπερτ και Μότσαρτ από τον κ. Πέτρον Ναζήν, τη συνοδεία πιάνου».

Η καρδιά της λαχταρούσε. «Ως κι' εδώ, στο ραδιόφωνο, την καταδίωκε η ανάμνησις του, η φωνή του, ο έαυτός του.

Έκανε να κλείσει το ραδιόφωνο, αλλά κατόπι σταμάτησε:

—«Ας τον ακούσω, σκέφθηκε.

Και πραγματικά, άκουσε την γλυκειά, την σοβαρή φωνή του, παρακολούθησε τις δαντελωτές σκάλες, τις τρίλιες, τα σβυσίματα και όλο κληρο τον τόνο του αίσθηματος που υπήρχε μέσα στο τραγούδι του.

Έτσι καθώς έσκυβε αισθάνθηκε τα βλέφαρά της υγρά. Κατάπληκτη κατάλαβε πως έκλαιγε. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν πάνω στα μάγουλά της και τα μάτια της ήταν θουρκωμένα.

Ναι! Αυτά τα γκρίζα, τα αινιγματικά μάτια, αυτά που είχαν κάνει πολλούς να κλάψουν, έκλαψαν κι' αυτά — για πρώτη φορά. Η Μίνα έκλαιγε... Κι' αυτή δεν ήξερε γιατί τα δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα γκρίζα μάτια της. Ίσως γιατί άγαπούσε, ίσως γιατί πλήρωνε τώρα τα δάκρυα που έκανε να τρέξουν πάνω σε ξένα μάγουλα.

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

3

Αγγλικές ιστορίες

Μια Ιατρική:

Ο νεαρός Τζιμ, ύστερ' από πολλούς κόπους, κατώρθωσε, επί τέλους, να πάρη το δίπλωμά του ως γιατρός. Ο πατέρας του του άνοιξε ένα πολυτελέστατο ιατρείο κι' ο νεαρός Τζιμ εγκαθίσταται και περιμένει.

Κάποτε χτυπούν την πόρτα του. Ο πρώτος πελάτης!

Πραγματικά, ήταν ένας άνθρωπος του λαού, ο οποίος τον καλούσε επειγόντως για την ετοιμόγεννη γυναίκα του. Ο Τζιμ τρέχει κι' επιτρέφει αργότερα κατάκοπος.

—Λοιπόν; τον ρωτά η μητέρα του. —Αλλοίμονο, απαντά ο Τζιμ, ήμουν πολύ άτυχος: Το παιδί έγινε νεκρό, σε λίγο πέθανε και η μητέρα και ο πατέρας τρέχοντας να μου φέρη νερό να πλυθώ, έπεσε και έμεινε στον τόπο!...

Περνούν λίγες μέρες. Νέα πρόσκλησις του Τζιμ σε τοκετό. Αυτή τη φορά όμως, ο Τζιμ επιστρέφει χαρούμενος.

—Λοιπόν; τον ρωτά πάλι η μητέρα του.

—Αυτή τη φορά, μαμά, απαντά ο Τζιμ, ο πατέρας δεν έπαθε τίποτε!

Μια παιδική:

Η μητέρα της μικρούλας Μόλλυ, έχει φέρει στον κόσμο ένα ακόμη κοριτσάκι. Η Μόλλυ περιεργή το κυττάζει μέσα στα σπάργαντα του και ρωτά τον πατέρα της γι' αυτό.

—Τ' άγνοώ, Μόλλυ, του απαντά αυτός. Σε λίγο καιρό θα μεγαλώσει και θα γίνη σαν και σένα.

Η Μόλλυ όμως δεν ικανοποιείται.

—Και τί θα το κάνης; ρωτά.

Ο μπαμπάς θέλει να διασκεδάσει με την αφέλειά της και της απαντά:

—Θα το πουλήσω αύριο της θείας Καρλόττας για μια λίρα.

—Ω! όχι, μπαμπά! κάνει η μικρή.

—Και γιατί δεν θέλεις να πουλήσουμε το παρό;

Και η Μόλλυ:

—Μά, μπαμπά, γιατί να διασκοτώμε, ως τ' αφήσουμε λίγο να μεγαλώσει. Θα μάς δώσει η θεία περισσότερα!...

Και μια μακάβρια:

Ο Τόμ είχε πάει με φίλους του στην Αφρική για κυνήγι. Ύστερ' από μερικές μέρες η οικογένειά του παίρνει ένα τηλεγράφημα, όπου της αναγγέλλεται ότι ο Τόμ σκοτώθηκε από μια τίγρη. Η οικονόμος τότε τηλεγραφεί να της στείλουν το λείψανό του και οι φίλοι του Τόμ ανταπαντούν: «Σορός αποστέλλεται ατμόπλοιοι «Τ».

Ύστερ' από μερικές μέρες φθάνει στην Αγγλία επ' ονόματι της οικογένειας του Τόμ ένας κλώδης με μια ζωντανή τίγρη μέσα.

Οι συγγενείς του Τόμ κατάπληκτοι τηλεγραφούν στους φίλους του: «Ελάθεμεν τίγρη, όχι όμως και σώμα Τόμ».

Την άλλη μέρα έρχεται η απάντησις:

«Τόμ εντός τίγρεως».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ:

ΑΡΧΙΖΕΙ

Το μόλις έκδοθέν τελευταίο έργο του περιφήμου Άγγλου συγγραφέως των κατορθωμάτων του

ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κ. ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Είναι ένα κατ' πληκτικό
μυθιστορημα με ήρωα τον
άσυλληπτο

ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑ ΜΑ

ΕΠΙΣΗΣ

Το ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ του άριστουργήματος του Ζύλ Μαρέ:

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Το νέον Αθηναϊκόν μυθιστόρημα του συγγραφέως των «Λουλουδιών της Νύχτας».

Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στο περιδώριο της επικαιρότητας

"Ένα νέο κράτος μέ πληθυσμό... 22 ατόμων!"

Η επανάσταση ενός ισπανικού
νησιού του Ινδικού Ωκεανού..

ΕΙΝΑΙ γνωστόν ότι η Ισπανία πήρε στο παρελθόν μία μεγάλη αποικιακή δύναμις με άπειρες κτήσεις. Ολίγον κατ' ολίγον όμως, άλλα Κράτη, ισχυρότερα, την απεγύμνωσαν από τας αποικίας της.

Μία από τας ισπανικάς αυτὰς αποικίας υπήρξε και τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαλδιβῶν, πού ἔρρισκεται νοτιοδυτικά της Κεϋλάνης, καί κατελήφθη ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς Βρεττανικοὺς κυριάρχους τῶν Ἰνδιῶν.

Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαλδιβῶν περιλαμβάνει ἀρκετὰς νησίδες. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ Τιουδά-Μακάκι, ἡ ὁποία ὅμως ἐλησμονήθη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς κατακτητὰς σ' ὅλας τὰς συνθήκας πού ὑπεγράφησαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας, κι' ἐστὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἀνήκει στοὺς Ἰσπανοὺς μέχρι σήμερον.

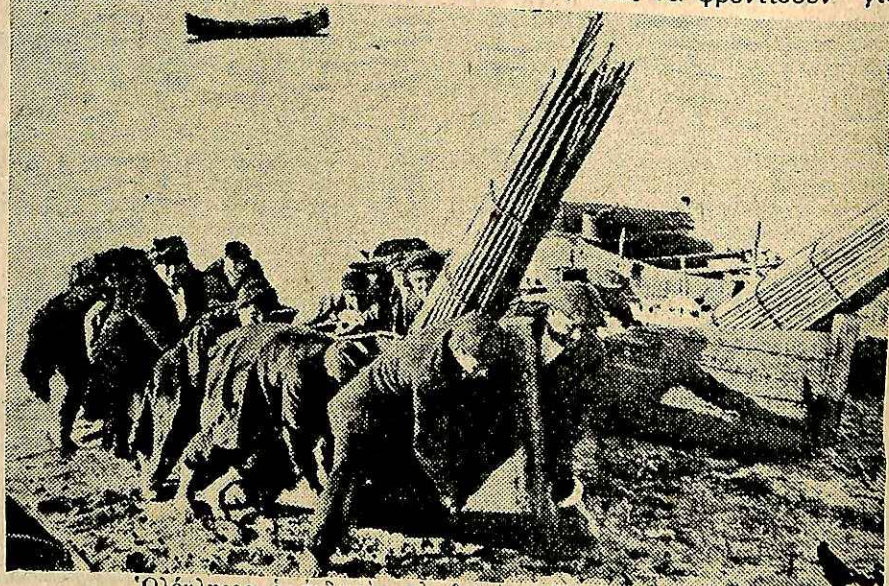
Ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐκηρύχθη στὴν Ἰσπανίᾳ ἡ δημοκρατία, ἓνα μικρὸ πλοῖο ἐστάλη στὴν μακρινή νησίδα καὶ ἀνήγγειλε τὴν εἰδηση τοῦς κατοίκους της, πού ἀποτελοῦσαν ὅλο κι' ὅλο... τρεῖς οἰκογένειες. Τοὺς ἔφερε συγχρόνως καὶ μία δημοκρατικὴ σημαία μὲ τὰ νέα ἐθνικὰ χρώματα: βιολέ, χρυσὸ καὶ κόκκινο.

Ἡ πολιτεία μεταβολὴ ἔγινε χωρὶς μεγάλη φασαρία. Ὁ «διοικητής» τῆς νήσου, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἀρχαιότερης οἰκογενείας, κατέβασε τὴν βασιλικὴν σημαία καὶ ὕψωσε τὴν δημοκρατικὴν. Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου ἀπέστειλε στὴν ξηρὰ μερικὰ μπουκάλια ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ, καὶ τὸ δῶρο αὐτὸ συνετέλεσε πολὺ στὸ νὰ ἐορτασθῇ μὲ μεγαλύτην ἐνθουσιασμόν ἡ δημοκρατία. Ὅταν δὲ στὸ τέλος ὁ κυβερνήτης ἀνήγγειλε ἐξ ὀνόματος τῆς Κεντρικῆς Κυβερνήσεως ὅτι ἡ φορολογία τῆς μιάς λίρας πού κατέβαλε κάθε χρόνο τὸ νησί θὰ καθυστεροῖτο, ὁ ἐνθουσιασμός ἐφθασε στὸ κατακόρυφο.

Κατόπιν ὅμως τὰ πράγματα δὲν πῆγαν πολὺ ὁμαλὰ. Στὴν Ἰσπανίᾳ ἐκηρύχθη σὲ λίγο ἡ ἐπανάστασις καὶ ἄρχισε ὁ μακρὺς ἐμφύλιος πόλεμος. Οἱ τρεῖς οἰκογένειες πού ἀποτελοῦσαν τὸν πληθυσμὸ τῆς Τιουδά-Μακάκι, παρακολουθοῦσαν μὲ μεγάλῃ ἀνῶνιαν τὰ γεγονότα, χάρις σ' ἓνα ραδιοφῶνο πού κατάρθωσαν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ κάποιο πλοῖο. Κι' ὅσο ὁ ἀδελφοκτόνος σπαραγμὸς ἐξακολουθοῦσε στὴν ὑπέρα-πατρίδα, τόσο τὰ αἵματα ἀνάβαν καὶ στὸ μακρινὸ νησάκι τῶν Μαλδιβῶν. Μία μέρα, τέλος, οἱ οἰκογένειες Χερναντέ, καὶ Πιμιέντα καθήρεσαν τὸν Πάμπλο Γκαργκάντο, πού ὡς πρεσβύτερος ἄνδρας τῆς οἰκογενείας Γκαργκάντο, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἀρχαιότερη ἀπὸ τὶς τρεῖς, ἀσκούσε δικαιοματι-

κὰ τὰ καθήκοντα διοικητοῦ τοῦ νησιοῦ.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ μὲν ἐθνικιστικὴ μερίς τοῦ «πληθυσμοῦ» περιελάμβανε δύο οἰκογένειες, τοὺς Χερναντέζ μὲ πέντε μέλη, ἐξ ὧν δύο ἄνδρας, καὶ τοὺς Πιμιέντα, μὲ ἕξ άτομα, ἐξ ὧν τέσσαρες ἄνδρες. Ἡ δὲ δημοκρατικὴ πεοιλάμβανε τὰ ἑνδεκα μέλη

Ὁλόκληρος ὁ ἀνδρικός πληθυσμὸς τοῦ νέου Κράτους...

τῆς οἰκογενείας Γκαργκάντο μὲ ἕξ ἄνδρας. Δηλαδή, ἀπόλυτος ἀριθμητικὴ ἰσότης τῶν δύο ἀντιπάλων μερίδων! Οἱ ἄνδρες ἐκήρυξαν τὸν πόλεμο, καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς υἱοὺς Πιμιέντα ἐτραυματίσθηκε. Τὸ πρᾶγμα συνεκίνησε τὰ δύο στρατόπεδα, γιατί ὅλοι ἦσαν συγγενεῖς ἐξ ἀγχιστείας, οἱ δὲ γυναῖκες ἀρχισαν νὰ διαμαρτυρῶνται καὶ ἐπρότειναν νὰ γίνῃ... δημοψήφισμα! Τὸ ἀποτέλεσμά του ὅμως ὑπῆρξε ἀρνητικόν, γιατί αἱ ψῆφοι ἐμβίβασθησαν ἐξ ἴσου ὑπὲρ τοῦ Φράνκο καὶ τῶν Κυβερνητικῶν. Ὅπως δὴποτε, συνεφώνησαν μὴ δὲ μὴν ἀνακαυχή, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἰσπανοὶ θὰ κατάρθωναν νὰ ἐξιδιαικύνουν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν στὴν ὑπέρα-πατρίδα. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἐξακολουθοῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται νὰ προσεγγίζῃ τὸ τέρας, καὶ τότε ἡ κυρία Γκαργκάντο εἶχε μὴ μεγαλοφῶν ἐμπνευσι: Ἐπρότεινε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1938 νὰ κηρύξῃ τὸ νησί τὴν αὐτονομία του!

Ἔτσι, σὲ λίγο, ὅταν πέρασε κάποιο πλοῖο ἀπὸ τὸ ξερόνησο τῶν Μαλδιβῶν, οἱ κάτοικοι παρεκάλεσαν τὸν πλοίαρχό του νὰ μεταβιβάσῃ στίς ἐφημερίδες τῶν Ἰνδιῶν μὴ ἀποκήρυξη τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Τι-

ουδά — Μακάκι, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκήρυσσαν τὴν αὐτονομίαν τῆς νήσου Ντιέγκο-Μαρκές», γιατί ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἀλλάξει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ... νέου Κράτους!

Ἐπεφόρτισαν συγχρόνως τὸν πλοίαρχο νὰ μεταβιβάσῃ καὶ μερικὰς πληροφορίες σχετικὰς μὲ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ νέου Κράτους. Ἔτσι, ὁ στρατός του περιλαμβάνει μέχρις ὥρας... δύο στρατιῶτες! Διετέθη ὁ μὲς κονδύλιο γιὰ τὴν προμήθεια ἀκόμη δύο ὄπλων, ὥστε λίαν προσεγῶς ἡ δύναμις τοῦ στρατοῦ τοῦ Ντιέγκο-Μαρκές θὰ διπλασιασθῇ. Ἡ σημαία τοῦ νέου Κράτους εἶναι ὠραιότατῃ ἓνας χρυσὸς ἥλιος πού ἀνατέλλει ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Καὶ τώρα, τὰ πλοία πού περνοῦν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀπὸ τὸ Ντιέγκο-Μαρκές, ἀντικρύζουν μὴ ὠραιότατη σημαία πού κυματίζει στὸν ὕψι-λότερο λόφο τοῦ νησιοῦ.

Ὡστόσο, ἂν οἱ ὀλίγοι νησιῶτες ἀπὸ τὴν ἀποφασίζῃ καὶ μὴ δίνει τὰ παπούτσια στὸ χέρι. Οὔτε τὰ παρακάλια ἐπίασαν, οὔτε οἱ θερμὲς ἐρωτικές ἐπιστολὲς μὲ τὶς ὁποῖες καλοῦσα τὴν ἀπιστῶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θερμὴ μας φωνή, οὔτε κι' οἱ ἀπειλὲς ὅτι θὰ τὴ σκοτώσω, ἡ τοῦλάχιστον θ' αὐτοκτονήσω. Ἡ Νίνα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Μία εὐδυμη ἰσγορία

ΤΗΝ ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἀπαρηγόρητος. Ἡ Νίνα μὲ εἶχε ἐγκαταλείψει. Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ τὴ Νίνα. Ὁ ἔρωτάς μου γι' αὐτὴν ἦταν κάτι πού θὰ μπορούσε ἀσφαλῶς νὰ ἐμπνεύσῃ ἓναν ποιητὴ, ἢ νὰ ἐμπνεύσῃ κι' ἐμένα ἂν ἤμουν ποιητής. Κι' ἐκεῖ, λοιπόν, πού ὀνειρευόμουν ἓνα μέλλον γεμάτο ἀτέλειωτη ἐρωτικὴ εὐτυχία, ξαφνικὰ ἡ Νίνα ἀποφασίζει καὶ μὴ δίνει τὰ παπούτσια στὸ χέρι. Οὔτε τὰ παρακάλια ἐπίασαν, οὔτε οἱ θερμὲς ἐρωτικές ἐπιστολὲς μὲ τὶς ὁποῖες καλοῦσα τὴν ἀπιστῶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θερμὴ μας φωνή, οὔτε κι' οἱ ἀπειλὲς ὅτι θὰ τὴ σκοτώσω, ἡ τοῦλάχιστον θ' αὐτοκτονήσω. Ἡ Νίνα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Φανταζόσαστε, λοιπόν, τὴν ἀπελπίσθαι μου. Εἶχα χάσει ἐντελῶς τὴν ὁρεξί μου — πού καὶ πρὶν δὲν ἦταν περίφημη — μὲ τυραννοῦσαν φρικτὰς αὐπνίες, μὴ εἶχε φύγει κάθε ὄρεξι γιὰ δουλειὰ καὶ λίγη ἀνακούφιση ἐν-ρισκὰ μόνον ὅταν συναντοῦσα κάποιο στενὸ μου φίλο καὶ τοῦλεγα τὸν πόνο μου. Ὁ τελευταῖός μου φίλος πού ἔπεσε θύμα τῶν ἀφηγήσεών μου, ἦταν ὁ Χαρίλαος.

—Τί ἔχεις θρὲ παιδί μου; μὲ ρώτησε ὁ καὶ μόνος, ὅταν μὲ εἶδε στὰ μαῦρα χάλια.

—Ἀς τα, καὶ μόνος Χαρίλαε.. Αὐτὸ κι' αὐτό. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ξεχάσω. Ὑποφέρω τρομερὰ ὅταν τὴν σκέπτομαι.

—Γιατί; Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ὠραῖες γυναῖκες.

—Ναί, ἀλλὰ σὰν τὴ Νίνα δὲν εἶναι καμία. Ἐρεῖς τί γυναῖκα ἦταν ἡ Νίνα; Ἀχ! Χαρίλαε!... Ὅσα πεθάνω ἀπὸ τὸν καὶ μόνος.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Ζάχο—τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μὲ λέγανε Ζάχο—, μὴ λείει ὁ φίλος μου ὁ Χαρίλαος, θὰ σὲ θεραπεύσω ἐγώ.

—Ἀδύνατον, Χαρίλαε.

—Θὰ σὲ θεραπεύσω σοῦ λέω! Ἐ-χω θεραπεύσει πολλοὺς σὰν καὶ σένα.

—Μὰ πῶς;

—Θὰ σοῦ πῶ μὴ θαυμαστὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο. Καὶ πρῶτα—πρῶτα γιατί δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ξεχάσῃς;

—Γιατί τὴν θυμάμαι.

—Ὡραία! Καὶ τί τῆς θυμάσαι ἀκριβῶς;

—Τὶς ὠραῖες στιγμὲς πού περάσαμε μαζί. Τὰ χαρίσματά της... Τὴν ἐξυπνάδα της...

—Ὅταν μόνος σου, τί λές ἀπάνω-κάτω;

—Λέω: Τί εὐτυχισμένη ζωὴ πέρασα μὲ τὴ Νίνα μου... Τί ὁμορφὰ πού μιλοῦσε... Τί θερμὰ πού ἦταν τὰ φίλια της... Ὅταν γελοῦσε μὲ τρέλλαινε μὲ κείνο τὸ κρυσταλλένιο τῆς γέ-

Πῶς ξεχνοῦν τὰ γυναῖκες

Τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

λιο... Πόσο γοητευτικὸ ἦταν ἐκεῖνο τὸ θράδυ στὴν Κηφισιά... Τί μαγεία ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὴ Βουλιαγμένη, πού κολυμποῦσαμε καὶ εἴχαμε βάλει στοίχημα ποῖος θὰ κάνη τὶς μακρύτερες θουτιές... Καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια. Αὐτὰ θυμᾶμαι καὶ μὲ πιάνει ἀπελπίσθαι.

—Δηλαδή, μὲ ἄλλα λόγια, θυμάσαι τὶς ὁμορφες στιγμὲς πού πέρασες μαζί μὲ τὴ Νίνα. Ἔτσι;

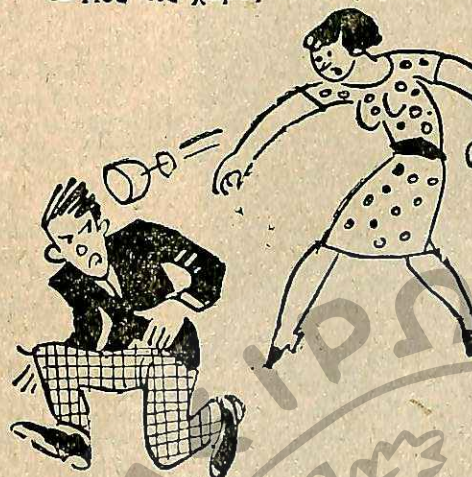
—Ἀκριβῶς.

—Ἡ Νίνα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν πάντα καλὴ μαζί σου. Ὅπως κάθε γυναῖκα καὶ μάλιστα ὁμορφὴ, θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὶς παραξενιές της, τὶς ἰδιοτροπίες της, τὶς κακίες της. Θὰ σ' ἔκανε πολλὰ φορὲς νὰ στενοχωρηθῇ, νὰ υποφέρῃς, ἴσως καὶ νὰ κλάψῃς.

—Ἀ!... Ναί. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια...

—Ἀλλὰ εἶχε καὶ χάρες.

—Ἄσε τὶς χάρες κατὰ μέρος. Ἀ-

Τὸ πέταξε ἓνα ποτήρι στὸ κεφάλι.

πὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ σκέπτεσαι μόνον τὶς ἀσχημὲς ἀναμνήσεις πού σοῦ ἄφησε. Θὰ θυμάσαι ὅτι κακὸ σοῦχε κάνει. Καὶ κάθε φορὰ πού θάρχεται στὸ νοῦ σου ἡ Νίνα, δὲν θὰ λές: Τί γλυκὰ πού ἦταν τὰ φίλια της, ἀλλὰ πόσο σ' ἔκανε νὰ λυπηθῇς ἡ τάδε παραξενιά της καὶ ἡ τάδε κακία της. Μ' ἐννοεῖς;

—Σ' ἐννοῶ. Ἀλλὰ τί θὰ ἐγὼ ἀπ' αὐτό;

—Ἀπ' αὐτὸ θὰ ἐγὼ ὅτι σιγά-σιγά, καθὼς θὰ θυμάσαι τὶς κακές της πλευρὲς, θ' ἀρχίσῃς νὰ τὴν ἀντιπαθῇς καὶ πολὺ γρήγορα θ' ἀνακολύψῃς πῶς ἡ Νίνα σου δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπην σου. Δηλαδή, θὰ θεραπευθῇς ἐντελῶς, μὲ καταλαβαίνει; Τόσο πού δὲν θὰ θέλῃς νὰ τὴν ξαναῖδῃς πιά...

—Εἶναι ἀποτελεσματικὴ αὐτὴ ἡ μέθοδος;

—Δοκίμασέ τη καὶ ὕστερα μοῦ λές. Ἐγὼ σῶσαι κόσμο καὶ κοσμάκη ἐγὼ μ' αὐτήν.

—Ἔτσι.

Μία καὶ δὲν εἶχα τίποτα καλύτερο νὰ κάνω, ἀποφάσισα νὰ βάλω

ἐνέργεια τὴ μέθοδο τοῦ φίλου μου, πού τὴν εὗρισκα, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀρκετὰ σοφὴ. Κι' ἔτσι, κάθε φορὰ πού μοῦ ἐρχόταν στὸ νοῦ ἡ μορφὴ τῆς Νίνας, ἔλεγα:

—Στὸ διάβολο, παληοθήλυκο! Ἐ-σὺ δὲν εἶσαι πού μ' ἔκανες τόσες φορὲς νὰ περιμένω ὥρες ὀλόκληρες στὴ θροχή καὶ στὸν ἥλιο καὶ πέρναγες μ' ἓνα ταξὶ θιαστική καὶ μούκα-νες νόημα ὅτι δὲν μπορεῖς τόχα σήμερα; Καὶ δὲν σταματοῦσες καθόλου γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς μὲ λόγια. Ἐ-σὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀφορμὴ πού τὸ θιβε-κώθηκα μὲ τοὺς καλύτερους μου φίλους; Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ αἰτία πού μὲ γυρίζω νύχτες στοὺς δρόμους καὶ νὰ κλαίω μὲ τὰ παλαβὰ σου τὰ καπρίτσια; Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ αἰτία πού μὲ κατα-ράστηκε ἡ θεία μου ἡ Εὐριδίκη; Ἐ-σὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀφορμὴ πού τὸ θιβε-κώθηκα μὲ τὸν Ταχυδρομικὸν Ταμιευ-τήριον ἔχει ὑπόλοιπο μὴδέν; Ἐσὺ δὲν εἶσαι πού πέρναγες μὲ ἄλλον, ἐκεῖ πού σὲ περιμένα ἐγὼ τόσες φορὲς, γιὰ νὰ μὲ πικάρῃς καὶ νὰ μὲ κάνης νὰ υποφέρω μὲ τὰ κολπάκια σου; Ἐσὺ δὲν εἶσαι πού ἓνα ἀπογευμα-τάκι πού εἴχαμε μὴ διαφορά ἀντι-λήψεων σὲ κάποιο ζητηματάκι, μοῦ πέταξες ἓνα ποτήρι στὸ κεφάλι καὶ ποῖος ἔφερε πόσο θὰ τὸ πλήρωνα, ἂν δὲν εἶχα τὴν τύχην νὰ σπάσῃ τὸ κε-φάλι μου καὶ ὅχι τὸ ποτήρι; Ἐσὺ δὲν εἶσαι πού μ' ἔλεγες μερικὰς φο-ρὲς «βλάκας» κι' ἐγὼ ἔκανα πῶς δὲν ἔδιναν σημασία, γιὰ νὰ δείξω τὸ μα-λακό μου χαρακτῆρα; Ἐσὺ δὲν εἶ-σαι πού ὅταν σὲ πιάνανε τὰ νεύρα σου, εὗρισκες ἀνακούφιση νὰ μοῦ ἀρπάξῃς τὰ μαλλιά καὶ νὰ μοῦ τὰ ξεριζώνῃς κι' ἐγὼ σ' ἄφηνα, γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀγάπην μου;

Αὐτὰ, λοιπόν, σκεπτόμουν, κάθε φορὰ πού ἐρχόταν τὸ ὄνομα τῆς Νί-νας στὸ νοῦ μου. Καὶ κάθε κακὴ ἀ-νάμνησι ἀπὸ τὶς τόσες πού μοῦ εἶχε ἀφήσει, ἦταν καὶ μὴ σταγὼνα δη-λητήριο στὸν ἀπελπισμένο ἐρωτὰ μου. Καθὼς περνοῦσαν οἱ μέρες, κα-ταλάβαινα αἰσθητὴ βελτίωσιν στὸν ψυχικὸ μου κόσμον. Ἡ καρδιά μου ἀλάφρυνε σιγά-σιγά κι' ἀποκτοῦσε τὸν κανονικὸ τῆς ρυθμὸ, τὸ μυαλό μου καθάριζε καὶ μὴ ἀξιοπρόσεκτη ἰσορροπία ἀρχισε νὰ ἐπικρατῇ μέσα μου. Ὁ φίλος μου ὁ Χαρίλαος εἶχε δίκην: ὅταν σκέπτεσαι τὴ δυστυχί-ες πού σοῦ ἔφερε ἡ γυναῖκα πού ἀ-γαποῦσες, ἀρχίζεις νὰ τὴν ἀντιπα-θῇς καὶ νὰ τὴ μισῇς σιγά-σιγά.

Ἐθεώρησα, λοιπόν, ὑποχρέωσί μου νὰ πῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὸ φίλο μου τὸ Χαρίλαο γιὰ τὴ σωτήρια μέ-θοδόν του.

—Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, Χαρίλαε μου.

—Τὸ καθήκον μου, φίλε μου. Τὸ μό-νο πού ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω εἶναι νὰ συνιστᾷς τὴ μέθοδόν μου καὶ

Άλλους δυστυχισμένους. Πρέπει να σώσουμε τον κοσμάκη...

— 100 —

—Επειτα από τρεις μήνες, ο φίλος μου ο Χαρίλαος δοκίμασε τρομερή κατάπληξη, που με είδε άγκαζέ με τη Νίνα. Για μία στιγμή νόμισε πως ήμουν άλλος.

—Όχι, εγώ είμαι Χαρίλαε. Κι' αυτή είναι η Νίνα.

Με τράβηξε ιδιαίτερος για να μου ζητήσει εξηγήσεις.

—Μα πώς; μου είπε.

—Μόνη της ξαναγύρισε.

—Καλά κι' εσύ τη δέχτηκες;

—Αφού ήρθε μόνη της; Δεν μπορούσα να φανώ αγενής.

—Μα δεν την είχες ξεχάσει με τη μέθοδό μου;

—Την είχα μισησει, Χαρίλαε...

—Τότε;

—Για να σου λύσω την άπορία, θα σου υποδείξω κι' εγώ μία σοφή μέθοδο πως ν' αγαπάς πάλι τη γυναίκα που είχες αντιπαθήσει, σύμφωνα με τη μέθοδο τη δική σου. Είναι δική μου εφεύρεσις αυτή.

—Πώς δηλαδή;

—Το πράγμα είναι απλούστατο. Παίρνεις τη μέθοδό σου από την ανάποδη. Κι' ενώ, για να ξεχάσεις τη γυναίκα που σ' άφησε, αρχίζεις να θυμάσαι τα δυστυχήματα που σου είχε προξενήσει, για να την ξαναγαπήσεις, κάνεις ακριβώς το αντίθετο: Αρχίζεις να θυμάσαι τα καλά της.

—Ετσι έκανα κι' εγώ, από την πρώτη φορά που ξαναγύρισε κοντά μου η Νίνα και είδα πως μου ήταν αδιάφορη. Αρχισα να λέω μέσα μου: Τί ευτυχισμένη ζωή που πέρασα μαζί σου, Νίνα. Τί

δυστυχία που μιλούσες... Τί θερμά που ήτανε τα φιλιά σου... Πάσο τυφλά τα λόγια σου... Πόσο γοητευτικό ήταν εκείνο το θρόνισμα που περ

σάμε μαζί στην Κηφισιά... Τί μαγεύα ήταν εκείνο το απόγευμα στη Βουλιαγμένη, που κολυμπούσαμε και είχαμε βάλει στοίχημα ποιός θα κάνει τις μεγαλύτερες βουτιές...

Αυτά έλεγα μέσα μου και σιγά-σιγά οι δυστυχίες αυτές αναμνήσεις μ' έκαναν να ξαναγίνω τρελλός για η Νίνα. Σου υποδεικνύω, λοιπόν, κι' εγώ τη δική μου μέθοδο, κι' έτσι δεν έχω καμμία υποχρέωση απέναντί σου! Ωρεθούρα, Χα λαι...

Τον χαϊρέτσα γιατί η Νίνα αδημονούσε πιά πέρα, χτυπώντας νευρικά το τακουνάκι της στο πεζοδρόμιο. Ο Χαρίλαος με σταμάτησε.

—Μια στιγμή, μου είπε.

—Τί θέλεις;

—'Αν σε ξαναφίση η Νίνα;

—Φτου κι' απ' την αρχή! Θά ξαναβάλω μπρός τη δική σου μέθοδο!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γιατί έκλαιγε

Ο κ. Χ. έχει χάσει την γυναίκα του και κλαίει άπαρηγόρητα.

—'Ελα, δά, μην κάνης έτσι, προσπαθεί να τον παρηγορήσει κάποιος φίλος. Θά την ξαναβρείς μία μέρα στον ούρανό.

—'Ασφαλώς, απήντησε ο θαρραλγών σύζυγος, το δυστύχημα όμως είναι ότι αυτή ήταν η δεύτερή μου γυναίκα και φαντάζεσαι τί θα γίνει όταν θα θρεθώ την μέρα που λές εκεί επάνω ανάμεσα στις δυό!...

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΑΠΟΛΕΪΞΙΣ

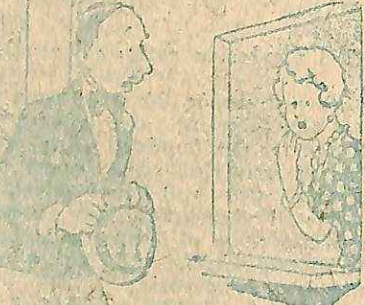
Ο πατέρας. — Είναι τουλάχιστον οίκονόμος αυτός ο νεαρός που σε ζητάει;

Η κόρη. — Πολύ, μπαμπά! Φαντάσου όταν κάθε φορά έρχεται να με δει, ή πρώτη του φροντίδα είναι να σούση το φως του σαλονιού!...

ΑΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ο αυτοκινητιστής στο θύμα: — Βλέπεις, τώρα, τί μούκανες με την καρφίτσα της γραβάτας σου;

ΑΠΡΟΝ ΛΟΤΟΝ!

Στο τμήμα άπολεσθέντων αντίκειμένων:

— Με συγχωρείτε δεσποινίς, είμαι εκείνος που σας είχα ζητήσει χθές την χαμένη μου ομπρέλλα. Μήπως άφηκα εδώ το μπαστούνι μου;

Εξυπνα 50%

ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΑΥΓΙΝΙΑ

Ο πελάτης στον ξενοδόχο: —Δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι δλη την νύχτα! —Θά πάσχετε, ίσως, από άυπνία. —'Εγώ όχι, άσφαλώς όμως οι κορηοί σας!

ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑΙ

Στο πατινάξ: —Αυτό το παληόπαιδο μ' έρριξε κάτω! —'Επεσε μήπως επάνω σας; —Αυτό όχι, εγώ όμως πήγα να πι-αστώ από το σκακκάκι του για να μην πέσω, αλλά δεν πρόκανα!

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ο ένας περιηγητής στον άλλον, μέσα στην Σαχάρα: —Κι' ύστερα υπάρχουν άνθρωποι που σου ζητούν μία θέση υπό τον ήλιον!...

ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Οι δύο γονείς σχεδιάζουν για τον γυιό τους.

Ε κ ε ι ν ο ς: "Οχι, σου λέγω 'Ε-ριφύλη. Δεν μπορούμε να τον κάνω-με τραπεζίτη. Ο γυιός μας είναι ό-νειροπόλος. Δεν τον βλέπεις πως ό-λο σκέπτεται;

Ε κ ε ι ν η: Τότε άς τον κάνουμε διαχειριστή στο περιοδικό που θά θνάλη!

ΛΟΓΙΚΟΝ

Ο έλεγκτής ενός κινηματογράφου παλλώνει μ' έναν έπαρχιώτη πε-λάτη.

—Μα δεν μπορείτε, κύριε, να πά-ρετε μισό εισιτήριο για την κυρία!

—Πώς δεν μπορώ! Άφου είναι το έτερόν μου ήμισυ!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μέσα στο αυτοκίνητο της σχολής οδηγών, ο μαθητευόμενος στον δι-πλανό του:

—Και τώρα δείξτε μου τί πρέπει να κάνω για να σταματήσω.

—Δυστυχία μου! Και σεις λοιπόν είσθε μαθητευόμενος;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΕ ΑΡΧΑΣ

Στο ρεστωράν:

—Δεν βλέπω και σπουδαία πράγ-ματα στον κατάλογο.

Τό γκαρσόνι:

—Μη στενοχωρησθε, κύριε, είναι αρχή του καταστήματος. Το ίδιο γίνεται και με τα πιάτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΙΤΟΣ

Αισθηματικός διάλογος του κ. Άλκη Γροπαιάτη

(Στο σπίτι του τραπεζίτη ΧΑΛΚΙΑ. Στην τραπεζα-ρία, στρωμένο το τραπέζι με τρία σερβίτσια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαινοντας): Καλημέρα, αγάπη μου..

ΕΚΕΙΝΗ: Καλημέρα. Μόνος σου έρχεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθώς βλέπεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Και ο φίλος σου; Δεν μου τηλεφώνησε να θάνω κι' ένα τρίτο σερβίτσιο στο τραπέζι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά ρθῃ σε λίγο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μα ποιός είναι αυτός ο φίλος σου; Δεν τό ήξαιρες πως θά έτρωγε μαζί μας από τό πρωί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί βέβαια δεν τό ήξαιρα. Άν τό ήξαι-ρα θά σου τόλεγα πριν φύγω. Είναι δλόκληρη ιστορία ξέρεις με αυτόν τό φίλο μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είχα να τον ιδω πέντε δλόκληρα χρό-νια. Λίγους μήνες πριν παντρευτούμε. Είναι ένας καλός μου φίλος. Ίσως ο καλύτερος..

ΕΚΕΙΝΗ: Μα δεν έτυχε να μου μιλήσης ποτέ γι' αυ-τόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαστε μαζί από παιδιά. Μαζί στο σχολείο, στο Πανεπιστήμιο άργότερα.

ΕΚΕΙΝΗ: Σπούδαζε νομικά κι' ο φίλος σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι, αυτός ήταν σε άλλη έπιστήμη. Στην Ίατρική.

ΕΚΕΙΝΗ (σάν με κάποια έκπληξη): Γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, είχε από παιδι κλίση σ' αυτή την έπιστήμη. Όσο εγώ τη συχαινόμουν, τόσο αυτός την ά-γαπούσε.. Τελειώσαμε τό Πανεπιστήμιο μαζί. Έκανε λαμπρές σπουδές ως φοιτητής. Λογάριαζε να πάη και στην Εύρώπη για εύρύτερες σπουδές, μα δυστυχώς του έλειπαν τά χρήματα. Έτσι, αναγκάστηκε να μείνη στην Έλλάδα. Έμεινε κάμποσα χρόνια έσωτερικός στο νο-σοκομείο Λοιμωδών Νόσων...

ΕΚΕΙΝΗ (με ίδια έκπληξη όπως πριν): Λοιμωδών Νόσων είπες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, εύρισκε ακόμα από φοιτητής ξεχω-ριστό ενδιαφέρον σ' αυτόν τον κλάδο της Ίατρικής.

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεί να δείξη αδιαφορία): Πώς τον λένε τον φίλο σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άκουσε): "Υστερα, άνοιξε μόνος του Ιατρείο. Πήγαινε αρκετά καλά. Ήταν καλός στη δουλειά του, όσο και τίμιος. Είχε μία πελατεία αξιόλο-γη. Ός πού εξαφνα...

ΕΚΕΙΝΗ (με ενδιαφέρον): Τί έγινε εξαφνα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο φίλος μου εξαφανίζεται. Είναι αλή-θεια πως από πολλόν καιρό είχα προσέξει πως ήταν κά-πως άλλαγμένος. Δεν ήταν ο φίλος μου που ήξαιρα. Δεν ήταν δά και ποτέ του εύθυμος, ήταν ένας τύπος σοβαρός, δλιγλόλογος. Λίγο μελαγχολικός, βαρύν για όσους δεν τον ήξαιραν. Μα εξαφνα άρχιζε να γίνεται... χειρότερος άπ' ό,τι τον ήξαιρα. Δεν μου είπε τίποτε για ό,τι του συ-

— Άς πούμε πως είναι κι' ο φίλος μας μαζί μας

νέβαινε. Προσπαθούσα να του πάρω λόγια, άδικα όμως. Μ' όλο που είχε καρδιά ανεκτίμητη, αίσθηματά αφάνταστα ειλικρινή, ήταν, ως τόσο, ένας άνθρωπος κλειστός. Αποτραπηγμένος στον έαυτό του. Κατάλαβα πως μια γυναίκα ήταν ανακατεμένη στη ζωή του...

ΕΚΕΙΝΗ (έπαναλαμβάνει μηχανικά): Μιά γυναίκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, μία γυναίκα που έπρεπε να την αγαπά παράφορα. Μιά γυναίκα που θα έπρεπε να την λογαριάζει για την ευτυχία που ζητάμε πάντα από τη ζωή. Ήταν φτωχός, εκείνη πλούσια. Τη γύρισε από το σπίτι της, δεν του την έδωσαν. Αυτά όλα τα έμαθα από τρίτο πρόσωπο, χωρίς και να μάθω ποτέ το παραμικρό για τη γυναίκα που ήταν αιτία της καταστροφής του...

ΕΚΕΙΝΗ: Καταστροφή του;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά. Του χτύπησε τη ζωή για πάντα. Ήξειρε αυτός ο άνθρωπος ν' αγαπά, μά δεν ήξειρε να μπορεί να κρατήσει ό,τι αγαπούσε. Στην αγάπη δεν πρέπει να ζητάει κανείς, ούτε να ζητιανεύει. Πρέπει να παίρνει εκείνο που θέλει. Να το αρπάξει, να το κάνει δικό του. Αλλά, δεν είχε τη δύναμη.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγανά, χωρίς να τον βλέπει): Ήταν ένας άνθρωπος δειλός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ήταν όπως είπες. Είναι δειλός. Αντί να πολεμήσει, προτίμησε την ύποταξη. Τη φυγή. Την εξαφάνιση. Φεύγοντας, μου άφισε ένα γραμματάκι με δυο λόγια του, όπου... προσπαθούσε να μου εξηγήσει τους λόγους της φυγής του. Εφευγε για κάτι μελέτες στις 'Ολλανδικές Ίνδιες, όπως μου έγραφε. "Αν ήταν δυνατό να τον πιστέψω..."

ΕΚΕΙΝΗ: Και δεν είχες ποτέ ειδήσεις του μέχρι σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πριν από δυο χρόνια, πήρα μια κάρτα του από το Βελγικό Κογκό. Δυο λέξεις μονάχα. Και σήμερα, όλοτετα τυχαία έπεσε απάνω μου στην όδο Σταδίου. Κινδύνεψα να τον αναγνωρίσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο πολύ έχει αλλάξει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχουμε την ίδια ηλικία κι' όμως φαίνεται για δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι τόσο σκληρή η ζωή στις άποικίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ακόμα πιο σκληρή άμα παίρνεις τη ζωή όπως την παίρνει ο φίλος μου. Τά μαλλιά του είναι κάτασπρα. Έκανε τόση χαρά μόλις με είδε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό φαντάζομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αγκαλιαστήκαμε καταμεσής του δρόμου. "Αν τον έχω γερνάσει τα χρόνια, ή ψυχή του έχει μείνει ανέραστη. Δεν τον ρώτησα τίποτε από τα παλιά. Αυτό είναι μια σελίδα της ζωής του που πρέπει να σβύσει ολότετα..."

ΕΚΕΙΝΗ: Μακάρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το λέω κι' εγώ, μά δεν ξαίρω αν αυτή ή σελίδα έχει σβύσει...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μείνει στην 'Ελλάδα πιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξαίρει ακόμα. Μάλλον ναι. Καθώς ήταν επόμενο, τον κάλεσα άμέσως να φάμε μαζί. Δέχτηκε άμέσως. Στην αρχή νόμιζε πως ήμουν ελεύθερος. Πόσο χαρήκα όταν έμαθα πως είμαι παντρεμένος... Δέ θέλησα να του μιλήσω ποτέ για την ευτυχία μου, γιατί κα-

ταλαβαίνω τον δικό του πόνο. 'Αλλά δεν κρατήθηκα μέχρι τέλους και...

ΕΚΕΙΝΗ: Και...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς, αγάπη μου, του έδωξα μια φωτογραφία σου που έχω πάντοτε μαζί μου (κιλάει το ρολόγι του). Ου, περασμένες μιά... Γιατί άργει...

ΕΚΕΙΝΗ: Σου είπα πως θα ρθή όπως οδήποτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά ναι, παιδί μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν ήρθοτε μαζί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ετσι επρόκειτο στην αρχή. Μά ύστερα, την τελευταία στιγμή, θυμήθηκε κάποια δουλειά που την είχε ξεχάσει και θάπρεπε να πεταχτεί κάπου πριν έρθει σπίτι. Τού έδωσα, λοιπόν, τη διεύθυνση για να ρθή μόνος του..."

ΕΚΕΙΝΗ (άφαιρεμένη, ευθισμένη)

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

"ΤΡΑΓΩΔΙΑ..."

ΓΙΟΡΔΑΝ ΓΙΑΤΣΕΦ

Μουρμουρίζει τ' αγέρι του θανάτου τρα-
σε σκοπό χαρωπό. (γυόδι)

Ξεγελιέται ένα λούλουδο κι' όπως πρώ-
μα ανθίζει ξαναλέει το σκοπό.

Μουρμουρίζει τ' αγέρι του θανάτου τρα-
σε σκοπό χαρωπό. (γυόδι)

Ξεγελιέται μια μέλισσα. Στο λουλούδι
ξαναλέει το σκοπό. (πετώντας)

Μουρμουρίζει τ' αγέρι του θανάτου τρα-
σε σκοπό χαρωπό. (γυόδι)

Κι' ηδονίζεται ή μέλισσα, το λουλούδι,
(κι' άντάμα ξαναλέν το σκοπό.

Και τ' αγέρι σαρκαζόντας με μανία μου-
του θανάτου σκοπό. (κρίζει)

Και ξαφνιάζεται ή μέλισσα, το λουλούδι
(λυγίζει, την κυττά σκυθρωπό.

Και τ' αγέρι νεκρώσιμο που σφυρίζει έμ-
πα χτυπά με θυμό. (βατήριο,

Και νεκρώνει τη μέλισσα με τον άγριο
(ακόμα μέσ' στο στόμα χυμό.

και τσακίζει το λούλουδο, που σπαράζον-
τας πέφτει με καύμο βογγητό.

Κι' ανταμώνουν τη μέλισσα τ' άνοιχτά
(πέταλά του μ' ένα ρίγος φοιχτό.

Τά νεκρά τούτα πλάσματα ή πονόφυχη
(φύση με καύμο τά κυττά.

Και μονάχος ο άνθρωπος που περνά πά-
(νωθέ τους τά πατά.

Μετάφραση: ΜΙΧΑΙΟΥ ΓΑΛΑΤΗ

Π α ρ α λ ε ι σ ι ς: Την προηγούμενη εβδομάδα παραλείφθη ή παραδρομή ή από την στήλη "Ενένη ποίησης" το όνομα του ποιητού Πώλ Ζεραλντό.

στις σκέψεις της): Δεν θα ρθή...
ΕΚΕΙΝΟΣ (με έκπληξη): Πού τό ξέρεις;

ΕΚΕΙΝΗ (συνέρχεται): Μά... έ-
ται το είπα... Έπειδή βλέπω ότι ή ώρα είναι περασμένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλήθεια, κι' εγώ άρ-
χίζω ν' άνησυχώ. Δεν ξέρω τι να ύ-
ποθέσω. Ξέρω πως ήταν από μια φο-
ρά δειλός στις κοινωνικές σχέσεις.

"Όσο και να είναι φίλος μου, σύ εί-
σαι γι' αυτόν μια άγνωστη" (ή γυ-
ναίκα του τον κυττάει μ' ένα ύφος

σάν ξεχασμένο που άναζητάει κάτι χαμένο στο παρελθόν)... Μά θα ή-
ταν πολύ άστείο αυτό από μέρους του Πέτρου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ήταν δειλός στη ζωή
του. "Ετσι δεν είπες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, μά όχι και μέ-
χρις αυτό το σημείο...

(Μπαίνει ή καμαριέρα μ' ένα δ-
μορφο μπουκέτο με λουλούδια που
το συνοδεύει ένας φάκελλος κλει-
στός).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μόλις τά έφερε
ένας μικρός.

(Παίρνει ή κυρία τά λουλούδια
και ό κύριος το γράμμα)

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνοίγει γρήγορα και
διαθάζει): Από τον Πέτρο είναι...

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα σά χαμένη): Το
φαντάστηκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μας ζητάει συγγνώ-
μη που μάς άνησυχισε να τον περι-
μένουμε, αλλά φεύγει έκτάκτως
για τη Θεσσαλονίκη. Σε παρακαλεί
να δεχτής στη θέση του λίγα κυκα-
μινά... Τά λουλούδια που σ' άρέ-
σουν. Σά να τόδερε...

ΕΚΕΙΝΗ: Άλήθεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τον καύμένο τον Πέ-
τρο. Πολύ λυπάμαι που δεν θα τον
έχουμε μαζί μας στο τραπέζι. "Α,
μά δεν ξέρεις, Άλίκη, τί χρυσός, τί
ανεκτίμητος άνθρωπος που είναι ο
φίλος μου. Άμα τον γνωρίσης θα
δής πως δεν λέω υπερβολές...

ΕΚΕΙΝΗ (με χαμόγελο που μόνη
αυτή, φαίνεται, μπορεί να νοιώση):
Μά έτσι που μου τον περιέγραψες,
είναι σά να τον έχω γνωρίσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ενας άνθρωπος ξε-
χωριστός...

ΕΚΕΙΝΗ: Και δειλός... Πού δεν
είχε τη δύναμη να πάρη ό,τι ήθελε
στη ζωή του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τό πλήρωσε με
τη δυστυχία του. Τέλος πάντων...

"Αργήσαμε σήμερα με τό να τον πε-
ριμένουμε. Λες σε παρακαλώ να
μας σερβίρουν..." (κάθεται στο τρα-
πέζι).

"Ας είναι, θα τον γνωρίσης
τον Πέτρο άμα γυρίση από τη Θεσ-
σαλονίκη.

ΕΚΕΙΝΗ: Λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όπως οδήποτε...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εκτός αν ξαναφύγη
πάλι για τις άποικίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχεις δίκιο, από τον
Πέτρο όλα μπορεί να τά περιμένη
κανένας.

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει άθόρυβα τό
τρίτο σερβίτιο. Παίρνει και θάζει
στη θέση του ένα θάζο, όπου και το-
ποθετεί με ιδιαίτερη φροντίδα τά
κυκαμινά): "Ας θάνουμε τά λου-
λούδια που έστειλε στην άδεια του
θέση. Κι' άς πούμε ακόμα πως είναι
ο φίλος μας μαζί μας...

(Χαμογελάει. "Ενα χαμόγελο λυ-
πημένο, που ό άντρας της δεν τό
προσέχει. Κι' αν τό πρόσεχε, σίγου-
ρα δεν θα μπορούσε να τό καταλά-
βη).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει άθόρυβα τό
τρίτο σερβίτιο. Παίρνει και θάζει
στη θέση του ένα θάζο, όπου και το-
ποθετεί με ιδιαίτερη φροντίδα τά
κυκαμινά): "Ας θάνουμε τά λου-
λούδια που έστειλε στην άδεια του
θέση. Κι' άς πούμε ακόμα πως είναι
ο φίλος μας μαζί μας...

(Χαμογελάει. "Ενα χαμόγελο λυ-
πημένο, που ό άντρας της δεν τό
προσέχει. Κι' αν τό πρόσεχε, σίγου-
ρα δεν θα μπορούσε να τό καταλά-
βη).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει άθόρυβα τό
τρίτο σερβίτιο. Παίρνει και θάζει
στη θέση του ένα θάζο, όπου και το-
ποθετεί με ιδιαίτερη φροντίδα τά
κυκαμινά): "Ας θάνουμε τά λου-
λούδια που έστειλε στην άδεια του
θέση. Κι' άς πούμε ακόμα πως είναι
ο φίλος μας μαζί μας...

(Χαμογελάει. "Ενα χαμόγελο λυ-
πημένο, που ό άντρας της δεν τό
προσέχει. Κι' αν τό πρόσεχε, σίγου-
ρα δεν θα μπορούσε να τό καταλά-
βη).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει άθόρυβα τό
τρίτο σερβίτιο. Παίρνει και θάζει
στη θέση του ένα θάζο, όπου και το-
ποθετεί με ιδιαίτερη φροντίδα τά
κυκαμινά): "Ας θάνουμε τά λου-
λούδια που έστειλε στην άδεια του
θέση. Κι' άς πούμε ακόμα πως είναι
ο φίλος μας μαζί μας...

(Χαμογελάει. "Ενα χαμόγελο λυ-
πημένο, που ό άντρας της δεν τό
προσέχει. Κι' αν τό πρόσεχε, σίγου-
ρα δεν θα μπορούσε να τό καταλά-
βη).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει άθόρυβα τό
τρίτο σερβίτιο. Παίρνει και θάζει
στη θέση του ένα θάζο, όπου και το-
ποθετεί με ιδιαίτερη φροντίδα τά
κυκαμινά): "Ας θάνουμε τά λου-
λούδια που έστειλε στην άδεια του
θέση. Κι' άς πούμε ακόμα πως είναι
ο φίλος μας μαζί μας...

(Χαμογελάει. "Ενα χαμόγελο λυ-
πημένο, που ό άντρας της δεν τό
προσέχει. Κι' αν τό πρόσεχε, σίγου-
ρα δεν θα μπορούσε να τό καταλά-
βη).

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει άθόρυβα τό
τρίτο σερβίτιο. Παίρνει και θάζει
στη θέση του ένα θάζο, όπου και το-
ποθετεί με ιδιαίτερη φροντίδα τά
κυκαμινά): "Ας θάνουμε τά λου-
λούδια που έστειλε στην άδεια του
θέση. Κι' άς πούμε ακόμα πως είναι
ο φίλος μας μαζί μας...

(Χαμογελάει. "Ενα χαμόγελο λυ-
πημένο, που ό άντρας της δεν τό
προσέχει. Κι' αν τό πρόσεχε, σίγου-
ρα δεν θα μπορούσε να τό καταλά-
βη).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΣΥΛΒΙΟΥ

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ μπαινόγαυε σαν
φρενιάσμενη. Σηκώθηκε πρωί-
πρωί, και όλο μουρμουρίζει κάτι.
Θύμιζε τά εικονίσματα, τείσε τις
άντες, έψησε τον καφέ, κι' ύστερα φώ-
ναζε έξω από την κρεβατοκάμαρα της
κόρης της:

— Σουλτάνα, ξυπνήστε πιά. 'Ο ήλιος
άπλώθηκε δέκα κονταροζούλα!

— 'Ο γαμπρός της ό Δημητράκης, είπα
σιγά στη γυναίκα του:

— "Η μητέρα σου φαίνεται πως έχει τά
νεύρα της σήμερα.

— Μή τήνε συνορίζεις καυμένη και
σύ, οι γρηές έτσι είναι. Μία γελούν και
μία κλαίει.

Πήρανε τον καφέ τους και έπειτα ά-
πό λίγο ό Δημητράκης έφυγε για τη
δουλειά του.

Η Σουλτάνα τον ξεβγαλε στην οδό-
πόρτα.

— Στο καλό, του είπα. Μην άργήσης
τό μεσημέρι.

Η μάννα της σκούπιζε τό πεζοδρόμιο:

— Το νού σου να μη τότε χάσης, είπα
ξερά-ξερά στην κόρη της.

Έκείνη την κύτταζε παράξενα, έκανα
τό σταυρό της και περίμενε να μπή μέσα
ή γρηά για να μιλήσει. Σάν την είδε να
μπαινει, με τη σκούπα στο χέρι, την πλη-
σίασε και της είπα:

— Τι έχεις καλέ μητέρα; Τι σούχανε
ό Δημητράκης;

— Να καμωθούνε και να σκάσουνε κό-
ρη μου, ούλοι οι άντρες! είπεν ή Προφυ-
ρία. Έμένα τί να μου κάνη ό προκομένος
σου; Έσύ ν' άνοίξης τά μάτια σου και νά
τά κάνης τέσσερα.

Η νέα συγγίστηνε, κοκκίνισε:

— Μά τώρα σου δοώμισε; "Όπως χτές
τον είχες να μη στάξη ό Θεός και τότε
βράζει. Σε καλό σου!

Η Προφύρια έκλεισε την εξώπορτα,
είδε από τό παράθυρο στο δρόμο, να μην
είναι κανένας, κι' ύστερα με ύφος μυστη-
ριώδες, είπα σιγά στην κόρη της:

— Μωρή στοαδή, αυτός σε άπατά, τ'
έκοψες; Κι' έσύ χαμπάρι δεν παίρνεις.

Μά ή έρημη ή μάννα σου, που ούλα τά
νοιάζεται και για ούλα σκοτώνεται, έχει
τά μάτια στη δέκα. "Αγ, που θα μού τά
πάη ό μαργιόλος, ή Ίσταμπόλ μουκα-
ντου! Βίμαι καλή να τότε πάω στο Δέ-
σπότη να τότε κάνουνε σουρογούνι από
την Αθήνα.

Η Σουλτάνα κατάπληχτη την κύττα-
ζε και δεν μπορούσε να καταλάβη τί-
ποτα.

— Μά πέ μου γιατί τά λές αυτά; της
φώναζε.

Η Προφύρια κούνισε τό κεφάλι κι'
άρχισε:

— "Υγές τό βράδυ, θυμάται που ήθε
έκείνος ό πατριώτης του από την Πόλη,
που να μην ήσωνε ιταλλά, και τον έκα-
ήσαμε κι' ήφαγε που να τά ξεράση αί-

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά ύμορφα. Κα-
λά θα σου τήνε παραχωρήσω. "Εγώ κρα-
τώ τη μαύρη. "Ο άντρας σου τότες γύ-
ρισε κι' είδε μέσα στο σπίτι κι' είπα:

— Πρόσεχε μανάχα, μη φωνάζεις και

μα. Το λοιπόν σάν ήφους έσύ και μεί-
νανε μονάχοι τους, εγώ ήπτηα να θάλω
κουπες στον άχάϊρευτο τον άδερφό μου,
τον κουμαράκη, που μάς ήθε από την
'Αμερικά γδυμνός κι' άνεζωσμένος. "Ε,
σάν ήτέλειωσα, είδα πως ό μουσαφίρης
ήφευγε, κι' ό άντρας σου του μιλούσε
στά κατέφλια μας. Πήγα κοντά στο
κλειστό κανάτι του παραθυριού, και στά-
θηκα, χωρίς να τό θέλω—μά τη μέρα
πουναι σήμερα— και άκούω έκείνο τό
μουζερίο τό φίλο του να λή στον Δη-
μητράκη:—"Όστε σου άρσε ή κόκκινη;
έ; παληάνθρωπε ξαίρεις τά

‘Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας :

Νέος ‘Ονειροκρίτης

Αν δήτε ότι φοράτε σχισμένα ρούχα θάχετε δυσάρεστα, αλλά όχι πολύ μεγάλα. Το ίδιο όνειρο μπορεί να σημαίνει και κούραση, σωματική εξάντληση, και εν γένει κατάσταση ή όποια θα έχει τον αντίκτυπό της στις κοινωνικές σας σχέσεις και την σταδιοδρομία σας.

Όποτε, αν δήτε ότι είσθε ντυμένος καλά, να είσθε βέβαιος ότι οι οίονοι είναι άριστοι.

‘Η ποιότης και το είδος του όφραματος έχει μεγάλη σημασία στο όνειρο.

‘Αν όνειρευθήτε ότι φοράτε μεταξωτά θάχετε πλούτη, εξουσία.

‘Αν δήτε ότι φοράτε μάλλινα, θάχετε άνησιν.

‘Αν δήτε λινά, θάχετε επίσης ύλικά αγαθά όχι πολύ μεγάλα.

Τέλος, αν όνειρευθήτε ότι φοράτε βαμβακερά, θάχετε μικρά κέρδη από την δουλειά, ή την επιχείρηση που κάνετε.

Τά γουναιχιά, αναλόγως της ποιότητος των είναι ένδειξις πλούτου, δύναμης.

Τό καπέλλο, έχει για την γυναίκα σχέση με τον σύζυγο, τον μη-στήρα.

Τά παπούτσια είναι ένδειξις νέων σχέσεων.

Όταν βλέπετε ότι διορθώνετε το νέο κατεστραμμένο ρούχο, σημαίνει ότι θα βρήςτε τον τρόπο να γλυτωσέ-τε από τις στενοχώριες σας.

‘Αν δήτε ότι βλέπετε λερωμένα ασπρόρουχα, σημαίνει ότι οι συκοφαν-τίες των όποιων, τυχόν θα γίνετε ο στόχος, δεν θάχουν κανένα αποτέλε-σμα.

‘Αν δήτε ότι πλένεσθε σείς, θα πη ότι οι απαλλαγές από τις έγνοιες που σας βασανίζουν.

‘Αν δήτε ότι φοράτε στολή, θα προαχθήτε πνευματικώς.

Οι γυναίκες στις όποιες κάμνει έν-τύπωση ή στρατιωτική στολή, αν ό-νειρευθούν στρατιώτες ή αξιωματι-κούς να είναι βέβαιος ότι θα πάρουν σύντομα ευχάριστα νέα με γράμμα.

ΤΑ ΜΠΑΓΚΑΖΙΑ

Αν μια έργοζομένη γυναίκα δη τον ύπνο της ότι ετοιμάζει τις άποσκευές της, να περιμένη με-γάλες αλλαγές στη ζωή.

‘Αν οι δουλειές σας πάνε καλά και δήτε ότι δένετε τις άποσκευές σας, θα επέλθουν δυσάρεστες μεταβολές στη ζωή σας.

‘Αν οι δουλειές σας δεν πάνε στην πραγματικότητα καλά και δήτε ότι ε-τοιμάζεσθε για ταξίδι, θα σας συμβη το αντίθετο στην πραγματικότητα: τα πράγματα θα γυρίσουν προς το καλό.

ΤΟ ΦΩΣ

Τά όνειρα που έχουν σχέση με το φως είναι όλα ευχάριστα. Ση-μαίνουν την ικανοποίηση των πόθων μας, την ψυχική γαλήνη, την ήρεμία.

Όλα αυτά όμως είναι ανάλογα με την ένταση του φωτισμού.

‘Αν δήτε αήθη, ότι ανάβετε ένα κερί, ή ικανοποιήσις σας στην ζωή θα είναι μικράς διαρκείας. Προσέχετε μονάχα, μην σβύσετε ο ίδιος το κερί. Τότε μην περιμένετε τίποτε.

‘Αν δήτε ότι όνειρευσθε πολύφω-τα αναμμένα τότε θάχετε άμέσως και πολύ ευχάριστα νέα.

‘Αν δήτε ότι σβύνουν ξαφνικά τα φώτα του δωματίου όπου βρίσκεσθε, μη φοβηθήτε αν κατορθώσετε να τα ξαναανάψετε άμέσως.

Τέλος, αν δήτε ότι βρίσκεσθε σ’ έ-να σκοτεινό μέρος και ξαφνικά κάποι-ος σας φέρνει ένα φως, σημαίνει ότι θάχετε ευχάριστα από πρόσωπο του άμέσου περιβάλλοντός σας.

ΤΡΑΠΟΥΖΑ

Η τράπουλα παίζει σπουδαίο ρόλο στα όνειρα μας.

‘Αν δήτε ότι παίζετε ο ίδιος, σημαίνει ότι θα σπαταλήσετε, ή θα χάσετε σε επιχειρήσεις άστοχες τα λεπτά σας.

‘Αν δήτε να παίζουν άλλοι σημαί-νει ότι θα εξαπατηθήτε, θα κοροϊδευ-θήτε.

‘Αν δήτε ότι ρίχνετε τα χαρτιά, θα ριχτήτε σε μια επικίνδυνη επιχεί-ρηση. ‘Η μάλλον ή επιχείρησις που θα κάνετε είναι επικίνδυνη και καλά θα κάνετε να την αποφύγετε.

‘Αν δήτε ότι κάνετε σπίντα με τρα-πουλόχαρτα, ετοιμασθήτε για άπογοή-τευση.

Τό είδος των χαρτιών έχει, ξεχω-ριστά, την σημασία του.

Π.χ. ή πίκια σημαίνει πένθος.

Τό σπαθί, σημαίνει άπώλειον χρη-μάτων.

‘Η κούπα, έρωτικά βάσανα.

Τό καρρό, ταξιδιωτικές περιπέ-τειες.

ΦΕΡΕΤΡΟ

Ας έλθουμε τώρα και σ’ ένα κεφάλαιο μακάβριο.

Τά φέρετρα έμφνίζονται συ-χνά στα όνειρά μας. Ποιά είναι ή ση-μασία τους; Θα φαντάζεσθε βέβαια, ότι κατά γενικών κανόνά τα όνειρα του είδους αυτού είναι άπαίσινα. ‘Εν τούτοις,

‘Αν δήτε άπλως φέρετρο κλειστό θα χαρήτε, ή θα θεραπευθήτε από την αρρώστειά σας.

‘Αν το φέρετρο είναι κενό, τότε θα-

χετε αρρώστεια και μάάλιστα βαρεία.

‘Αν δήτε φέρετρο, που να περπα-τά, τότε θα ταξιδεύσετε σε θάλασσα.

‘Αν δήτε πολλά φέρετρα μαζί, ση-μαίνει άπιστίαν, διαφθοράν.

‘Αν δήτε ότι ζήτε μέσα σ’ ένα φέ-ρετρο, θα κινδυνεύσετε σοβαρώς.

‘Αν δήτε ότι είσθε ζωντανός μέσα σε φέρετρο, (κατά λάθος βέβαια) τό-τε να περιμένετε την άπαλαγή σας από δύσκολη θέση.

ΤΑ ΑΛΟΓΑ

Αναφέραμε για τα άλογα στο περ-ζώνων κεφάλαιο. ‘Επανερχόμεθα τώρα αναλυτικώτερα σ’ αυτά.

‘Αν δήτε άλογο λευκό, θάχετε υρι-αμβευτική επιτυχία.

‘Αλογο γκρίζο, ταραχώδη ζωή.

‘Αλογο μαύρο, προσκαίρους δυσχο-λίες στη ζωή σας.

‘Αλογο ποικιλόχρωμο, μικρά κέρδη.

‘Αλογο ζωηρό, τιμές και πλούτη.

‘Αλογο ήσυχο, ευμάρεια.

‘Αλογο που καλπάζει, προσηγή και βεβαία επιτυχία.

‘Αλογο που πέφτει, ναυάγιο των σχεδίων σας.

‘Αλογο, ζευγμένο, άσφαλής επιχεί-ρησις.

‘Αλογο ψεύτικο, άπλοϊκές έλπίδες και φαντασιοληξίες.

‘Αλογα λευκά, πολλά, εύτυχία.

‘Αλογα μαύρα, πολλά, επιθυμίες που θα σας δημιουργήσουν σκοτούρες.

‘Αλογα ξανθιά, έρωτική ψυχρό-τητα.

‘Αλογα καστανά, ήρεμες χαρές.

‘Αλογα κόκκινα, εφημέρους έρωτες.

‘Αλογα με κατσαρές τρίχες, μαται-οδοξία και κενότητα.

‘Αλογα πολλά που πέφτουν, ξεπέ-φτουν, ξεπέσιμο, άποσύνηση.

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Τό σκυλί, εν γένει σημαίνει άφο-σίωση, πίστη, ανιδιοτέλεια.

‘Αν δήτε λευκό σκυλί, θάχετε ευχάριστα νέα.

‘Αν δήτε σκυλί μαύρο ή γκρίζο, θα έχετε πένθος.

‘Αν όνειρευθήτε σκυλί κίτρινο, να περιμένετε μια καταστροφή.

Σκυλί κόκκινο, σημαίνει έριδες.

Σκυλί λυσσασμένο, σημαίνει έχθρό-τητα, μίσος.

Όταν δήτε σκυλί να γαυγίζει, εί-ναι προειδοποίησης. Σκεφθήτε τί μπο-ρεί να σ’ συμβη και λάβετε τα μέ-τρα σας.

(Συνέχει. σ. επόμενη)

Τά έγνωση του δικαστηρίου

Ένας τραγικός άνθρωπος

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ αγαθός έπερπατούσε στον δρόμο άμέριμος και εύθυμος όταν πρόσωπον τραγικόν ήλθε να του πειράξη την καρδιά. ‘Ηταν μεσήλικς. ‘Αξέριτος. Τα χείλη του έστα-ζαν πικρίαν και το βλέμμα του απηφύ-γιζε ώκεανούς θλίψεων. ‘Η φωνή του ή-ταν σπαρακτική. ‘Υπακούσεις λυγμών την συνώδευσαν.

— Κύριε, έλεος!... είπες στον αγαθόν άνθρωπον και του έφραξε τον δρόμον με την έπιβλητική του άπογνώσιν. ‘Ελεος αν είσαι χριστιανός.

‘Ο αγαθός άνθρωπος που έπερπατούσε άμέριμος και εύθυμος άνέκοψε το βήμα. ‘Εκάρταξε την δυστυχίαν και ή καρδιά του έσπράγισε.

— Τί σου συμβαίνει.
— ‘Η γυναίκα μου...
— Τί έπαθε;
— ‘Απέθανε!
— Δυστυχισμένη...
— Και δεν έχω...
— Χρήματα;
— ‘Αλλοίμονον! Δεν έχω μια πεντά-ρα να της κάνω την κηδεία. Εύρισκομαι σε τραγική κατάσταση. Δεν σου ζητώ, λεφτά. Πές μου μόνο τί να κάνω; ‘Ετσι για το Θεό σου λέω, μου έρχεται να αυ-τοχρησώ. Πές μου τί πρέπει να κάνω;

‘Ο αγαθός άνθρωπος μόνο που δεν άρ-γισε τα κλάμματα. Τόσο βέβαια συνεκι-νήθη από την σπαρακτικήν ιστορίαν του δυστυχισμένου ανθρώπου, ώστε δεν μπο-ρούσε καν να τον κυττάξη κατάματα.

— Όστε έτσι...
— ‘Ετσι κύριε.
— Πόσο πέθανε;
— Χτές το βράδυ.
— Και την έχεις στο σπίτι;
— Στο σπίτι, αλλοίμονο! Δεν ξέρω τί να κάνω. Τ’ έφραξε όλη και οίχτηκα στους δρόμους. Είμαι σάν παιδάκι. Πί-πα να ζητιανέψω από κανένα, μα ντρέ-ε-μαι, ντρέεμαι να με παρ’ ο δειλός!

Δεν ήμουν έτσι πάντα κύριε. Είχα κι’ εγώ κάποτε λεφτά. Είχα κι’ εγώ τον τρόπο μου. Και σήμερα...

Στό σημείον αυτό διεκόπη ή πένθη-μη φωνή από μια έκκρηξιν λυγμών που πυ-νεκλόνηζε το στήθος του δυστυχισμένου ανθρώπου. Ποτάμι έτραχαν τα δάκρυα απ’ τα μάτια του. ‘Όπου ο άλλος, ο αγα-θός άνθρωπος, έβγαλε μαντήλι. ‘Εροκα-τάπις δυο τρεις φορές. ‘Εσκούπισε τα δά-κρυά του. Κι’ άφου, τέλος πάντων, κα-τάφερε να συγκρατήση την όδύνν του, είπες.

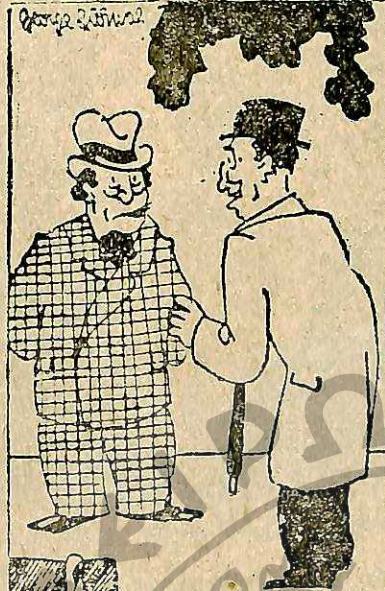
— Πόσα σου χρειάζονται;
— ‘Ο άλλος άνεστέναξε:
— ‘Ω, δεν σου ζητώ λεφτά κύριε!
— ‘Ο πρώτος έπέμεινε:
— Λέγε πόσα θέλεις;

Και προσέπαθησε να τον παρηγορήση:
— Κάνε υπομονή, άνθρωπέ μου. Αυτή είναι ή ζωή. Τί να κάνω; ‘Όλοι θα πά-με μια μέρα εκεί πέρα. Εύτυχισμένοι εί-ναι εκείνοι που πεθαίνουν και ήσυχάζουν από τα βάσανα του κόσμου. ‘Ελα, πάρε αυτό το πεντακοσάριο και κύττα να σε βοηθήση και κανένας άλλος.

Συγχρόνως ο αγαθός χριστιανός έβγα-

λε το πορτοφόλι του, με χέρι τρέμον ά-πό την συγκίνησιν, έβγαλε το πεντακο-σάριο κι’ ετοιμαζόταν να το δώση. ‘Ο άλλος συντετριμμένος, άπλωσε το χέρι να το πάρη. ‘Αλλά την κρίσιμη εκείνη στιγμή, ο αγαθός χριστιανός είχε μια καινούργια χριστιανική μέν αλλά πολύ κακήν έμπνευση.

— ‘Η μάλλον όχι...
‘Ο δυστυχής τον κύτταξε με άπορίαν. Και ο αγαθός χριστιανός, κάνοντας μια χειρονομία έκτακτου φιλάνθρωπις είπες:
— Τ’ αναλαμβάνω όλα εγώ.
— ‘Ω, κύριε!
— Πόσο θα είναι τα έξοδα; Δυο, τρεις χιλιάδες;
— Κύριε, έπράβλισε ο βαρυνεθών. με

— ‘Ω, δεν σου ζητώ λεφτά κύριε!

σκοτώνεις με την καλωσύνη σου.

— ‘Ελα πάμε!...

— Πού;

— Στο σπίτι σου!

‘Εδώ ο βαρυνεθών τα έχασε απότό-μως. Τα σύννεφα της θλίψεως έσκορπι-στηκαν άποσπινγιά στο πρόσωπό του και τα μάτια του έγέμισαν άνησυχίαν.

— Στο σπίτι μου;

— Ναί. Θα φροντίσω εγώ, δυστυχισμέ-νος άνθρωπε. Σ’ αυτή τη κατάσταση που βρίσκεσαι, έσύ που ν’ αναλάβης όλα αυ-τά τα πράγματα! ‘Εμπρός.

— Μα κύριε.

— ‘Ελα δεν πειράζει.

— Μα θα υποβλήθης σε τόσα έξοδα.

— Μη σε νοιάζει.

— ‘Οχι, δεν θέλω...

‘Εδώ τα βλέμματα των δυο ανθρώπων συναντήθηκαν. ‘Ισχυή υπονοήσις έπέρα-σαν απ’ το μυαλό του αγαθού χρι-στιανού. ‘Εμφανέσταν δείγματα φόβου έδειχναν τα βλέμματα του δυστυχούς ανθρώπου. ‘Επειδή δε έβλεπε τον άλλον άποφασισμένον άποσπάσθαι να πάη στο σπίτι του, να παραστή στην κηδείαν της

γυναίκος και να πληρώση αυτοπροσώπως τα έξοδά της, άρχισε ήδη να κυττά έντή-συχος ολόγυρα, μάλλον για να το σκάσει

— Δοιπόν, θα πάμε;
— ‘Οχι, δεν πειράζει...
— Γιατί;
— ‘Οχι-όχι!
— Δεν πέθανε ή γυναίκα σου χριστι-ανέ μου;
— Πέθανε, αλλά...
— Τί αλλά;
— Χαίρετε κύριε. Εύχαριστώ πολύ...
— ‘Ελα δώ!
— ‘Αντίο κύριε...

— Βρέ έλα δώ! Πού ναρής! Τότε πιά κατάλαβα την μηχανή κ. πρόεδρε. ‘Οση συγκίνηση είχα αισθανθή απ’ την τραγι-κή ιστορία που μου διηγήθη τότεν άγα-νάκτησιν έδοκίμασα μετά. Τόν έδούτεξα απ’ τον γιακά και του λέω ή θα με πάς στο σπίτι σου να δώ αν αυτά που λές εί-ναι αλήθεια ή θα σε παραδώσω στην έ-στινομία. ‘Εννοείται κ. πρόεδρε ότι δεν υπήρχε τίποτε στο σπίτι του. ‘Απάνω έ-κει όμως που τον κρατούσα περνώ κα-ποιος γνωστός μου με βλέπει, τον βλέ-πει, άπορεί, πλησιάζει μου λέει τί συμ-βαίνει. Το έξηγώ. Γίνεται ημερών που είχε πάρει κι’ αυτού 200 δραχμές κατά τον έ-δο τρόπο για την κηδεία της γυναίκος του.

‘Ο κύριος αυτός είναι εκεί. ‘Ακολού-θησε τον αγαθόν φίλον του, τον άστυφύ-λακα και τον βαρυνεθόντα.

— Σ’ έγέλασε κι’ εμένα;

— Διακόσιες δραχμές.

— Για την κηδεία;

— Μάλιστα. Δεν ξέρω πόσες γυναίκες είχε και πόσες εκήδευε, όπως φαίνεται όμως κ. δικαστά κάθε μήνα θα κηδεύη καμιά δεκαριά.

Τόν καλεί ο πραιματοδικης. ‘Εχει ά-κόμη το ύψος συντετριμμένον. Τα μάτια χαμηλά. ‘Εχει μίαν καταπληκτικήν εύ-κολίαν να κλαίη. Βνάζει το μαντήλι άλ-λά ο πραιματοδικης εξαγριώνεται.

— Κάτω το μαντήλι.

— Είμαι δυστυχής άνθρωπος...

— Δυστυχής είναι αυτοί που εξαπα-τίζ. Δεν ντρέπεσαι, να εκμεταλλεύεσαι κατ’ αυτόν τον τρόπον τα φιάνθρωπα αισθήματα του κόσμου;

— ‘Η φτώχεια κ. δικαστή.

— Σε οδηγεί εις την άπάτην...

— ‘Αλλοίμονον.

Είπες δυο κουδούντες ο δημόσιος κατή-γορος. Δεν έχρειάσθηκαν περισσότερες. Δεκαπέντε μέρες κράτηση. Τόν παρέλα-βαν οι χωροφύλακες. ‘Αλλά ο άθλιος δεν έπτοήθη:

— Και τώρα ποιος θα σηκώση την συ-χωρημένη;

‘Αλλά οι χωροφύλακες δεν είχαν τότε εύαίσθητη καρδιάν...

Αίσθηματικά διηγήματα

Μιά εύτυχία που έρχεται μόνη της...

«Νέος ζητεί συνάντησιν με την νέαν που συνάντησε στις 30 Μαρτίου εις την Γκαλερί Παριζιέν εις το τμήμα των επανωφοριών, μεταξύ της 5ης και 6ης απογευματινής. Η ενδιαφερομένη ως απάντησιν δια του ιδίου τρόπου».

Η Ζωρζέτ διάβαζε και ξαναδιάβαζε την άγγελία που είχε πέσει κατά τύχη στα μάτια της. Η όμελέτια της είχε παγώσει μέσα στο πιάτο της.

«Νέος ζητεί... κλπ...»

Ήταν γεγονός ότι τα λόγια αυτά εξασκούσαν μία παράξενη γοητεία στην Ζωρζέττα, της αναστάτωναν την συνήθη, άσταθη, κοριτσίστικη — ή μάλλον γεροντοκοριτσίστικη — καρδιά της.

Γιατί η δίσ Ζωρζέττα, η δακτυλογράφος μιας μεγάλης εμπορικής εταιρίας, είχε περάσει τα τριάντα χρόνια, χωρίς να βρῇ τον έκλεκτο που ζητούσε. Όμορφη δεν ήταν, είναι η αλήθεια, ήταν όμως γοητευτική, αυτό ήταν βέβαιο. Τα θράδα του Σαβόταου, όταν γύριζε από τον κινηματογράφο, ξανάφερνε, με πίκρα πάντα, στο νοῦ της, την εικόνα της του παλιού καιρού.

Είχε τότε επιδερμίδα ρόδινη, απαλή, μάτια διάφανα, μαλλιά μαλακά και ολόχρυσά. Την είχαν φλερτάρει και αυτήν κάποτε, την είχαν πολιορκήσει, αλλά τον άνδρα των ονείρων της δεν τον είχε συναντήσει ακόμη. Ήταν τόσο απαιτητική.

Τόχε πάρεν εν τούτοις απόφαση και είχε παύσει να κυττάζεται στον καθρέφτη και να ψάχνει να δῇ την σιλουέττα της στις διτρίνες των καταστημάτων.

Δεν ήταν διόλου δυστυχισμένη. Η μάλλον δεν ήταν πολύ. Έργαζόταν, και είχε δικό της ένα σπίτι στο Βενέν.

Είχε διοργανώσει τη ζωή της, χωρίς ν' αφήσει καθόλου θέση για τον άγνωστο, γι' αυτόν ποῦχε πάψει να περιμένει πιά.

Τώρα όμως οι λέξεις της άγγελίας αυτής χοροπηδούσαν μπρος στα μάτια της, προκλητικές, θασανιστικές. Απόφαγε βιαστικά, εδίπλωσε την πετσέτα της και έφυγε, σφίγγοντας στο στήθος της την πολύτιμη έφημερίδα. Η δουλειά της της φάνηκε πιά κουραστική από κάθε άλλη φορά. Τοῦ κάκου προσπαθούσε να στρέψη την προσοχή τους στους αριθμούς και στην υπογραφή της.

Πῶς νὰ ήταν τάχα ο νέος της άγγελίας; Ψηλός, μελαγχρινός. Λεπτός, με μάτια λαμπερά; Νόταν κανένας τύπος Γκάρν Κούπερ τάχα, ή κανένας Σάρλ Μπουαγιέ; Φανταζόταν τη συνάντησιν στη Γκαλερί, τὰ βλέμματά που θα ἀντὶλάζαν στα κλεφτά οι δυο νέοι, πάνω από τὰ πανωφόρια της διτρίνας. Γιατί νὰ μὴν ἔχη μιλήσει στη νέα που τοῦ ἄρεσε; Δεν μπορούσε νάταν δειλός, θα τὸν εἶχε ἐμποδίσει μάλλον ἡ παρουσία κανενὸς ἀνεπιθύμητου προσώπου.

Δυὸ ολόκληρες μέρες δὲν σκεφτόταν παρὰ αὐτό. Καὶ τὴν τρίτη ἐπὶ τέλους τὸ ἀποφάσισε...

Στὸ μεσημεριώτικο διάλειμμα ἐπῆγε στὸ ταχυδρομικὸ παράρτημα, ἔγραψε δυὸ λέξεις καὶ τις ἔστειλε στὸ «Παρί Σουάρ». Καὶ τότε μόνο μπόρεσε νὰ ἀναπνεύσῃ, ἀνακουφισμένη, γιατί δὲν θὰ τὴν ἀπασχολούσε καμμιὰ σκέψη πιά, γιατί δὲν θὰ θασανίζόταν ἀπὸ τὸ δῖλημα, νὰ γράψῃ ἢ νὰ μὴ γράψῃ.

Δὲν χρειάζοταν παρὰ νὰ περιμένῃ μονάχα, ἡ τύχη της δὲν ἐξηριζάτο ἀπ' αὐτὴν πιά καθόλου καὶ αὐτὸ τὴν ἀνακούφιζε τόσο.

Ἐλάθε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὥρα ἀκριβῶς που εἶνε πάψει νὰ ἐλπίζῃ...

Τὸ μάτι της ἔπεσε τυχαία σὲ μιὰ ἀγγελία.

Ὁ Πῶλ Πελλετιέ εἶχε γραφικὸ χαρακτήρα καὶ στὴν ἀνθρώπου πῶλ καλοαναθεωρημένου, μιλούσε εὐγενέστατα καὶ ἔλεγε πῶς δὲν ζητούσε ἄλλο παρὰ νὰ ἀλληλογραφήσουν κάμποσο καιρὸ, μιὰ κι' ἦταν αὐτὴ καὶ ἡ δικὴ της ἐπιθυμία.

Σὲ λίγο ἀνακάλυψαν μετὰ χαρὰ ὅτι εἶχαν τὰ ἴδια γούστα, τις ἴδιες ἰδέες, τις ἴδιες φιλοεἰρίες. Καὶ οἱ δυὸ τοὺς ἦσαν μόνοι στὴ ζωὴ, καὶ οἱ δυὸ ἦσαν τρυφεροὶ καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ χαρίσουν τὴν στοργὴν τους καὶ τὴν τρυφερότητά τους.

Ἐκεῖνος, ἐπ'ἀλλήλους σὲ μιὰ Τράπεζα, τὴν εἶχε ἀγαπήσει κι' ὅλας ἀπὸ τὰ γράμματά της...

Ἀλλὰ, πράγμα παράξενο, δὲν της μιλούσε ποτὲ γιὰ τὴν συνάντησιν τους στὴν Γκαλερί. Ἡ Ζωρζέττα ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτό, γιατί ἔτσι δὲν θὰ τὴν ἔπαινε νὰ τὰ χάνῃ, νὰ μὴν ξέρῃ τί νὰ πῇ.

Μιὰ μέρα ὅμως της ἐξήγησε νὰ τοῦ δώσει ἕνα ραντεβού.

Ἡ Ζωρζέττα ἀναστατώθηκε ολόκληρη ἅμα διάβασε αὐτὴ τὴν παράκλησίν του. Ήταν ἀσχημὴ, γρηῃ, κακοντυμένη, πῶς νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ τοῦ; Βιαστικά, με ἀγωνία καὶ ταραχὴ που της τὴν ἔφερε ἡ

Τῆς Λωρέτ Ζοκ

προσμονὴ καὶ ἡ ἀβεβαιότης τοῦ τι θὰ ἐπακολουθοῦσε, τριγύρισε τὰ μαγαζιά γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ταγιεράκι ποῦ νὰ της ἔδινε ὕφος νεανικὸ, ἕνα καπελάκι ποῦ θὰ της ἔδινε χάρη. Ὑστερὰ πῆγε σ' ἕνα Ἰνστιτούτο Καλλονῆς, ὅπου τὰ μαλλιά της ξαναπήραν τὸ παλιὸ ὑπέροχο χρῶμα τους καὶ τὸ πρόσωπό της τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν ζωηρότητά του. Ὁταν πιά ἦταν ἑτοιμὴ, τοῦ ὥρισε ραντεβού.

Ἡ ἔρε, θέβαια, ὅτι κινδύνευε νὰ τὰ χάσῃ ὅλα σ' αὐτὴ τὴν συνάντησίν της. Θάβλεπε ὅτι δὲν ἦταν ἡ νέα της Γκαλερί, θὰ ἀπογοητευόταν, θὰ καταλάβαινε ὅτι τοῦ εἶπε ψέμματα...

Ἀλλὰ τόσο τὸ χειρότερο Μιὰ καὶ μῆκε στὸ χορὸ, ἔπρεπε νὰ χορέψῃ.

Ήταν ἕνα Σαββατιάτικο ἀπογευμα, ὅταν ξεκίνησε γιὰ τὰ Ἡλύσια. Στὰ χέρια της κρατοῦσε τὴν μισοδιπλωμένη ἔφημερίδα, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει. Καθόταν καὶ κύτταζε κάθε διαδότη ποῦ τὴν προσπερνούσε. Ὁλόκληρη ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ μιὰ ἀγωνία ποῦ ὁμοία της δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ στὴ ζωὴ της. Τὸ θέατρο Μαρκό ἦταν κοντὰ.

Νὰ εἶχε ἔρθῃ τάχα ὁ Πῶλ Πελλετιέ. Πάντως ἀπεκλείετο νάταν ἐκεῖνος ὁ κύριος ἐκεῖ, ποῦ καθόταν κοντὰ στὸν ἠλεκτρικὸ φανό... Ἦταν χοντρούτσικος, ἡλικιωμένος μάλλον.

Καὶ ὅμως ἦταν αὐτός! Εἶχε ξεδιπλώσει τὸ «Παρί Σουάρ», ἀλλὰ δὲν εἰδιάσκει. Ἐκύτταζε μόνο τις γυναῖκες ποῦ περνοῦσαν.

Ἡ Ζωρζέττα τὸν πλησίασε καὶ σὲ λίγο κουδέντιασαν φιλικώτατα.

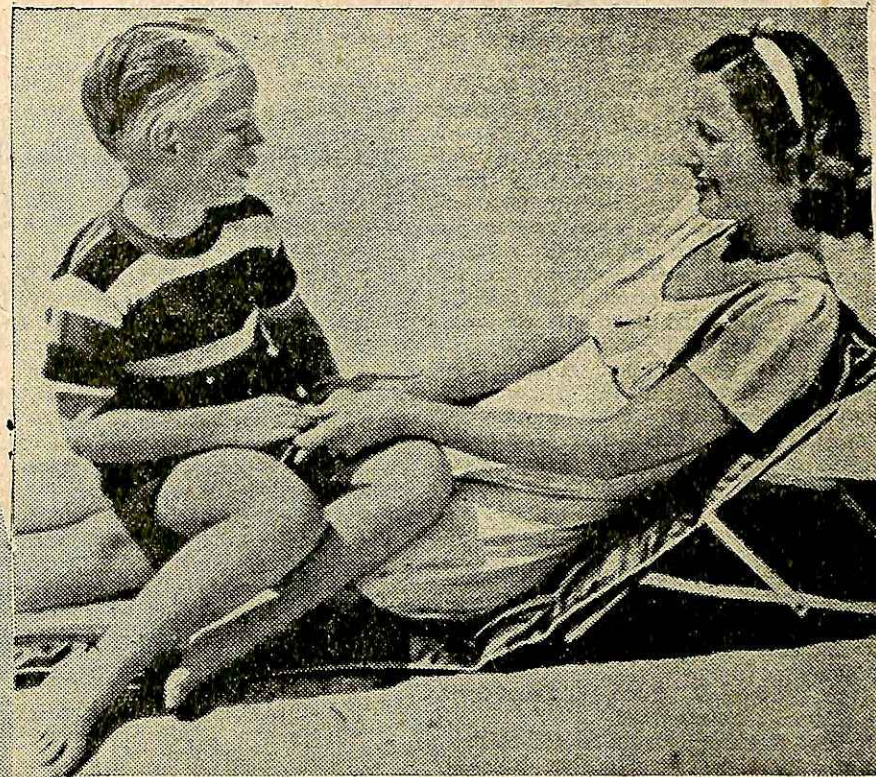
—Δὲν με βρίσκετε ἀλλανμένη ἀπὸ τὴν ἡμέρα... ποῦ με εἶδατε στὴ Γκαλερί; ρώτησε διστακτικά.

Ἐκεῖνος τάχασε, ἐχλώμιασε.

—Μὴ με κοροϊδεύετε, Ζωρζέττα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς λέω μετὰ τὸ ὀνομά σας, δὲν εἶν' ἔτσι; Πρέπει νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ κάτι ποῦ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ συνειδήσίς μου. Δὲν εἶμαι ὁ νέος της Γκαλερί. Τὸ ξέρατε θέβαια, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε τίποτα, γιατί εἰσαίτε καλῇ... Ἐδιάβασα τὴν ἀγγελία σας καὶ τὴν θυμάμαι ἀπ' ἐξῆς: «Ἡ νέα ἡ ὁποία συννητήθη μ' ἕνα νέο εἰς τὴν Γκαλερί εἰς τὰς 30 Μαρτίου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ τὸν νέον αὐτὸν προτοῦ τὸν συναντήσῃ. Ἀπευθυνθεῖτε εἰς τὴν ἔφημερίδα». Μιὰ φωνὴ μυστικὴ, ἀλλὰ πόσο ἐπιτακτικὴ, μ' ἔσπρωξε νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ὁ ἄλλος, εὐτυχῶς, γιὰ μένα, δὲν τὸ διάβασε ἢ δὲν θέλησε νὰ σὰς δώσῃ σημεῖα ζωῆς! Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε: σὰς ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σὰς παντρευθῶ!

Ἐνα γλυκὸ... ἀλλὰ καὶ πονηρὸ χαμόγελο, ἦταν ἡ ἀπάντησις της Ζωρζέττας.

ΛΟΡΕΤ ΖΑΚ

Ἀριστερά, ἡ Βαρβάρα στὸ πρῶτο της φιλμ: Ρόδε τοῦ Μείκκου. Ἐπάνω, μετὰ τὸν γιό της.

Βαρβάρα Στάνγουϊκ

ἡ αἰωνίως μελαγχολικὴ...

στὴ Ν. Ὀρκ. Τὸς ἔστειλε κάτι λεπτὰ γιὰ νὰ ἐνοικιάσουν σπίτι. Κατέθηκαν στὴν ἀποβάθρα, εἶναι εὐκόλο νὰ φαντασθῇ κανεὶς μετὰ πῶση χαρὰ. Ἀλλὰ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μακρὰν ἀναμονὴ ἔφθασε τὸ καράβι, ἔμαθαν ἀπὸ τὸν πλοίαρχο ὅτι ὁ πατέρας τους εἶχε πεθάνει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου καὶ ὅτι τὸν εἶχαν ρίξει σύμφωνα με τοὺς ναυτικούς κανονισμούς, στὴ θάλασσα.

Ὅταν ἔγινε δεκατριῶν ἐτῶν ἡ Βαρβάρα προσελήφθη μετὰ μισθὸ δώδεκα δολларίων ἐβδομαδιαίως στὴν τηλεφωνικὴ εταιρία της Ν. Ὀρκ. Οἱ ἀδελφές της ἐδούλευαν ὡς χορευτρίες σ' ἕνα μουζικ-χάλλ.

Στὰ 1922 ἡ νέα ἀποφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κίνα μετὰ ἀποστολὴ τοῦ Στρατοῦ της Σωτηρίας, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ της ἀναχωρήσεως οἱ ἄλλοι μετανόωσαν. Τὴν βρῆκαν πολὺ μικρὴ καὶ δὲν τὴν πήραν μαζί τους. Ὑστερὰ ἀπὸ αὐτό, ἡ Βαρβάρα ἄρχισε νὰ παίρνῃ κάθε θράδυ μαθηματὰ χορὸ γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα ποῦ ἐξασκούσαν καὶ οἱ ἀδελφές της.

Στὴν σκηνὴ ντεμπούταρε σὲ ἡλικία δέκα ἐξῆς ἐτῶν μετὰ τὴν «Ρέμκη, Μουζικὰλ Κόμπαν».

Γιὰ κάμποσα χρόνια ἀρκέστηκε

στὸ νὰ κάνῃ τὴ χορεύτρια, ὕστερα ὅμως συνάντησε ἕναν σκηνοθέτη τοῦ Μπρόντουαϊ καὶ ἔπαιξε στὸ «Μπρόντ».

Ἀκριβῶς τότε ἐγνώρισε τὸν Φράνκ Φάιν, ἀστρο γνωστότατο τοῦ Παλλὰς, στὴ Ν. Ὀρκ.

Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπήθηκαν, παντρεύτηκαν, ἔφτιασαν τὸ «Ντοῦ Φάιν καὶ Στάνγουϊκ» καὶ ἐργάστηκαν κατὰ καιροὺς σ' ὅλες τις νυκτερινὲς μπου-ἀτ τοῦ Τάιμς Σκῶαρ.

Ἡ Βαρβάρα χόρευε καὶ ὁ Φράνκ διηγόταν τις περίφημες κωμικὲς του ιστορίες.

Ἐγὼ τοὺς γνώρισα στὸ Παλλὰς στὰ 1928, τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς της ἀναχωρήσεώς τους γιὰ τὸ Χόλυγουντ, ὅπου εἶχε προσληφθῇ ὁ Φράνκ.

Ἐκεῖ ἡ Βαρβάρα κατάρθωσε, χάρις στὴν βοήθειά καὶ τοῦ ἀνδρός της, νὰ της ἀναθέσουν ἕνα μινι-ρόλο. Μετὰ ἀπ' αὐτὸν ὅμως, κανεὶς ἄλλος δὲν ἤθελε νὰ τὴν προσλάβῃ.

Ὁ Φράνκ, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε στὴν Βάρνερ Μπέξ, ἔβαλε νὰ τραβήξουν μιὰ δοκιμαστικὴ ταινία της Βαρβάρας, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀποθαρρυντικόν.

Τὸν ἄλλο χρόνὸ ὁ Φράνκ, θέβαιος ὅτι ἡ γυναίκα του εἶχε γερὸν τάλεντο, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Κόν, τὸν δι-

λίγο με υπηρέτη... Είμαι περίεργη να δω πώς θα τα καταφέρεις... Τι ξέρεις; Εσύ απ' αυτή τη δουλειά; Θα σε διώξουν την πρώτη βδομάδα.

— Καί θα ξαναγορίσω την επομένη με ψευτικά γένεια και με μαύρα γυαλιά. Το πλάνο είναι να είμαι κοντά σου. Όσο για τα άλλα...

— ΠΡΑΓΜΑΤΙ —

Και πράγματι σε λίγο έλοι εκατάλαβαν ότι ο Βαλεντίνος ήταν ο πιό άτσαμης υπηρέτης που υπήρχε στον κόσμο. Η μαγειρίσα ήταν έξω φρενών. Το ίδιο και η Μαριέττα, η καμαριέρα. Στην αρχή όμως. Γιατί ύστερα ο Βαλεντίνος τους κατέκτησε όλους με το φέσιμό του. Ήταν τόσο εύγενής και φανέταν νά'χει τόσο καλή θέληση! Αμα άκουγόταν τ' ουδούνη, έτρεχε με προθυμία πρωτοφανή για υπηρέτη να εκτελή την κάθε εντολή.

Πολλές φορές ο γερουσιαστής, εκπληκτος από το φέσιμό του κυττούσε τη γυναίκα του ερωτηματικά. Άλλα η κυρία, άπαθής όπως πάντα, φαινόταν να μη θέλη να μειώσει τη σημασία των βλέμμάτων του.

Επί μία βδομάδα ολόκληρη ο Βαλεντίνος πάλευε ανάμεσα σε βούρτσες και σκούπες και σε σπασιμένα γυαλιά. Ποτέ το τρελλόπαιδο αυτό που δεν ζούσε παρά για χορό και για σπόρ δεν είχε νοιώσει τον έαυτό του τόσο δειλό, τόσο συνεσταλμένο, τόσο άνικανο να κάνει αυτό που του ζητούσαν.

Και ύστερα αφού πέρασαν οι πρώτες όχτρες μέρες, άρχισαν οι ταπεινώσεις και οι δοκιμασίες. Ο γερουσιαστής που ήταν πάντα γλυκύλογος και εύγενής ως τότε, άρχισε να δείχνεται δεξυδιμος, νευρικός, καχύποπτος, να του κάνει χίλιες παρατηρήσεις. Άλλα ο Βαλεντίνος έσφιγγε τα χείλη του γερά και δεχόταν άταρτα τους όλες τις ταπεινώσεις.

Το άφεντικό παραπονιόταν ότι τα παπούτσια του δεν ήταν ποτέ καθαγιασμένα, ότι τα άσημικά είχαν παραμεληθεί, ότι το χαλί της σκάλας ήταν γεμάτο σκόνες.

Η Μαριέττα, μία χαριτωμένη κοπελίτσα που ήταν χρόνια στο σπίτι του γερουσιαστή και είχε προδιδασθεί έσχατως σε καμαριέρα, πεταγόταν απ' τα χαράματα στο πόδι για να κάνει τις δουλειές που εφόρτωνε το άφεντικό στον Βαλεντίνο.

Πολλές φορές δεν έτρωγε και το φαί της ακόμα ή έμενε ολόκληρη την νύχτα άπληνη για να γλυτώσει τον Βαλεντίνο από καμιά προσβολή.

Ένα βράδυ, ο γερουσιαστής γυρνώντας από έξω με παπούτσια κατασκαυμένα, εκάλισε τον Βαλεντίνο και τον διέταξε να του φέρει τις παντούφλες.

Η κυρία Όρμπάνς σήκωσε τα μάτια απ' το βιβλίο της και τον κύτταξε έκπληκτη. Ποτέ δεν είχε δει τον άντρα της να βγάλει τα παπούτσια του στο σαλόνι.

Αμα έφερε ο Βαλεντίνος τις παντούφλες, ο γερουσιαστής έπρόσταξε ξερά:

— Βγάλε μου τα παπούτσια!

Η Σαμπίν κατακοκκίνισε. Άρχισε να τρέμει.

Ο νέος έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός.

Άλλα η Αιλή είχε γονατίσει κιόλας μπρός στον πατέρα της και τούλεγε χαράματα:

— Άσε με να σε περιποιηθώ εγώ, μπαμπάκα!...

Την επομένη ο γερουσιαστής ήταν πύρ και μανία όλη μέρα. Ο καμένος ο Βαλεντίνος άκουσε... και τί δεν άκουσε.

Στο τέλος δέ τα πλήρωσε όλα η Δέλα που προσπάθησε να τον δικαιολογήσει: ο καθηγητής της είχε κάνει παράπονα για τι δεν μελετούσε... τα κείμενά της ήταν γεμάτα λάθη... έπρεπε να στρωθεί στη μελέτη, γιατί αλλιώς...

Έκείνη την ώρα, ο άπρόσεκτος Βαλεντίνος έχυσε στο τραπέζι ένα ποτήρι νερό. Ο γερουσιαστής ξαναστράφηκε έναντιόν του και έτσι κανείς δεν πρόσεξε τη Σαμπίν η οποία ξεκάρφωσε ένα τριαντάφυλλο από το κορσάκι της, το έφερε στα χείλη της και ύστερα το άφησε πάνω στο δίσκο που ετοιμαζόταν να πάρη ο θαλαμώδης.

Το βράδυ η Δέλα θρόθηκε πρό εκπλήξεως όταν κάθισε μπρός στο γραφείο της που ήταν γεμάτο χαρτιά και βιβλία ανάκατα, και φλούδες από πορτοκάλια. Βρήκε στο τετραδί της τών λατινικών το κείμενό της εξηγημένο και αντιγραμμένο από χέρι που φαινόταν άνδρικό.

Της μικρούλας η καρδιά άρχισε να χτυπά δυνατά.

Και μία ώρα αργότερα δολιάριζε κάτω από τις τριανταφυλλίες σιγοτραγουδώντας την άρια αυτή του Φόουστ:

«Θάθελα νάξερα πολύ ποιος είναι αυτός ο νέος αν είναι άρχοντας τρανός και ποιος 'ναι τ' όνομά του».

— ΠΡΑΓΜΑΤΙ —

Και έφτασε ο Μάιος, γλυκός και μαγευτικός σαν πάντα. Η άνοιξη ήταν θερμή, μυρωμένη. Τ' αηδονία κελαηδούσαν όλη νύχτα και γιόμίζαν συγκίνηση και παραλή κάθε πονεμένη ψυχή. Στην «τριανταφυλλένια φυλακή», μόνο ο κηπουρός και η μαγειρίσα κοιμόνταν ήσυχα.

Ο Βαλεντίνος απ' το παραθυράκι της κάμαρας του, παραδοκούς να δει κάποια λευκή σκιά να διαγράφεται στο αντίκρυνό μπαλκόνι. Σε λίγο — τί τρέλλα! — ο Βαλεντίνος και η λευκή σκιά συναντιόταν κάτω απ' τις τριανταφυλλίες και τρέμοντας απ' τη λαχάρα, ριχνόνταν όλο όρμη ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Στην σοφίτα της ψηλά η Μαριέττα άγρυπνούσε βασανισμένη από μία, την ίδια πάντα, επίμονη σκέψη: «Ποιος είναι;... Κανένας Ρώσος πρίγκιπας; μήπως;... Η κανένας εξόριστος άρχοντας της Αυστρίας;... Έχει τόσο όμορφα χέρια... Και ένα χαμόγελο... Α... θάμouφτανε και το χαμόγελό του μονάχα για νάμει πάντα εύχισμένη».

Η Δέλα, λεπτούτσικη και χαριτωμένη μέσ' στην οράνιά πυτζάμα της, καθόταν ώρες μπρός στο γραφείο της... όνειροπολώντας: «Μου γράφει όλα μου τα θέματα και τα γεωμετρικά μου προβλήματα... Νάναι από οίκτο μόνο;... Χθές, όταν τον βρήκα εδώ δεν τάχασε διόλου... μόνο εγώ είχα αναστατωθεί. Τοδπα «Εύχαριστώ, κύριε!» Μα πώς αλλιώς έπρεπε να τον πω τάχα; Φαίνεται τόσο κύριος...».

Και βλέποντας σ' ένα λεξικό κοντά ένα κουτί σοκολατάκια άθικτο, έτρώμαζε: «Παρα έχει αναστατωθεί η ψυχή μου... δεν μ' άρεσουν πια τα γλυκά...».

Επιλωμένη στο κρεβάτι της η κυρία Όρμπάνς άνυπομονούσε πότε νάβρη ή αβγή. Με στοργή, με αγωνία σκεφτόταν την Σαμπίν που ήταν τόσο γλυμή τώρα

τελευταία. Η κυρία Όρμπάνς, δεν είχε ποτέ της γευτή την άληθινή εύτυχία. Α' γαπούσε τον άντρα της με στοργή και άφοσίωση, αλλά διατηρούσε στα βάθη της καρδιάς της την άμνηση μιας παληάς της αγάπης. Φυθόταν, έτρεμε μην είναι ίδια με τη δική της ή μοίρα του αγαπημένου της παιδιού.

— ΠΡΑΓΜΑΤΙ —

Έδειπνούσαν. Ο Βαλεντίνος, όρθος σε μία γωνία επέδλεπε το τραπέζι φροντίζοντας να προλαβαίνει την επιθυμία του καθενός. Ο γερουσιαστής, νευρικός όπως πάντα, σχολίαζε ένα άρθρο που έχε δημοσιευθεί σε κάποια έφημερίδα του συναδέλφου του, του Μπωβαλλόν Γελαιοποιούσε και εφρονεύονταν κάθε λέξη και κάθε ιδέα. Και τα λόγια του όλα έκρουσαν τόση κακία που η γυναίκα του άναγκάστηκε να διαμαρτυρηθεί. Έν τω μεταξύ η Σαμπίν χλωμότερη και από νεκρή ακόμα, δεν μπορούσε ούτε μπουκιά να καταπιεί.

Σε μία στιγμή ο γερουσιαστής έστράφηκε απότομα μπρός τον Βαλεντίνο:

— «Ε, λοιπόν... Έσύ τί σκέφσαι έτσι; Τί περιμένεις για να σηκώσεις τα πιάτα; Τί σκέφτσαι;»

Με χείλη που έτρεμαν ο Βαλεντίνος άποκρίθηκε.

— Σκέφτομαι, κύριε ότι άνθρωπος όπως ο κύριος Μπωβαλλόν είναι τιμή και δόξα για την Κυβέρνηση. Και σκέφτομαι επίσης ότι ο κύριος Μπωβαλλόν θάταν άνικανος να επιδείξει σε οποιαδήποτε περίπτωση έλλειψιν δικαιοσύνης και πολιτισμού και στον χειρότερο πολιτικό του έγθρο ακόμα.

Ο κύριος Όρμπάνς έβαλε τα γέλια.

— Τα μαθήματα σου, κράτα τα για τον έαυτό σου νεαρέ μου. Έν τω μεταξύ κύτταξε να μάς φέρης γρήγορα τα φρούτα κατάλαδες; Τίποτ' άλλο...

— ΠΡΑΓΜΑΤΙ —

Ο Βαλεντίνος περιεφέρετο κρατώντας ένα φτερό στο χέρι μέσ' στο γραφείο του άφεντικού του. Μέσα στο δωμάτιο αυτό είχαν συσσωρευθεί ένα σωρό πολύτιμα καλλιτεχνικά αντικείμενα. Ανάμεσα στ' άλλα βρισκόταν και ένα ώραϊότατο κινέζικο βάζο που είχε προσφερθεί απ' τον αυτοκράτορα του Άνναμ στον γερουσιαστή τότε που ήταν Υπουργός των Άποικιών. Που να έτρεχε τάχα ο νους του Βαλεντίνου την ώρα που, παρέσυρε με το χερούλι του φτερού το άναντικατάστατο βάζο;

Κρότος γυαλικών που σπάζουν, σούσουρο... βήματα διαστικά. Κι' ύστερα άρχισαν να καταφθάνουν η κυρία πρώτη, η Δέλα έπειτα, η Μαριέττα τέλος! Ο Βαλεντίνος, τρελλός απ' το φόβο το βάζει στα πόδια.

Ο κύριος Όρμπάνς που καθόταν και διάβαζε και αυτός άκουσε τον θόρυβο και σηκώθηκε να πάη να δει. Στο χώλλ των σταματά η γυναίκα του.

— Αγάπη μου, μη μου θυμώσης... Ήσπασα το βάζο του αυτοκράτορα του Άνναμ.

Ο γερουσιαστής, πνίγει μέσα του μία βλαστήμια και ανεβαίνει τη σκάλα. Στο κεφαλόσκαλο παρουσιάζεται η Δέλα και ρίχνεται στην άγκαλιά του.

— Μπαμπάκα, τί καταστροφή... έσπασα το πολύτιμο βάζο σου...

— Α... και σύ;

(Συνέχεια στη σελίδα 39)

Χαρές και λύπες των άσσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο άγνωστος ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΜΥΡΑΤ

ΠΟΙΟΣ μπορεί να άμφισβητήσει ότι ο κ. Δ. Μυράτ υιός, είναι ένας από τους τρεις-τέσσερις συμπαθέστερους ήθοποιούς μας; Από την πρώτη του εμφάνιση άπέκτησε την συμπάθεια των Άθηναίων, έγινε το χαϊδεμένο τους παιδί. Οι «είδικοί» βρήκαν ότι είχε το «σέξ-άπηλ» της σκηνής, άλλοι παρετήρησαν ότι άρεσε πολύ στις γυναίκες και μέσφ αυτών και στους άνδρες. Γεγονός πάντως, είναι, ότι από το πρώτο βράδυ που πάτησε έπισημως το παλκοσένικο έσημείωσε έπιτυχία μοναδική. Όπως αυτό να όφείλεται στα φυσικά του προσόντα — γιατί, μα την άλήθεια, είναι ένας άνδρας με παρουσιαστικό γοητευτικό — δεν πρέπει όμως να τον άδικούμε μέχρι το σημείου να μη δεχόμεθα ότι και το έμφυτο ταλέντο του, που μυρίστηκε εύθως άμέσως το κοινό, τον επέβλαλε αυτόματως. Ο Μυράτ το έχει μέσα του το θέατρο. Και δεν μπορούσε φυσικά να συμβαίνει διαφορετικά, αφού κι' ο πατέρας και η μητέρα του, κι' ο παππούς του κι' η γιαγιά του ήταν και είναι ήθοποιοί περίφημοι. Χωρίς βέβαια να λογαριάζουμε τη θεία του, την κ. Μαρίκα, από την οποίαν κάτι θά έχη πάρει ο άγαπημένος της άνεψιός.

Ας μην πιστευθεί, όμως, ότι ο κ. Μυράτ προορίζονταν για το θέατρο. Κάθε άλλο μάλιστα. Ο πατέρας του που ήξερε καλά τί μικρό έπάγγελμα, από οίκονομικής πρό πάντων άπόψεως είναι το έπάγγελμα του ήθοποιού, έκαμε ότι μπορούσε για να έμπνευση στο γυιό του την αντίπαθεια για τη σκηνή. Και το έπέτυχε μέχρις ενός σημείου, αφού όταν ήταν παιδί ο νεαρός Μυράτ δεν ήθελε ούτε ν' άκούση το θέατρο. Σχεδόν το μισούσε. Άλλες ήταν οι κλίσεις του. Αξιοματικός του Ναυτικού ή καθηγητής θά γίνω εγώ, έλεγε στους συνομήλικους του και καμάρωνε, γιατί στα δύο αυτά έπιγγέλματα άπέδιδε έξαιρετική σημασία. Η στολή του αξιωματικού πρό πάντων τον έγαλβάνιζε. Λοφία, ολόχρυσά κουμπιά, γαλόνια, σπάθες ήταν τα δολώματα που έβριχνε στην παιδική του ψυχή το έπάγγελμα του κοπετιάνιου.

Σιγά-σιγά είχε τόσο άφοσιωθεί σ' αυτή την ιδέα, ώστε να χάνη ώρες ολόκληρες σκαρώνοντας μικρά καραβάκια, πανομοιότυπα των θαρηκτών μας, που τα έπεδείκνυε κατόπιν στους φίλους του με υπερηφάνεια.

Αν όμως όλοι οι άλλοι οι συγγενείς του ήταν σύμφωνοι νά γίνη το παιδί αξιωματικός αφού το θέλει η καρδιά του, η μεγάλη του θεία διαφωνούσε. Η Μαρίκα είχε προείπει μεγάλο καλλιτεχνικό μέλλον για τον άνεψιούλη της και φυσικά άντιδρούσε σε κάθε άλλο είδους σκέψη και άπόφαση. Και στο τέλος κατάφερε να επιβάλη την γνώμη της.

Όταν ο κ. Μυράτ ήταν 17 χρονών, τον έβαλε να παίξη ένα ρολάκο στη «Στοργή» του Μπατάιγ, μ' όλον ότι έλεγε δυό-τρία λόγια μονάχα, το κοινό ένθουσιάστηκε και χειροκρότησε με μεγάλη ζωηρότητα. Τα χει-

ροκροτήματα αυτά εφθάναν για να σηκώσουν στον άέρα τα μυαλά του εφήβου. Πάνε άμέσως όλα τα όνειρα περί καθηγητικών έδρών ή ναυμαχιών. Έσαρώθησαν με μιάς από την Α. Ε. την Σκηνή. Από την ώρα εκείνη δεν υπήρχε για τον νεώτερο Μυράτ τίποτε άλλο έξω από το θέατρο.

Τότε άναγκάστηκε ο πατέρας του να υποκύψει. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά και να τον στείλη στην Γερμανία για να σπουδάσει κοντά στο Ράινχαρτ. Στην Γερμανία έκάθισε πάνω από τρία χρόνια κι' έσπουδάσε πολλά και διάφορα πράγματα, εκτός όμως ένα: Το θέατρο!

— Συνέβαινε, λέγει ο ίδιος, να ξυπνώ πάντα την ώρα που έκλεινε η σχολή. Έτσι όσες φορές πήγα, βρήκα την πόρτα κλειστή. Το μάθημα είχε τελειώσει. Στο τέλος θαρότηκα κι' εγώ και δεν ξαναπάτησα.

Έννοείται ότι αυτό δεν τον έμπόδιζε να παρακολουθή πάντα με άφοσίωση το γερμανικό θέατρο. Και καθώς ήδη είχε μία σημαντική πείρα, μπόρεσε να διδαγθή πολλά πράγματα που τον ωφέλησαν αργότερα στη σταδιοδρομία του.

Μετά το... πέρασ των σπουδών του, γύρισε στην Ελλάδα κι' άρχισε πια να παίξη συστηματικά. Έγινε ο «ζέν πρεμιέ» του θιάσου και της θείας του. Και τον τίτλο αυτό τον κρατά ακόμα τόσο ένπαξίως πράγματι. Έχει υποδυθεί ρόλους μεγάλους και κατάφερε ιάνα να βγύη άσπροπρόσωπος, Ποιος δεν τόν θυμάται στην «Ελισάβετ», στον «Αντίβα προ των πυλών», στην «Κάντιτα»; Η κριτική τουλάχιστον τον έπηνεσε με τα θερμότερα λόγια και τον έχειροκρότησε χωρίς έπιφυλάξεις.

— ΠΡΑΓΜΑΤΙ —

Έκ πρώτης όψεως ο κ. Μυράτ φαίνεται σαν χαρακτήρας άνοικτόκαρδος, άλέγκρος, κεφάτος. Δεν είναι όμως! Στο βάθος είναι μάλλον θαρύς, όπως λέμε, Τ' άρέσει πάρα πολύ η μοναξιά και στις κοινωνικές του σχέσεις είναι κάπως δύσκολος. Μπορεί να πη κανείς πως κατ' ουσίαν μένει πάντα κλεισμένος στον έαυτό του. Έτσι τον παρεξηγούν πολύ και τον χαρά-

Μία ώραία σιάσις του κ. Μυράτ.

κτηρίζουν ως υπερήφανο, αν όχι κι' υπερόπτη. Υπερηφάνεια όμως σημαίνει γενναιότητα κι' ο κ. Μυράτ είναι μάλλον δειλός σε ό,τι αφορά τις σχέσεις του με τους άλλους. Το τρακ π. χ. που δεν έχει στη σκηνή, το έχει πολλές φορές εξά από το θεατρό — όσο δηποτε κι' αν μάς ξενίζει αυτό!

Κατά τα άλλα είναι ένας λαμπρός κύριος με μία ευγενικότητα που δεν έχει τίποτε το κατὰ συνθήκη, με μία υψηλοφροσύνη που σπάνια θα συναντήσετε πίσω από τις κουίντες. Είναι ακόμα κι' ένας από τους λίγους μορφωμένους ήθοιους μας. Κι' εδώ πρέπει να πούμε ότι είναι τριτοετής φοιτητής της Φιλολογίας. Ένεργαφη στην Φιλολογική Σχολή του Πανεπιστημίου μας όχι θέσπια για να πάρη δίπλωμα και να διεκδικήσει κατόπιν μία έδρα, μία θέση, αλλά για να εκπληρώση το παιδικό του όνειρο, για το οποίο εκάμαμε λόγο στην αρχή. Λατρεύει πάντα την φιλολογία. Έτσι όχι μόνο ενεργά ως φοιτητής, αλλά και κατ' ερώση ως φιλολόγος, στίς περυσινές εξετάσεις του να άριστεύση πέρα για πέρα, θέλουμε να πούμε και στίς πέντε μαθήματα, στίς όποιες εξητάσεις.

Από τους καθηγητάς του, που θέσπια εκτίμηση ιδιαιτέρως την αγάπη του στην φιλολογία, μπορείτε ν' ακούσετε το κόσμου τα καλά λόγια για τον αξιο μαθητή τους. Άλλα και οι συμφοιτητάι του τον αγαπούν και τον σέβονται ως ένα θαύμα, μ' όλο που στην αρχή δεν μπορούσαν να κρατήσουν τα γέλια, όταν έβλεπαν στο διπλανό τους θρανίο, ήσυχον και προσεκτικό στην παράδοση των γνωστών τους πρωταγωνιστή του θιάσου Κοτοπούλη. Έκει μέσα, στην τάξη, ανάμεσα στίς φοιτητάκια που δεν έκλεισαν ακόμα τὰ είκοσι, ο κ. Μυράτ αισθάνεται τον έαυτό του πολύ νέο.

— — —

Η μεγαλύτερη αδυναμία του κ. Μυράτ είναι ο γυιός του, ο Κωστάκης, ένα χαριτωμένο ανδράκι δυόμισι χρονών, τετραπέρατο, που έννοει το άθλιο όχι μονάχα να παίξη γροθιές και να παλεύη με τον πατέρα του, αλλά και να τον ρεζιλίση κατά σύστημα κάθε φορά που θα τον δη να πάρη υπό μάλλης τὰ ειθλία της επιστήμης του και να τραβήξη για το Πανεπιστήμιο.

—Μικρό παιδί είσαι, του λέει, και πηγαίνεις στο σχολείο;

Με το ότι έχει γυιό ο κ. Μυράτ, δεν θά πη ότι είναι και παντρεμένος. Ήταν! Άλλα έχωρισε, διεξέχθη πρό καιρού λόγω άσυμφωνίας χαρακτήρων. Και από το γάμο εκείνο προήλθε ο Κωστάκης που είναι έν πάσει περιπτώσει ένα ευτυχισμένο αποτέλεσμα του άτυχου εκείνου ειθλίου που είχε μεταβάλλει τον συμπαθή ήθοποιό σε σύζυγο.

Σύζυγος ο κ. Μυράτ! Νά μάς επιτραπή να παρατηρήσουμε ότι οι δύο αυτές λέξεις αποτελούν δέξωμορο σχήμα λόγου. Μά πότε ξανακούστηκε σύζυγος ένας Δόν-Ζουάν; Γιατί ο κ. Μυράτ, είτε τὸ θέλει είτε δεν τὸ θέλει, έχει από καιρό την φήμη ενός Δόν-Ζουάν. Και καθώς ξέρουμε, τέτοιου είδους φήμες δεν αποκτώνται στίς καλά καθούμενα.

Έτσι ή άλλως, πάντως κανείς δεν μπορεί ν' άρνηθῇ ότι ο ζέν-πρεμιέ του θιάσου Κοτοπούλη έχει κατ'ακμήσεις. Άρέσει στίς γυναίκες!

Και οι τρεις αυτές λέξεις φθάνουν για να δικαιώσουν όσους του αποδίδουν Καζανοβίκες ιδιότητες. Ο ίδιος θέσπια τηρεί μετριοφρονα σιγήν επάνω στο θέμα αυτό. Τόσο μετριοφρονα μάλιστα, ώστε όταν επιμένουμε να μάς διηγηθῇ καλά και σώγει ένα του έρωτικό ανέκδοτο, έρθηκε να μάς πη ένα πάθημά του, που μά την αλήθεια πρέπει να θάλλει σε αρκετές σκέψεις εκείνους που θέλουν δόν-ζουανίσκο τον κ. Μυράτ. Νά τὸ ανέκδοτο:

Η σκηνή στίς μπάνιες. Ο κ. Μυράτ κολυμπά σαν Τρίτωνας που ψάχνει δεξιά-αριστερά να έρῃ τις λίθες της του. Κάνει τούτεστιν μεγάλη φασαρία με τις θουτίες του. Ξαφνικά τον πλησιάζει επί τέλους μία λίθης. Ωραιότητα κοπέλλα, αλλά άγνωστή του καθ' ολοκληρίαν. Αυτό έν τούτοις δεν την έμποδίζει να άρχισῇ να έκφραξη τὸ θαυμασμό της προς τον καλλιτέχνη που τὸν ξεπρί δά διάβόλε έπο τη σκηνή.

—Είσασθε ο άγαπημένος μου ήθοποιός. Κανένας άλλος δεν μ' άρέσει στή σκηνή όπως έσείς. Γίνεται όλοκληρη φασαρία στο σπίτι μου για να τους καταφέρω να έρθουμε για δεύτερη και τρίτη φορά να δοῦμε τὸ έργο στο όποιο παίζετε έσείς. Κι' όταν δεν τὰ καταφέρω, ή άπελπισία μου είναι άπερίγραπτη. Κλαίω καθώς συλλογίζομαι ότι την ώρα εκείνη έσείς λάμπετε πάνω στη σκηνή και έγώ δεν είμαι εκεί μπροστά σας για να σας αποθαυμάζω.

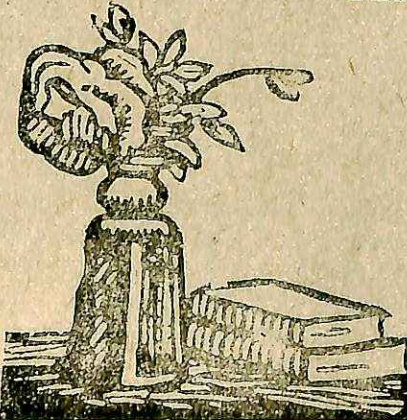
Τέτοια κι' άλλα έλεγε ή ωραία νέα. Ο κ. Μυράτ έπλεε σε πελάγη ευτυχίας. Ήταν τόση ή συγκίνησίς του, ώστε αναγκάστηκε να σταματήση τις θουτίες για να μὴν πάθῃ τίποτε. Λίγο τόχτε με την ταχυπαλμία που αισθανότανε την ώρα εκείνη. Ξαφνικά και την ώρα που τὰ πράγματα είχαν φθάσει πιά στο κατάρυφο — δηλαδή στην αρχή έρωτικής εξομολογήσεως — φάνηκε από μακριά μία άλλη κολυμβήτρια. Η θαυμαστρία του κ. Μυράτ την άνεγνώρισε. Ήταν μία φίλη της. Και έσπευσε να την καλέσῃ κοντά της για να της συστήσῃ τον καλλιτέχνη που ελάτρευε.

—Καίτη! φώναξε. Έλα να σου συστήσω τον κ. Φ.

Και ή άθεόφοβη έπρόφερε τὸ όνομα ενός άλλου ήθοποιού, άλλου θιάσου. Σκεφθῆτε. Τόσο πολύ ήταν γοητευμένη με τον κ. Μυράτ, ώστε οὔτε τὸ όνομά του δεν ήξερε!

Τέτοιο «κάσος» δεν θά μπορούσε άσφαλώς να συμβῇ οὔτε και σὸν ίδιο τον Κουασιμόδο ακόμα. Κι' όμως να πὸν τὸ ύπέστη ο κ. Μυράτ, μ' όσο κι' αν τὸν λένε γόνι, κατακτητή, και δεν ξέρουμε τί άλλο.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Του κόσμου
τὰ περίεργα

Η ιστορία ενός έπαγγελματος

Η εποχή μας, εποχή των πύθ ταραδύων και άπιάνων πραγμάτων, έχει δώσει έδαφος στην δημιουργία των παραδοξότερων επαγγελμάτων. Ένα απ' αυτά και τούτο, περιπατητού (πώς άλλωστε να τον πούμε;) σκυλόν.

Δηλαδή, υπάρχουν σήμερα, ιδίως στο Παρίσι, ειδικοί άνθρωποι, οι όποιοι αναλαμβάνουν αντί ώρισμένης αμοιβής να περπατούν κάθε μέρα επί 1—2 ώρες τὰ σκυλιά των πλουσίων για να πάρουν τον αέρα τους.

Και τὸ έπάγγελμα αυτό, όπως τὸςά άλλα, τὸ εδμηούργησε ή ανάγκη, έν συνεργασία με την τύχη.

Ίδου ή ιστορία του:

Ο Ρόμπερτ Μπίλντιγκ, ήταν ένας νεαρός Άγγλος ο όποιος ήτο από ιητών νεργός, παρ' όλας τις προσπάθειές του να βολεφτῇ πουθενά.

Κάποια μέρα, καθώς περιδιάβαζε άσκοπα στους δρόμους μιας άστικής συνοικίας, άκουσε γρυλλισμούς μικρού σκυλιού. Πλησιάζει πὸς τὸ άνοιχτό παράθυρο απ' όπου έρχόντουσαν οι γρυλλισμοί και σκύβοντας με τρόπο, βλέπει μέσα έναν κύριο που έγραφε και στίς πόδια του, έναν χαριτωμένο σκυλάκι να κλαίη. Ο κύριός του άφηνε συχνά την εργασία του για να τὸ κἀν ή σωπάση, αλλά τὸ σκυλί δεν έννοούσε να σωπάση.

Τὸν νέου τότε τὸ ήλθε μία ιδέα. Βγάδε το καπέλλο του και λέει τὸν κύριου τὸ έγραφε:

—Με συγχωρεῖτε κύριε, πὸν έπεμδίζω, αλλά μὸς φαίνεται ότι τὸ σκυλάκι σας θέλει να βγῇ έξω για νά...

—Ναι, αλλά, έγώ δεν έχω τώρα ναίρο για χάσιμο, κάνει στενοχωρημένος ο άλλος.

—Αν ο κύριος θέλει, λέγει τότε ο νέος, θά μπορούσα να αναλάβω έγώ αυτή την δουλειά, και μὸς δίνετε, ότι θέλετε.

Ο κύριος τὸν σκυλιού έδέχθηκε εύχαρίστως και σε δύο ώρες ο Μπίλντιγκ τὸν ξανάφερε τὸ ζῶν του, ήσυχαμένο και εύχαριστημένο. Φευχόντας ο νέος ούτῃ σε τὸν κύριο αν δεν θάθελε να εοχότανε και την άλλη μέρα για την ίδια δουλειά.

Ο άλλος δέχθηκε. Και έτσι ο νεαρός άνεργος βρήκε δουλειά. Σιγά-σιγά, βόηκε κι' άλλους κυρίους ή κυρίες που δεν εύκαιρούσαν να βγάδουν αυτοί έξω τὰ σκυλιά τους, και έτσι κέρδιζε καθημερινώς αρκετά. Από τότε ο Μπίλντιγκ βόηκε κι' άλλους μιμητάς και έτσι εδμηούργηθῃ τὸ έπάγγελμα.

Έν τούτοις, μὴ νομίζετε πὸς κερδίζουν και τόσο πολλά αυτοί που ξασκούν τὸ έπάγγελμα τὸν «Περιπατητού των σκυλιών». Αν τὸ καλοκαίρι βγάδουν εύκολα τὸ καθημερινό, τὸν χειμῶν δεν εύνουν σχεδόν τίποτε, με την χιονοκρίση που κλείνει ανθρώπους και ζῶα στίς σπείτες. Οι κυρίες ιδίως τρέμουν μή τὸς άρρωστήσουν οι Δουλοῦδες, οι Πιπίτσες και οι Τόμμο τους και έτσι... δουλειά δεν υπάρχει. Οι... περιπατητάι, τότε αλλάζουν έπάγγελμα και δεν ξαναμπαίνουν στίς σπείτες παρὰ μόνον όταν ο ήλιος άρχίζει πάλι να ζεσταίνῃ τις πλάτες.

Μιά άφιέρωση

Αισθηματικό δήγημα

της Ματίντ Όσμπορν

Η ΚΛΩΝΤΙΝ ΑΡΒΕΖ είναι: πολύ έννευρισμένη σήμερα. Διάφορα συναισθήματα την πλημμυρίζουν.

Ένα σωρό σκέψεις, την βασανίζουν, την εξαντλούν. Είναι κυριευμένη από την ίδια άνοπομονησία που κυριεύει την έρωτευμένη μαθητρίουλα. Όταν περιμένη γράμμα απ' τὸ καλό της. Αυτή όμως δεν περιμένη κανένα γράμμα. Παρὰ μόνον ένα βιβλίο. Κυττάζει τὸ ρολόγι κάθε λεπτό και κάθε φορά που ακούγεται κάποιος όθρυβος θαρρῶ ότι χτυποῦν στήν πόρτα της.

Έχει πη στή θυρωρὸ δινόντάς της ένα καλό πουρμπουάρ, να της ανεβάσῃ άμέσως τὸ βιβλίο που θά της φέρουν.

Γιατί βλέπετε, σήμερα κυκλοφορεῖ τὸ νέο βιβλίο εκείνου που αγαπά, που λατρεύει ή Κλωντίν.

Της είπε, την ώρα που χώρισαν την παραμονή.

—Σεις θά τὸ λάβετε πρίν απ' όλους τους άλλους τὸ βιβλίο μου, γιατί σεις πρώτη πρέπει να τὸ διαβάσετε, σεις που είστε ή μούσα μου, ή μοναδική μου φίλη. Έσείς μὸς εμπνεύσατε την ήρωίδα μου. Την έφτιασα όμοια με σας άκριβώς».

Μὴ μρωδώντας να άσχοληθῇ στο παραμικρό, νεύριχή καθώς είναι, έαπλώνεται στο ρῶς ντιβανάκι της, που τὸ είναι τότε άγαπημένο. Έκείνου, και πὸς της θυμίζει τόσες όμορφες στιγμές...

Καπνίζει τότε τσιγάρο πάνω απ' τ' άλλο και μέσα απ' τὸ χριζογάλανο καπνὸ ζεπετιούνται χίλιες γλυκές αναμνήσεις.

Παντρεύτηκε, πᾶν πόσα χρόνια τώρα, μ' έναν κοινότατο άνδρα, έναν έμπορο, που δεν ζῇ παρὰ για να μαζεύῃ φιλάς όπως λέει και ο ίδιος.

Και έφτασε στίς τριάντα όχτῳ της χρόνια χωρίς νάχῃ γνωρίσει τὴ χαρά τὸν έρωτος, αλλά και οὔτε και καμμιά άλλη χαρά, αφού ή τύχη δεν της χάρισε παιδιά.

Ζῶσε μία ζωή μονότονη και θλιθερή, χωρίς να χαρῇ τὰ νεύατα της και την όμορφιά της, καί άρχιζε να μαραίνεται κιόλας. Έτσι γνώρισε ένα θράδυ σε μία καλλιτεχνική συγκέντρωση τὸν γνωστό συγγραφέα Ζάν Πελασιέ, ψυχὴ υπέροχη, χαϊδευτική φωνή, πρόσωπο άκτινοδόλο.

Ήταν τὸ ιδανικό της... ο άντρας τὸν όνειρων της.

Ένοῦσε να την συνεπαίρνῃ ή χαρά, τὰ μάτια ξαναβόηχαν την υπέροχη αλλοιότική τους φλόγα και τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε. Ξανάγινε όμορφη πάλι... Η γάπη... τὰ θαύματά της... οι χαρές της...

Και απ' τὰ δύο μέρη ήταν κάτι τὸ άναπάντεχο, τὸ κεραυνοδόλο.

Πότε του ο φημιμένος συγγραφέας δεν είχε δὴ μάτια τόσο όμορφα, τόσο πάλλευκο λαμό, χείλη τόσο προκλητικά.

Τρεις μέρες αργότερα, σριγμένος ο ένας πλάι σὸν άλλον με τὰ χέρια δεμένα, προχωρούσαν άργά-άργά σὸν μυρμένο δρομάκι ενός πάρκου και έλεγαν τίς

Διάφορα συναισθήματα την πλημμυρίζουν.

χαριτωμένες κουταμάρες που λέει κανείς τις περιπτώσεις.

—Σε περιμένα. Ήξερα ότι θάρχοσουν.

—Ποτέ δεν άγάπησα άλλη σαν και σε. Δεν θά σε ξεχάσω ποτέ.

Και όταν ήρθε ώρα να χωρίσουν έκλαψαν, ή μάλλον έκαναν ότι έκλαψαν.

Α! όχι... την πρώτη αυτή συνάντησή τους, ή Κλωντίν δεν ήθελε διόλου να τὴ θυμάται. Την συνάντησῇ της με κείνον που θά γινόταν τὸ «πᾶν» αργότερα γι' αυτή και πὸς τὸν πίστεψε δικό της απ' την πρώτη στιγμή που τὸν γνώρισε, που άκουσε τὴ φωνή του.

Ήταν τόσο γλυκερά, τόσο υπέροχα μελωδική...

Όχι... Έδίωχνε απ' τὸ νοῦ αυτή την άνάμνηση. Ντρεπόταν... Και ύστερα και μιάν άλλη ακόμα... Τί κουτή...

Ήταν μία μέρα που έκανε τρομερὴ ζέστη. Η Κλωντίν διψῶσε τρομερά. Άκούσε σαν μέσα σ' έντρο τὰ έρωτικά λόγια που της ψιθύριζε φιλώντας της ένα ένα τὰ δάχτυλα... τὰ χέρια.

Της ήταν αδύνατο να νοιώσῃ τὸ νόημα τὸν λέξων του, αδύνατο να προσέρῃ μία λέξη, απ' την δίψα της.

Αίγα λεπτά μετά την συνάντησή τους τον παρακάλεσε να την άφήσῃ να φύγῃ. Έκείνος όμως, μελαγχόλης.

—Δεν μ' αγαπάς, λοιπόν, διόλου, έκανε με άπελπισία.

—Ω, σ' αγαπῶ, σ' αγαπῶ, πολύ... αλλά...

—Άλλά, τί λοιπόν, μικρό μου; Προλήψεις; Τύψεις; Μά έλα αυτά εξαφανίζονται μπρος στίς έρωτικές χαρές, μπρος σὸ νόμο τὸν έρωτα.

Αν πολυούσε να τὸν τὸ πῇ. Άλλά ήταν γελοίο... Νά διψᾷ την ώρα που άγαπάς, την ώρα που σου λένε ότι σε λατρεύουν...

Και την άφησε να φύγῃ, συνθησιμένος σ' αυτό τὸν είδος τὸς διαταγούς. Τὸ ίδιο θράδυ τὸν έγραψε ένα γράμμα φλογερὸ σαν για να δικαιολογηθῇ γιατί δεν άφείθηκε άδίστακτα στην άγκαλιά του, λέγοντας πὸς στην «τιμιότητά» της και στίς τύψεις της ώφείλοντο οι διαταγμοί που αυτός πήρε για ψυχρότητα.

Της άπήντησε αὐθιμερόν μ' ένα λιγόλαγο σημειωματάκι όπου της έλεγε ότι ήταν συγκινημένος βαθιά απ' τὰ υπέροχα λόγια που τὸν είχε γράψῃ και κατέληγε

με τὸν ποιητικό εκείνο τόνο, τόνο περίφημο πιά και γλυκό:

«Σ' αγαπῶ πότερο από χθές και λιγότερο από αύριο».

Και άκολούθησαν ύστερα δώδεκα όλοκληροι μήνες έρωτικής τρέλλας και ευτυχίας, δώδεκα μήνες που σὸν διάστημα τους ή έρωτική θερμὴ τους φούντωνε όλο και περισσότερο αντί να λιγοστεύῃ.

Άκούστηχαν χτυπήματα στήν πόρτα.

Η Κλωντίν τινάζε τὸ κεφάλι της γι' να συνέλθῃ απ' τ' όνειρό της και έτρεξε να άνοίξῃ.

Αμα ή θυρωρὸς άπομακρόνηκε, ξετύλιξε τὸ πακέτο και βόηκε τὸ βιβλίο. «Αιώνια τυφεροτής».

—Τί υπέροχος τίτλος! σκέφτηκε.

Και έγύρισε άργά-άργά τὴ πρώτη σελίδα για να διαβάσῃ την άφιέρωση που θά της είχε γράψῃ. Την άφιέρωση που θά την γεμίσει υπερηφάνεια, συγκίνηση... Έάφνου όμως, τὰ χέρια της πάγωσαν. τὰ πόδια της άρρισαν να τρέμουν.

Αναγκάστηκε να καθίσῃ για να μὴ σωριασθῇ κάτω. Σαν μαινομένη, σαν τρελή, διάβαζε και ξαναδιάβαζε την άφιέρωση.

«Στην Ίζαμπελ Ντέ Λανγκκλαί, την γλυκερά μικρή μου πριγκίπισσα, που στάθηκε ή μούσα αυτού του βιβλίου και πὸς είναι ή μοναδική μου φίλη».

Αμα συνήλθε κάπως απ' την παραγῇ της και μπόρεσε να σηκωθῇ απ' τὸ κάθισμά της, ντόθηκε, κατέθηκε, βόηκε και φώναξε ένα ταζί.

—Σπὸν, Έκδοτικό Οίκο Χ., είπε διαστικά σὸν σωφῆρ.

Και όταν έφτασε εκεί τὸς εξήγησε με φωνή που έτρεμε απ' την άγανάκτησή και τὸ θυμό.

—Κάνετε λάθος, τὸ βιβλίο αυτό δεν είναι για μένα.

Της έφεραν τὸ δικό της, ζητώντας συνγγνώμη για τὸ λάθος τους.

Μέσα σὸν ταζί που την πήρε για να τὴ ξαναπᾶρῃ σπῆτι της, άνοιξε τὸ βιβλίο και διάβαζε την άφιέρωση:

«Στην Κλωντίν Άρβέζ, που στάθηκε ή μούσα αυτού τὸν βιβλίου και πὸς είναι ή μοναδική μου φίλη».

ΜΑΤΙΑΝΤ ΟΣΜΠΟΡΝ

Οι αμερικανίδες ζητούν σύζυγο «Θα σ'α διαλέξωμε τις γραβάτες σας»

Μια παράξενη συνδρομή σ'έναν πρωτότυπο σύλλογο

Ο Τζόνν Παρκέρ και ο Ντράκ Ουίτερς, καθισμένοι σ' ένα δωμάτιο, συζητούν για κάτι εξωφρενικό. «Αμερικανίδες, ποχάν ιδρύσει έναν εξ' ίσου μ' αυτές εξωφρενικό σύλλογο».

—Μά για πές μου, ακριβώς πώς λειτουργεί αυτός ο σύλλογος; έρωτησε ο Ντράκ.

Και ο Παρκέρ άρχισε να διηγείται:

—Άκου να δής. 'Η Έλεν Κλάους και η Ούντελχάιντ Σουίσογκ, γυναίκες χρηματιστών και οι δύο, σκέφτηκαν να ιδρύσουν ένα σύλλογο με άποθεματικό κεφάλαιο 120.000 δολάρια. Σκοπός του ήταν να βοηθήσουν τους ανυπάντρους νέους που άπασχολημένοι απ' τη δουλειά τους δεν μπορούσαν να φροντίζουν για την εκλογή των γραβάτων τους. 'Η πράξη αυτή είναι από τις πιο φιλάνθρωπες, όπως λέν αυτές τουλάχιστον. Οι άνθρωποι της δουλειάς που δεν διαθέτουν πλέον καιρό και σπουδαία μέσα για να ντυθούν, βρίσκουν ότι τους χρειάζεται σ' αυτό το σύλλογο. Μεταξύ των άλλων δέ και την γραβάτα τους. 'Ετσι απλάσσονται από τις περιττές έγνοιες. Πέρνεις ένα χαρτί και γράφεις επάνω μερικές λεπτομέρειες για το άτομό σου και την επομένη σου στέλνουν τις γραβάτες που σου ταιριάζουν. 'Εγώ επί παραδείγματι θάπρεπε να γράψω:

—Εργένης τριάντα δύο ετών, με εισόδημα είκοσι πέντε δολαρίων τη δεκαετημερία. Και πηγαίνει στο Κέντρο Κλάμπ κάθε Σάββατο-κύριο. Βγαίνει κάθε Τρίτη και Παρασκευή με μια φιλενάδα ξανθοί, φόρεμα τουρκουάζ ή με μια χοντρή μελαχρινή, με ταγιέρ μαύρο, το Σάββατο-βράδυ.

—Πηγαίνει στο θέατρο μία φορά τη βδομάδα και στο σινεμά κάθε βράδυ. Μοιάζει καταπληκτικά με τον Γκάρι Κούπερ. 'Εχει δυο κοστούμια, ένα γκρι και ένα πράσινο. Για τα σπόρ, φοράει κοστούμι σκωτσέζικο, με μεγάλα τετράγωνα γκρενά και μαρόν. Στο θέατρο σμόκιν».

Οι γυναίκες της άριστοκρατίας, που παρακολουθούν όλα τα γαλλικά και αγγλικά φινιρίσματα διαβάζουν την περιγραφή και φροντίζουν να βρουν την γραβάτα που ταιριάζει στον κάθε συνδρομητή.

—'Αν δεν το κατορθώσουν, απαντούν:

—Στείλτε μια φωτογραφία. Πόσες φορές την ημέρα ή την εβδομάδα θέλετε ν' αλλάξετε γραβάτες; 'Η συνδρομή ποικίλει ανάλογως με τον αριθμό. Παρακαλείστε να στείλετε ένα δείγμα των πανωφοριών σας. Οι γραβάτες θα επιστρέφονται με το επόμενο ταχυδρομείο. Σιδερωμένες και καθαρές. Μετά θα παραδίδονται και πάλι στην κυκλοφορία.

—Και έτσι, εξακολουθεί ο Ντράκ, τραβώντας μέσα από το γελέκο του

τις δυο άκρες της κίτρινης μεταξωτής γραβάτας του, ενεργά. Αυτή είναι για σήμερα το πρωί... τελευταίας μόδας, και έχει αρωματισθεί, για μύρισε, μ' ένα από τα λεπτότερα αρώματα των γνωστών οίκων, οι οποίοι έπωφελούνται και κάνουν ρεκλάμα μ' αυτόν τον τρόπο. Αυτή μυρίζει. «Σε θέλω» του Κώνσ και η έραδυνή μου θα μυρίξη «έν τάξει» του Λάντ.

—'Η... είναι περίφημη η ιδέα τους, κάνει ο Ντράκ, μισοκλείνοντας τα μάτια.

—Αδειάζει το ποτήρι του, ανάβει τσιγάρο, τραβά δυο-τρεις ρουφηξιές και ύστερα εξακολουθεί:

—Ναί, περίφημο... και προκλητικό μαζί... Νοιώθεις την ανάγκη να γνωρίσεις αυτή που σε σκέφτεται και σε φροντίζει... 'Αλήθεια, και αποτινεται στο φίλο του τώρα, γιατί δεν έγγραφες και σύ;

—Πφ... εγώ...

—Γιατί;

—Ασφαλιστικά έναντι των διδύμων. Με τη φόρα που πήρε η γυναίκα μου... τέσσερα τη φορά, ξέρεις τί θα πής;... Ναι, τέσσερα και δεν φτάνει αυτό, αλλά είναι έτοιμη να ξαναρχίσω...

—Πάλι; Και ο Ντράκ άνοιξε κάτι μάτια τόσα... από την έκπληξη.

—Και έτσι, ασφαλιστικά, παρ' όλο που είναι πολύ ακριβά. Είναι μόδα θέλεις, όπως και η γραβάτα σου.

—Πφ! Για εξήγησέ μου... Ζητάω θέμα για την εφημερίδα μου, ξέρεις.

—'Εμείς που καταγόμαστε από την Αλμπέρτα, απαιτούμε πάντα διδυμα, μέγα δράμα, ξέρεις... Τώρα τελευταία, όμως, ιδρύθηκε μια ασφαλιστική εταιρία. 'Εγγράψαν για δυο, για τρία, για τέσσερα ή και για περισσότερα χρόνια. 'Εγώ, καταλαβαίνεις, για να μαι εν τάξει, έβαλα έξη. Φοβάμαι. Μήπως ξέρω που είναι ικανή να φτάση η γυναίκα μου;... Πρό παντός τώρα με τα πεντάδυμα της Φιλαδελφείας... 'Αλλά, φοβάμαι ξέρεις τί; Μήπως, τώρα που ενεργά, σταματήση η γυναίκα μου... Πάντως όμως αν εξακολουθήση όπως άρχισε, σε λίγο καιρό θάμαι πλούσιος... καταλαβαίνεις; και θα έγγραφω για τις γραβάτες.

—Ο Ντράκ σκύβει προς το μέρος του και ψιθυρίζει μυστηριωδώς:

—Καλλίτερα να μην έγγραφης, αφού είσαι παντρεμένος.

—Γιατί;

—'Υπάρχει κίνδυνος (και ο Ντράκ δαγκώνει νευρικά τα χείλη του). Στο τέλος καταλήγεις να έρωτευθής την γυναίκα που φροντίζει για σένα. 'Εξη εβδομάδες τώρα δεν κάνω άλλο παρά να γράφω έρωτικές ιστορίες που πρωτότυπες από τις γραβάτες. Νά, και διάβασε αυτήν.

—Ο Τζόνν σκύβει, πέρνει το «Χέ-ραλν Σπόρτ».

—'Ενας τζέντλεμαν, ο Μπούντ

Στάνλεϋ, συνδρομητής στην 'Εταιρία των Γραβάτων, λάβαινε κάθε πρωί ένα πακετάκι που περιείχε μια καλοδιπλωμένη και φρεσκοιδρωμένη γραβάτα. 'Ηταν αρωματισμένη. «Σε σκέφτομαι», Νο 10 και συνοδευόταν από ένα μπιλλιέτο που περιείχε αυτά τα λόγια: «Στείλτε μου μια φωτογραφία σας και γράψτε μου τί χρώμα έχουν τα μαλλιά σας και τί μάτια σας». Την δεύτερη μέρα τον ρωτούσαν: «Είστε ποδοσφαιριστής;» Την τρίτη: «Είστε λιχουδής;» Και την τετάρτη φτάνει ένα ρόζ, μυρωμένο γράμμα.

—Κύριε,

Είστε ο τύπος μου. 'Ελάτε να πάρουμε ένα πορτό στού Ζιρόκ στις τέσσερες την Παρασκευή. Θα χορέψουμε. 'Εάν δεν απογοητευθώ από σας, θ' άρραβωνιασθώμε.

Νέλλη.

—'Ο Μπούντ διαβάει και ξαναδιαβάει το γράμμα, όσφραίνεται την γραβάτα. Μυρίζει «Πόθος και έλπίδα», Νο 313.

—Θά πάω; Δεν θά πάω; Θά πάω! φωνάζει και άρχίζει να χορεύη μέσ' στο μπάνιο κλακέτες. 'Η γυναίκα αυτή με νοιώθει, μου στέλνει γραβάτες μπλέ, μ' έρωτεύεται από τη φωτογραφία μου. 'Αμα με δὴ θά τρελλαθῇ!

—Βάζει τὸν άράπη της πολυκατοικίας του να του σιδερώση το πανταλόνι του, πάει και κάνει μίζ-άν-πλι και καταφθάνει πάνοπλος στού Ζιρόκ.

—Χορεύουν. Τα φώτα έχουν χαμηλώσει. Τα ζευγάρια χορεύουν σφιχταγκαλιασμένα.

—4 και 10, κανείς, 4 και 30, κανείς, 5 και 15, ο Μπούντ, μελαγχολεί, νοιώθει την ανάγκη να πih κάτι, β-Οούλτερ, ένα τομάτον πικ-ώπ και δυο κανιτάρια.

—Μια γυναίκα, με το πρόσωπο σκεπασμένο με βέλο, φθάνει άργά. Διασχίζει την πίστα. Χαμογελώντας άκουμπά τα δυο της χέρια στους ώμους του Μπούντ και τὸν κυττάει κατάματα. Πίσω της έρχεται ένας συμβολαιογράφος και ένας παπάς.

—Ντάρλιγκ... όπως σε φαντάσθηκα είσαι... Πάτερ, δέστε τί ώραία μάτια που έχει και τί ώραία μαλλιά... χάρμα, τρέλλα... και η γραβάτα μου, τί υπέροχα του πάει...

—Στρέφεται προς τὸν πάστορα και τὸν λέει σε ύφος που δεν επιδέχεται αντίρρηση:

—Παντρεύτε μας, πάτερ.

—'Ο Μπούντ δεν κουνή'ηκε διόλου. Μένει βουβός, άνίκανος και να σκεφθῇ ακόμα από την κατάπληξη. 'Η νέα σκύβει, τὸν φιλεί στο στόμα και λέει:

—Τὸ παῶτο μας έρωτικό φιλή, άγάπη μου...

—'Ο πάστορ τραβάει τὸ βιβλίο του. Και ξάφνου, ο Μπούντ πετάγεται ψηλά και άνοίγει να τρέχη προς τὸν τηλεφωνικό θάλαμο.

—'Η Νέλλυ ρίχνεται σε μια πολυθρόνα και θγάζει τὸ καθρεφτάκι της.

—'Αλλό,άλλό, ούρλιάζει ο Μπούντ μέσ' στην κάμαρα του τηλεφώνου. 'Αστυνομία, βοήθεια, θέλουν να με παντρεύουν δια της βίας, με άφορμή την συνδρομή μου στην 'Εταιρία Γραβάτων.

—Πέντε λεπτά άργότερα καταφθάνουν στο ντάνσιγκ έπτά πόλιαμαν. 'Αναποδογυρίζουν τα τραπέζια, σπρωγνουν τα ζευγάρια, άπειλούν τὸ σύμπαν με τα κλόμπ τους.

—'Ο Μπούντ ποῦταν κλεισμένος ως τώρα στην τηλεφωνική καμπίνα άνοίγει την πόρτα και τρέχει προς τὸ μέσος τους.

—Κύριοι, θέλουν να με παντρεύουν με τὸ ζόρι.

—'Η Νέλλυ, ο συμβολαιογράφος και ο παπάς φωνάζουν:

—'Ο σκοπός μας είναι ιερός. Τὸ κάνουμε για την ήθικοποίηση τοῦ λαοῦ και για την διαιώνιση τοῦ εidos.

—'Ο προϊστάμενος των αστυνομικών ρωτά:

—Πόσο καιρό είστε άρραβωνιασμένος;

—'Από τις έξη τὸ άπόγευμα. Και τώρα είναι έξήμισυ.

—'Αδύνατο να γίνη ο γάμος.

—Τραβάει ένα βιβλίο από την τσέπη του, τὸ άνοίγει και τὸς δείχνει μια παράγραφο. Κατόπιν τὸς εξηγεί:

—'Από τις 12 τοῦ τελευταίου μηνός έγινε νόμος, ο όποιος λέει ότι εἴαν δεν παρέλθουν εικοσιτέσσερες ώρες από την ώρα των άρραβόνων, δεν γίνεται γάμος.

—Κύριε, εξακολουθεί ο αστυνομικός, υποκρινόμενος πρό τοῦ πάστορος. 'Επιστρέψατε στο ποίμνιόν σας. Και σεις δεσποινίς αν θέλετε να κατακτήσετε τὸν μνηστήρα σας, έκμεταλλευθήτε τὸ θέληγητήρ σας και άφήστε τὴ βία κατά μέρος.

—'Η Νέλλυ σηκώνει τὸ βέλο και εἶνα κύμα δόλχρυσου τυλίγει τὸς ώμους της.

—'Αγάπη μου, σε λατρεύω... Γιατί είσαι κακός; Θά σου είχα πάντα τόσο ώραίες γραβάτες!

—'Ο Μπούντ τὸ βάζει στα πόδια.

—Σταματήστε τον! Πιάστε τον! φωνάζει η Νέλλυ. Με φίλησε στο στόμα δια της βίας. 'Εχω μάρτυρες.

—Οι αστυνομικοί πιάνουν τὸν Μπούντ. Τὸν φέρνουν δια της βίας πίσω.

—'Αλλά αυτός άρνεϊται.

—Δεν θέλω να την παντρευθώ, ούρλιάζει.

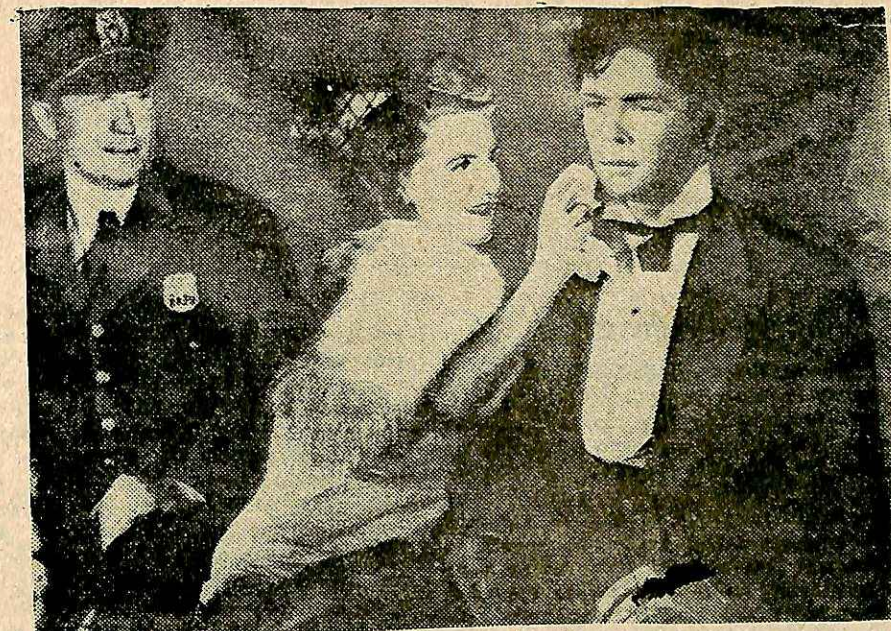
—'Αλλά η Νέλλυ δηλώνει ψύχραιμα και αὐταρχικά:

—Θά με παντρευθῇς... και από έρωτα μάλιστα.

Προχωρεί προς τὸν Μπούντ και τὸν κυττάει από πάνω ως κάτω. Και ξάφνου την πιάνουν τὰ γέλια. 'Ορθή, σφιγμένη μέσ' στο πολυτελέστατο γαλάζιο φόρεμά της, είναι περίφημη με τὸ υπέροχο σώμα της που τραντάζεται ολόκληρο από τὰ γέλια. Τὸ γέλιο της είναι άργυρόροχο, νεανικό. 'Ο λαϊμός της κάτω σπρος. Και ξάφνου φωνάζει στους χορευτάς, στο υπάρμαν, στους πόλιαμαν που την κυττούν:

—Είμαι κοντός, είναι κοντός, εἶναι άσήμαντος... Δεν μοῦ κάνει!

Και φεύγει μεγαλοπρεπώς, χωρίς να ρίξη ούτε μια ματιά στον Μπούντ που είναι άπολιθωμένος.

Η Νέλλη του συλλογού φροντίζουν στοργικά για τις γραβάτες των εγγόντων.

—Την επομένη τίποτα. 'Ολο ύπρεσιακά γράμματα. 'Αλλά από γραβάτα, τίποτα. Τὸ ίδιο και την μεθεπομένη.

—Τί θλιβερή που είναι η ζωή όταν δεν έχης κανέναν να σε σκέφτεται! 'Ο Μπούντ είναι σαν τρελλός. Στέκει μπρός στον καθρέφτη και παιδεύεται να δέση τὴ γραβάτα του. Δέκα ή ώρα κι' όλας.

—Τι να φορέση; 'Εχει δυο εξαιρετικά σημαίνοντα ραντεβού και πρόκειται να γευματίση στοῦ προϊστάμενου του.

—Χτυπάει τὸ κουδούνι, καλεί τὸν άράπη της πολυκατοικίας, δανείζεται μια γραβάτα του.

—'Αλλά ούτε και αυτή τοῦ άρέσει... Στριφογυρίζει μέσ' στο δωμάτιό του σαν τὸ άγρίμι... σαν τὸν τρελλό.

—Θυμάται την Νέλλυ...

—Νέλλυ... Νέλλυ... 'Αν τῶςερα... 'Ηταν τόσο εἰνθής... Τόσο καλοκαμωμένη...

—Θάπρεπε να μ' άγαπήη πολύ αυτή η γυναίκα... Με φίλησε τόσο φλογερά...

—'Αρχίζει να κλαίη... να κλαίη με λυγμούς.

—Δεν πρέπει ν' άφίνομε να περνά η άγάπη... Τὸ πεπρωμένο μου φερε την εὐτυχία... Πρέπει να την δεχτώ...

—Και κάθεται στο γραφείο του και ετοιμάζει ένα τηλεγράφημα.

—Νέλλυ, σὰς λατρεύω. Θέλω να παντρευθώμε. Ραντεβού στις 4 αύριο στοῦ Ζιρόκ. Προς τὸ παρόν στείλτε γραβάτα. Συγγνώμη, σὰς φιλω τὸ χέρι.

Μπούντ.

—[Ε]

—'Ο Τζόνν θέτει την εφημερίδα πάνω στο ὑπόρ και μένει για λίγο με τὰ μάτια στηλωμένα στις τελευταίες άράδες τοῦ άρθρου. 'Ο Ντράκ τὸν κυττάει.

—Λοιπόν; ρωτά.

—'Ε, λοιπόν, είναι καταπληκτικό. Ξαναπαίρνει την εφημερίδα και διαβάει πάλι την τελευταία παράγραφο.

—Είσαι καλά πληροφορημένος, κάνει με πνιγμένη φωνή.

Σηκώνεται, τεντώνεται και θγάζει έναν άναστεναγμό.

—'Εμένα ένα πράγμα μόνο με άπασχολεί. Θά άποκτήσω ή δεν θά άποκτήσω εξάδυμα; 'Εάν ναι, θά γίνω πλούσιος, άλλωιως θά χάσω τὰ ασφάλιστρα.

—'Αν πλουτίσω, και ο Ντράκ τοῦ κλείνει τὸ μάτι, θά έγγραφώ στις γραβάτες και στα ώραία ρομάντζα με άγνωστες. Πές, αυτό δεν θέλεις να πής;

—Καθόλου άποκρίνεται ο Τζόννυ και άπότομα τραβάει τὸ μαντήλι που έχει στο λαιμό του.

—'Ο Ντράκ όπισθοχωρεί κατάπληκτος. 'Ακολουθεί λίγων λεπτών σιγή. Πρίν μιλῇση ο Ντράκ, σκουπίζει τὸ μέτωπό του με τὸ ρ-έβερ τοῦ σακκακιού του. Και ξάφνου ούρλιάζει:

—'Η γραβάτα μου... 'Εχει τὴ γραβάτα μου... Και αυτός όπως...

—Ναί, και εἶμαι μέλος, κάνει άτάραχα ο Τζόννυ.

Κυττούν τις δυο κίτρινες γραβάτες τους.

—Μήπως είναι σύνθημα; ρωτά ο Ντράκ με ραγισμένη φωνή.

Πιάνεται από τὸ ὑπόρ, γιατί τρέμει. Είναι έτοιμος να πέση από τὸ σκαμνί.

—Προτιμῶ να στο πῶ άμέσως, εξακολουθεί. Την ιστορία αυτή που έγραψα, την έζησα. 'Εγώ είμαι ο εὐτυχῆς Μπούντ, ο άνδρας της Νέλλυς. Την άγαπῶ... Και εἶναι...

Σκεπάζει τὸ πρόσωπό του μέσ' στα δυο του χέρια.

—'Οχι, ήσυχασε, δεν είμαι παρὰ ντετεκτίβ της 'Εταιρίας, έπιφορτισμένος με την παρακολούθηση των πελατών. Μαθαίνω ποιοι είναι αληθινοί εγγόντες και ποιοι... 'Εχουν γυναίκες που τὸς παραπλανῶν και τὸς άναγκάζουν να έγγράφονται κρυφά συνδρομητές. 'Εγώ μαθαίνω αν οί κυρίες της 'Εταιρίας μπορούν να άλληλογραφούν και να δινουν ραντεβού στους πελάτες. Γιατί, θέλεις, άφού τὸς φορέσουν γραβάτα, ελπίζουν να τὸς φορέσουν και ένα δαχτυλίδι στο χέρι... Μην ξεχνάς δέ... ότι έκτός τοῦ έπαγγέλματός μου ως δημοσιογράφου... είμαι και χρυσοχός και... καταλαβαίνεις...

MANTELEN AEBE

ΕΚΦΕΙΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ, μία ηλικιωμένη δεσποινίς περίπου εξήντα ετών, έχει αφιερώσει όλη της την ζωή και όλη της την μεγάλη περιουσία, στην έρευνα των αρχαίων των παλαιών μοναστηριών και πύργων της Γαλλίας. Για την ώρα βρίσκεται στο Βιρινιάν, μαζί με την νεαρά γραμματέα της δεσποινίδα Ισαβέλλα Ντωμενέ μία νέα από πολύ καλό αλλά όχι πλούσιο σπίτι. Ο πατέρας της γνωστός στρατηγός, έχει παντρευτεί για δεύτερη φορά και η μητέρα της Ισαβέλλας την αγαπάει πολύ. Έπειδή όμως είναι πολλά παιδιά στο σπίτι η Ισαβέλλα αναγκάστηκε να εργαστεί και είναι από δύο ετών περίπου στην υπηρεσία της δεσποινίδος ντέ Ρεϊζεβίλ. Η Ισαβέλλα Ντωμενέ δεν είναι ίσως καλλονή αλλά είναι μία νέα με πολύ ευχάριστο εξωτερικό, εικοσιτεσσάρων ετών, με ωραία πλούσια μαύρα μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια και απαλό δροσερό δέρμα. Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έρχεται για τέταρτη φορά στο Βιρινιάν με τον σκοπό να επισκεφθεί τον παλιό πύργο του Κρουαζίλ μέσα στην βιβλιοθήκη του οποίου υπάρχουν πολύτιμα, παλαιά αρχεία. Όλες οι προηγούμενες απόπειρες που είχε κάνει για να επισκεφθεί τον τότε πύργο είχαν ναυαγήσει επειδή η πυργοδεσποινίς, δεσποινίς Φλερύ-ντ' Αλλεζιάν, μία παράξενη και φιλόδοξη νέα, δεν ήθελε να της το επιτρέψει.

Ο πύργος ανήκε τώρα στον σύζυγο της άλλοτε δος Φλερύ ντ' Αλλεζιάν, τον κ. Ντενίς Ώμπερτέν. Ο κ. Ώμπερτέν ήταν ένας νέος από φτωχή οικογένεια που εργαζόταν πριν από συμβολαιογράφο στο κ. Κορμιέ. Κάποτε τον έστειλε ο κ. Κορμιέ στον πύργο για να πάει εκεί κάτι έγγραφα. Μέλις τον αντίκρισε η δεσποινίς Φλερύ-ντ' Αλλεζιάν τον έρωτευθηκε και λίγο καιρό αργότερα έγινε ο γάμος τους. Μετά τον θάνατό της τον άφησε γενικό κληρονόμο της υπό τον όρον ότι δεν θα ξαναπαντρευτεί. Έγστερα από τις πληροφορίες αυτές, οι δύο ξένες πήγαν κατ' ευθείαν στον πύργο. Ο κ. Ώμπερτέν τις δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια και εδήλωσε στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ ότι μπορεί να ελεύθερα να μελετήσει τα έγγραφα που υπήρχαν εκεί.

Ταυτοχρόνως τις παρουσίασε στην μητέρα του και την αδελφή του που αν και τους φέρθηκαν επίσης ευγενέστατα, λοξοκοτούσαν που και που την Ισαβέλλα. Φοβόντουσαν μην ξελογιάσει τον γιό τους. Στο Βιρινιάν, η Ισαβέλλα γνωρίστηκε με τις δύο κόρες του κ. Κορμιέ, την Μιλλέτ και την Μαρία. Απ' αυτές η Μιλλέτ έχτιστηρήθηκε στην Ισαβέλλα ότι αγαπά τον κ. Ώμπερτέν, άλλ' ότι δεν έχει καμιά ελπίδα να της πέν δώσουν γιατί δεν θα τον αφήσουν οι δικαί του, από το φόβο να μη χάσει την περιουσία που κληροδότησε. Ένα απόγευμα καθώς η Ισαβέλλα εργαζόταν στην βιβλιοθήκη του πύργου αποκρίθηκε. Ο

ταν ζήτησε δόθηκε μπροστά της ένα ωραίο τριαντάφυλλο. Το είχε αφήσει ο κ. Ώμπερτέν που έτυχε να κάνει τον περιπάτο του στον κήπο και είδε την νέα να κοιμάται. Η Ισαβέλλα δεν μπορούσε να καταλάβει ποιος της είχε αφήσει το τριαντάφυλλο. Καταλαβαίνει όμως, από κάτι άλλες λεπτομέρειες ότι ο νεαρός πυργοδεσπότης είναι έρωτευμένος μαζί της. Αλλά και αυτή δεν είναι αδιάφορη στο αίσημά του. Περνούν μέρες. Ένα πρωί, που ο κ. Ώμπερτέν έκανε τον περιπάτο του στο πάρκο, βρίσκει ένα γράμμα. Απευθύνεται στην Ισαβέλλα και ήταν μία ερωτική επιστολή γραμμένη από κάποιον ηλικιωμένον, όπως φαινόταν. Ο κ. Ώμπερτέν δεν πιστεύει στα μάτια του και πηγαίνει το γράμμα στην δα ντέ Ρεϊζεβίλ. Η Ισαβέλλα όμως την οποία ρωτά η προϊσταμένη της, της δηλώνει ότι δεν έχει ιδέα από το γράμμα αυτό. Έν τούτοις όμως δεν ησυχάζει και σε μία τυχαία συνάντησή της με τον κ. Ώμπερτέν του αναφέρει για το γράμμα. Αλλά και πάλι η Ισαβέλλα ανησυχούσε για την ανάμιξη της στην αισθηματική αυτή ιστορία. Ο κ. Ώμπερτέν δείχνει πως πείθεται. Φαίνεται πολύ δυστυχής και η Ισαβέλλα αρχίζει να λυπείται. Το συναίσθημά της αυτό γίνεται έντονο τόσο σε μία συναυλία όπου παρευρίσκονται και οι δύο.

7ον

ΛΥΠΟΤΑΝ τον πυργοδεσπότη του Κρουαζίλ, το ίδιο όπως είχε λυπηθεί και τον «θαμμένο ζωντανό» του πύργου. Αν του είχε μείνει τουλάχιστον το παιδί. Θα είχε τώρα ένα μικρό αγοράκι έξι χρόνων. Η πατρική αγάπη του, το αντανάγκιζε το σπιτιού, δεν μπορούσε να του δώσει την χαρά που δίνει η πατρική στοργή.

Τότε λοιπόν, τι μπορούσε να σκεπτείται ο «θαμμένος ζωντανός», ο λεπρός του Κρουαζίλ, ακούγοντας τις μελωδίες του Σοπέν. Καθώς έκανε η Ισαβέλλα τους συλλογισμούς αυτούς, ο κ. Ώμπερτέν έκανε μιαν απότομη κίνηση και γυρίζοντας το κεφάλι του κύτταξε προς το μέρος της. Δεν ήταν αδιάφορη η ματιά που της έριξε. Ήταν μια ματιά ζωηρή, γεμάτη μελαγχολία, αλλά και μαγνητική γλύκα. Η Ισαβέλλα κοκκίνισε ελαφρώς, έπειδή είχε συλληφθεί επ' αυτόφωρον που παρακολουθούσε γεμάτη περιέργεια έναν άνδρα, γύρισε όσο πιο γρήγορα μπορούσε άλλοι τα μάτια της και δεν τόλμησε να ξανακυττάξει πια προς το μέρος του κ. Ώμπερτέν.

Έχουν λοιπόν πραγματικά τα μάτια μαγνητικές ιδιότητες; Η μήπως την ίδια στιγμή που τον σκεπτόταν η Ισαβέλλα και προσπαθούσε να ανακαλύψει τί αισθήματα ζυγνύονταν μέσα του η μουσική, την συλλογίζονταν κι' αυτός; Στην σκέψη αυτή η Ισαβέλλα αισθάνθηκε μία τόσο δυνατή συγκίνηση που για μία στιγμή

φούθηκε. Ώρες-ώρες περνούσε από το μυαλό της η ιδέα ότι άρεσε στον πυργοδεσπότη, αλλά προσπαθούσε να μη συγκινηθεί από αυτήν την ιδέα. Αλλά να που δεν το κατάρθωνε. Μήπως υπήρχε λοιπόν μεταξύ τους καμμία μυστηριώδης και αμοιβαία έλξη, καμμία συμπάθεια, καμμία αρχή έρωτος από την οποία έπρεπε να προσέξει να φυλαχθεί.

Ανασήκωσε με κάποια θεδιασμένη αδιαφορία τους ώμους της. Ανοήσιες, σκέφθηκε. Η μουσική, η ωραία ημέρα που θασίλευε έξω, το ήμیفως της σάλας, όλα αυτά μαζί της είχαν φέρει αυτές τις παράξενες σκέψεις. Λίγη θέληση και λίγη λογική ήταν αρκετές για να τις διώξουν. Έτσι σκεπτόταν η Ισαβέλλα.

Και όμως, όταν στην έξοδο της μεγάλης σάλας άκουσε την φωνή του να της απευθύνει κάποιον χαιρετισμό και ένοιωσε το χέρι του για μία στιγμή να σφίγγει το δικό της χέρι, αίσθανθηκε χωρίς να θέλει ένα σκίτημα σε δαόκληρο το κορμί της. Αργότερα, μέσα στην μοναξιά και στην ήσυχια της νύκτας έφερνε και ξανάφερνε στο μυαλό της αναμνήσεις της ωραίας μουσικής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Κάποια μέρα έφθασε στο Κρουαζίλ μία κομψή συντροφιά. Μέσα σ' αυτήν ξεχώριζε έντελως ιδιαίτερος μία πολύ όμορφη, ψηλή γυναίκα, ντυμένη μ' ένα υπέροχο πράσινο φόρεμα. Τα πάντα γοήτευαν σ' αυτήν την γυναίκα. Τα χείλια της που είχαν το χρώμα της παπαρούνας, τα ολόχρυσα μαλλιά της που έμοιαζαν με καταρράκτη χρυσαφιού, το ωραίο της δέρμα. Η συντροφιά ζήτησε να επισκεφθεί τον πύργο. Η κ. Ώμπερτέν κύτταξε κάπως δυσανεστήμενα την κομψή, ψηλή γυναίκα. Έκείνη κατάλαβε την δυσανεστικεία του και σκέφθηκε: «Έχει πολύ καλούς τρόπους». Επέμεινε εν τούτοις να τους επιτρέψουν να επισκεφθούν τον πύργο, πράγμα που αρνήθηκε στην αρχή η κ. Ώμπερτέν.

Νόμιζε ότι επιτρέπεται η επίσκεψις των πια παλιών τμημάτων του πύργου, είπε. Ήρθαμε από τόσο μακριά, μόνο και μόνο γι' αυτόν τον σκοπό. Είμαστε συγγενείς του κ. Μερβίλ ντέ λα Τούρ.

Η κ. Ώμπερτέν διεβίβασε θυμωμένη την επιθυμία της συντροφιάς στον γιό της που φάνηκε την ίδια στιγμή στην άλλη άκρη της σάλας. Έκείνος πλησίασε αμέσως και αντήλλαξε για λίγο μερικά φιλόφρονα λόγια με τους επισκέπτες. Η κ. Ώμπερτέν αποτραβήχθηκε μέσα στο μικρό σαλονάκι, από όπου παρακολουθούσε τα γεγονότα. Φαινόταν ικανοποιημένη, βλέποντας πόσο ωραία εμφάνιση είχε ο γιός της μέσα σ' αυτήν την κομψή συντροφιά. Όταν σε λιγάκι ο Ντενίς γύρισε

ΕΦΩΓΕ

κοντά της, τον ρώτησε:

—Λοιπόν; Τι άπείνι μ' αυτήν την φορτική συντροφιά;

—Ενοχλητικοί άνθρωποι. Δεν τους έδιωξα, έπειδή ανέφεραν την συγγένεια με τον κ. ντέ λα Τούρ. Τους παρέδωσα στον Ζάκ, και του είπα να τους δείξει τον πύργο εξωτερικά, να τους οδηγήσει στο πάρκο, στα τείχη και στον πύργο του «θαμμένου Ζωντανού». Έτσι θα ικανοποιηθούν κι' εκείνοι λιγάκι και δεν θα μ'ας φέρουν κι' εμάς άνω-κάτω. Υπάρχουν μ'α την αλήθεια άνθρωποι που ξέρουν να επιμένουν όταν θέλουν κάτι.

—Πολύ όμορφη ήταν αυτή η γυναίκα, είπε η κ. Ώμπερτέν.

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα και η κόρη της.

—Την είδες εσύ, Σουζάννα; την ρώτησε.

Η κυρία Μπολλάυ, που δεν άνεχόταν να έπαινον μπροστά της άλλη γυναίκα, είπε με ύφος πειραγμένο: —Δεν ήταν και άσχημη. Αλλά ήταν τόσο θαμμένη που δεν άξιζε τον κόπο να την θαυμάζει κανείς. Άκουσα τώρα δα ακριβώς μία συζήτηση που κάναν οι υπηρέτοις. Η Έθελντ έλεγε στην Μάρθα ότι η μικρή κορούλα του θυρωρού, μόλις αντίκρισε την όμορφη ξένη, φώναξε: «Μαμά, μαμά Κύτταξε μία ζωγραφιά που περπατάει».

Ο Ντενίς γελούσε πολύ δύσκολα. Άλλα στο άκουσμα των λόγων αυτών έσκασε στα γέλια:

—Ω! Πολύ σκληρά λόγια, είπε. Τα άκουσε άραγε η ωραία ξένη;

—Δεν ξέρω, αλλά εύχομαι να τα άκουσε, είπε με κακία η Σουζάννα. Οι αληθινές ξανθές κάνουν άνοστη εντύπωση π'αί σ' αυτές τις θαμμένες. Και μ' όλα ταύτα, τίποτα δεν αξίζει τόσο όσο το πραγματικό ξανθό χρώμα των μαλλιών.

—Όταν έφυγε η Σουζάννα, ο κ. Ώμπερτέν γύρισε και είπε στον γέρο θείο του που είχε παρακολουθήσει την συζήτηση:

—Παράξενα όντα είναι αυτές οι γυναίκες.

—Οι γυναίκες είναι κατώτερα όντα, είπε αυτός, γελώντας. Εγώ είμαι απόλυτως βέβαιος γι' αυτό. Αποδείξεις ακριβώς αυτά τα μακιγιαρίσματα και όλα τα άλλα στολίδια που χρησιμοποιούν οι Εύες της εποχής μας που διατείνονται, εν τούτοις, ότι είναι ισότιμες με εμάς τους άνδρες. Το μυαλό που βρίσκεται κάτω από αυτά τα θαμμένα μαλλιά, δεν μπορεί να ζυγίσει πολύ. Το περίεργο είναι ότι τα κάνουν όλα αυτά για να μ'ας άρσουν και δεν καταλαβαίνουν ότι συχαινόμαστε το βάψιμο. Εγώ τουλάχιστον δεν γνωρίζω κανένα που να το άρσουν τα θαμμένα μαλλιά και πρόσωπα. Παράξενα ζώα αυτές οι γυναίκες.

Και έπεσφράγισε τα λόγια του μ' ένα διαβολικό γέλιο, που έκανε τον

άνειψό του να τρομάξει. Ο γεροντάκος είχε την στιγμή αυτή την όφι Μεφιστοφελή που γελάει εις θάρος της άνοησίας των ανθρώπων. Ο Ντενίς θα έπρεπε φυσικά να πη την στιγμή αυτή ότι, ετυχώς, δεν ανήκουν όλες οι γυναίκες σ' αυτήν την κατηγορία—και περίμεναν, φάνε να ακούσουν ο θείος του και η μητέρα του—ετυχώς, όμως, δεν το είπε και ευχαριστήθηκε πάρα πολύ για την φρονιμάδα του αυτή. Ο γέρος ωστόσο φάνηκε να διάβασε από την έκφραση του προσώπου του την σκέψη που έκανε ο άνειψός του.

— 25 —

—Ντενίς, η μαμά θέλει να σου μιλήσει, είπε η Σουζάννα. Σε περιμένει στο δωμάτιό της.

—Τί με θέλει; είπε ο Ντενίς που δεν αισθανόταν και πολύ καλά εκείνο το θράδυ και λογάριζε να αποτραβηχθεί νωρίς.

—Δεν ξέρω. Πήγαινε και θά το μάθεις.

Η Σουζάννα εξαφανίσθηκε άμέσως, σαν να φοβόταν μήπως την ρωτήσει περισσότερα πράγματα. Αλλά πριν θύη από το δωμάτιο, έριξε στον αδερφό της μία παράξενη, κρυφή ματιά.

Ο Ντενίς πήγε άμέσως στο δωμάτιο της μητέρας του. Την βρήκε ξαπλωμένη.

—Θέλεις να μου μιλήσεις, μαμά; ρώτησε με αδιαφορία.

Η κυρία Ώμπερτέν του χαμογέλασε και του έκανε νόημα να καθίσει.

—Πώς την βρήκες αυτήν την ξένη; τον ρώτησε.

—Όχι άσχημη, απάντησε ο Ντενίς, παραξενεμένος από την ερώτηση.

—Είσαι δύσκολος σ'α γούστα σου, Ντενίς. Η αδελφή σου κι' εγώ την βρήκαμε ωραία. Μία πολύ ωραία ξανθή...

—Μπά! Μπογιατίσματος. Νόμιζα ότι θα ήταν πολύ πιο όμορφη με το φυσικό καστανό χρώμα των μαλλιών της και το φυσικό χρώμα της επιδερμίδος της.

Η κυρία Ώμπερτέν φάνηκε πειραγμένη πολύ περισσότερο από ό,τι θα δικαιολογούσε με σε παρακαλώ και πές μου δ.τι έχεις να μου πής. Δεν πιστεύω να με φώναξε εδώ για να μου μιλήσεις για την ωραία ξένη;

—Τί θα πη αυτό; απάντησε. Δα, η επιθυμία του τονισμού ώριμης των χαρακτηριστικών. Σήμερα θάφονταν σχεδόν όλες οι γυναίκες. Δεν μπορείς τώρα να πής ότι δεν ήταν

όμορφη αυτή η γυναίκα. Είσαι κακόκεφος απόψε μου φαίνεται. Μήπως δεν είσαι καλά;

Ντροπιασμένος λιγάκι από την δυσανεστικεία που είχε δείξει, ο Ντενίς απάντησε με πιο γλυκό ύφος:

—Έχω έναν νευρικό πονοκέφαλο που με κάνει μελαγχολικό. Ευχώ-

Ήσαν μία πολύ γοητευτική γυναίκα

ρησέ με σε παρακαλώ και πές μου δ.τι έχεις να μου πής. Δεν πιστεύω να με φώναξε εδώ για να μου μιλήσεις για την ωραία ξένη; —Ακριβώς γι' αυτήν ήθελα να σου μιλήσω. Ήθελα να σου αναγνωρίσω κάποιον καταπληκτικό. Η νέα

και φύσηξε τριγύρω, κι' έσκυψε πάνω σε νήματα φιδιού κι' είπε «Όπως ήρθατε θα πάτε!»

«Μέσα στο χωριό σας διαφεντέδετε τα μαύρα μάτια τα γλυκά κάποιου παπιά, παπιά και διάκου. Για σύνεργά της πάλι τάραζε, κι' είπανε «ναί» τ' άρχοντικά κι' είπε ή γητέφτρα: «Όλα του χάκου!»

«Μέσα σε σπίτι, σ' άρχοντόσπιτο φεγγοδολαί εξωτικά, μια κόρη—'Ηλιος και φεγγάρι» Χλώμιασε μόν' ο Πρωτομάστορας μέναν θουβά τ' άρχοντικά κι' είπε ή μαντέφτρα: «Όποιος θα πάρη

«τό λόγο τον άξεμολόγητο σίδερο άς κάμη την καρδιά, κι' ο λόγος μου δεν δαυτερώνει!» Κι' είπε ο Μαθίος ο Πρωτομάστορας: «Μονάχο άφήστε με, παιδιά: κι' έμέ τ' αὐτί μου δεν ιδρώνει!»

Και μοναχό του τον άφήσανε... Νά πη κανέναν δεν μπορεί τί τρέχει στα συλλοϊκά του. Σάν ξαναβγήκε ο Πρωτομάστορας ήταν το χρώμα του κερί και καλαμιές τα γόνατά του!..

Γυρτά τα μάτια, και στα χείλη του τ' άχνά ξεφύγησε ή φωνή: «Καταραμένη νάν ή ώρα!» Κι' είπε ξανά: «Δέν κάνω τίποτε! τοῦ Πρωτομάστορα ή τιμή λήζει έφτά φορές τή χώρα!»

Και βγήκε ο κράχτης πάλι κι' έκραξε στις γύρω-γύρω γειτονίες: πώς δεν τ'όρθαν τ'ό θοτάνι. Κι' οι νιές τ'ό κράξαν στις θαρούκοες γρήες, κι' αυτές πάλι στις νιές σο πού κόφτει, όσο πού φτάνει..

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

χμα. "Αξαφνα, μόλις εγώ είχα καλοστρωθή στη βίγλα μου, βασιτώντας την πλάκα του Μωυσεως, ή πόρτα της τάξης άνοιξε σιγά κι' άκούστηκε ή σωνή του διεθυντού, γλυκειά, μαλακή, περίτρομη, χαϊδευτική, σωστό θελοῦδο:

— Μην κουνηθίτε, κύριοι, ας τ'ό παρκαλῶ, μην κουνηθίτε. Δέ θα τιμωρήσω κανένα. Σας δίνω τ'ό λόγο της τιμής μου σαν Γάλλος. Μπορεί να γίνη τ'ό δυστύχημα. Μπεκέ, παιδί μου, να ήπισθοχωρήσεις με πολλή προσούλαξη. Έχεις δίκαιο. Τά κορίτσια της ρωσικής πρεσβείας είναι πράγματι ωραία. Τ'ό ίδιο θάκανα κι' εγώ, σέ βεβαιῶ, και σέ παρκαλῶ να με πιστέψης.

«Όταν όλόκληρο τ'ό «συγκρότημα» τραβήγτηκε στα μέσα και βρέθηκα σε σταθερό επίπεδο, είδα στα μάτια του Διευθυντού μας να κυλούνε δάκρυα. Μ' άγκάλιασε και με φίλησε.

— Σε φιλῶ, μου είπε με φωνή πού έτρεμε από τή συγκίνηση, γιατί σώθηκες παιδί μου, από ένα κίνδυνο πού δεν τόν άνεγνωρίζεις καλά.

Και ξαναβρίσκοντας τ'ό εὐτράπελο γαλατικό πνεῦμα:

— Ό ήπότης, πρόσθεσε, πού κατέβηκε στο τσίρκο, άνάμεσα στα θηρία, για να μαζέψη τ'ό γάντι πού άφηςε να πέση ή αναπημένη του δεν διαφέρει και πολῶ από τήν ευγενία σου.

Και σοβάρι...

— Θα κάνεις κάτι καλῶ στη ζωή σου. Ένω ὅπ' ὅλη μου τίς ἐκθέσεις πού μου γράφεις. Κι' επειδή δέ ζούμε σ' εποχή ήποτική, τ'ό πιθανώτατο είναι πῶς θα γίνης ποιητής».

Τῶ εἶπε και τῶ ἔκαναν. Αὐτό είναι τῶ ἔνα από τὰ μεγάλα ἐπεισόδια της ζωής του κ. Μπεκέ πού ἔπαιξαν ἀποφασιστικό ρόλο στο μέλλον του. Όμολογουμένως ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρον.

— ΕΕ —

Άλήθεια θά μπορούσατε να μᾶς πῆτε δυο λόγια για τούς νέους μας;

— Δέ θέλω—ήταν ή ἀπάντησίς του—να κατηγορήσω κανένα. Έκφράζω ἀπλῶς μιᾶ σκέψη μου. Εἶμαι ἀρκετά μορφωμένος, κι' εἶμαι συνεπῶς ἑτοιμος να παραδεχτῶ ὅλες τίς Σχολές, φτάνει να ἐκπαιθετοῦν τήν ὑπόθεση τοῦ ὁραίου. Δέν μπορῶ να κλείσω τήν τέχνη μέσα στα στενά ὅρια μιᾶς ἀνθρώπινης ζωής. Θά μου πῆτε πῶς τῶ ὁραίο είναι κι' αὐτό κάτι ὑποκειμενικό. «Μιά μονέδα, καθῶς λέγει ὁ Ίψεν στον Πιέρ Γκντ, πού ἔχει περάσει στον τόπο της και στον καιρῶ τῆς». Υπάρχουν ἐν τούτοις μέσα στη ζωή τοῦ ὁραίου μερικά χαρακτηριστικά πού τήν συνταυτίζουν με τήν ζωή της ἀνθρωπότητος. Τῆς ἀνθρωπότητος πού ἔσο κι' ἂν είναι μεταβλητή, πολυμορφη, παραμένει μιᾶ κι' αἰώνια. Θέλω να πῶ τούτο: πῶς οἱ καλλιτέχνες ἔχουν και κάποιο καθήκον ἱερώτερο, πλατύτερο: ν' ἀφήσουν μιᾶ παράδοση, να βοηθήσουν μιᾶν ἐξέλιξη. Δέν ξέρω τήν ἔκταση της ψυχικής μου ἀκτινοβολίας. Οὔτε μ' ἐνδιαφέρει να τή μάθω. Θά ἤμουν ὅμως πολῶ εὐτυχισμένος, ἂν βρισκότανε κανείς να με βεβαιῶσει πῶς φεύγοντας μιᾶ μέρα μέσ' ἀπό τὰ Νεοελληνικά Γράμματα θ' ἀφήσω πίσω μου ἕνα καλῶ παράδειγμα ἐργατικότητας κι' εὐσυνειδήσιας».

Λόγια μᾶ τήν ἀλήθεια ἀντάξει ἐνός τεχνίτη πού αἰσθάνεται ὅλο τῶ βάρος της ἀποστολής του. Γιατί, πρέπει να σημειωθῇ ἐδῶ, ὁ κ. Μπεκέ είναι χωρὶς ἀμφιβολία ἕνας λογοτέχνης πού ξέρει τίς εὐθύνες του πρὸς τόν τίτλο πού φέρει και κάνει ὅτι μπορεί για να ἀντεπεξέλθῃ στις ἀπαιτήσεις του.

Θελήσαμε να ἔχουμε ἀπ' τόν ἴδιο λίγα λόγια για τῶ ἔργο του. Και τῶ ἔθεσαμε μιᾶ σχετική ἐρώτηση.

— Προτιμῶ—μᾶς εἶπε—να μὴν ἀπαντήσω κατ' εὐθεῖαν στην ἐρώτησή σας. Συχαίνουμε ὑπερβολικά να μιλῶ για τόν ἑαυτό μου και πρὸ πάντων για τῶ ἔργο μου. Τούτο μόνο ἔχω διαπιστώσει: πῶς ή σειρά τῶν ποιητῶν πού γεμίσανε τόν πρῶτο αἰῶνα της ἀνεξαρτησίας μας πῆραν τήν ὀρθότερη στάση ἀπέναντι της Τέχνης. Παραδέχτηκαν πῶς ή Τέχνη—και στο σημείο αὐτό δέ χωρεῖ καμιά ἀντίρρηση—είναι βέβαιη ή ἐξωτερική.

κευσις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου. Μᾶ παραδέχτηκαν ταυτόχρονα πῶς ή τέχνη είναι τέχνη. Πῶς ή ἐξωτερικήκευσις αὐτή πρέπει να γίνη με στοιχειᾶ ἀπολύτως καλλιτεχνικά. Γι' αὐτό και προσεπάθησαν να μεταχειρισθοῦν τὰ πολυτιμότερα ἡλικά τῶ λόγου: τίς λέξεις πού κλείουν μέσα τους τή δροσιά, τήν ὁμορφιά, τήν ὑποβλητικότητα, τήν σύνταξη πού κλείει μέσα της τήν ἀρμονία. Κι' ἔτσι δώσανε τῶ στίχο τους σέ μιᾶ φράση μουσική. Οἱ νεώτεροι δέν μου φαίνεται να προσέχουν πολῶ στο μέρος αὐτό της ποιητικῆς δημιουργίας. Κατά τή γνώμη μου, δέν κάνουνε καλά. Τῶ ὁραίο, στην τέχνη, μπορεί να είναι περισσότερο δῶσιμο ἀπό τῶ ἀληθινό.

— ΕΕ —

Τῶ ποιητικό ἔργο τοῦ κ. Μπεκέ ἀποταλείται ἀπό τήν πρώτη συλλογή του, τῶ «Ρίμες και Ρυθμοί», και ἀπό τῶ «Βιβλίο Α'» μέσα στο ὅποιο είναι συγκεντρωμένες οἱ σειρές: «Ό Ὁριαμός τοῦ λόγου», τῶ «Παραμῦθι» της Σπασχοπούτας, οἱ «Λιτανείες τοῦ ἀνθρώπου». Ένα ἄλλο ποιητικό του ἔργο είναι ὁ θαυμάσιος ἐκείνος «Πανηγυρικός της Ἀγάπης», και τέλος ἔχει δημοσιεύσει και τῶ πεζῶ «Στή Χαρά τοῦ Βουνού», πού τόνση ἐντύπωση ἔκαμε ὅταν ἐκυλοφόρησε.

Τῶ ποίημα πού ἀναδημοσιεύουμε σήμε-ρα είναι ἀπό τήν πρώτη συλλογή του. Αὐτό δέν ἐμποδίζει βέβαια να είναι ἕνα πραγματικό διαμάντι τοῦ νεοελληνικοῦ παρνασσῶ.

Ό ἀναγνώστης πρέπει να τῶ προσέξῃ ἰδιαίτέρως. Ό μῦθος του, ή ὑπόθεσίς του να πούμε, είναι ἀπλῶ καθῶς θά ὀητε. Έχει πῆσει σέ κάποια χώρα φοβε-ρή ἀρρώστεια, θανατικό. Οἱ προσετοί τῶ-τε τρέχουν σέ μιᾶ μάγισσα πού μπορεί να μαντεύῃ τὰ πάντα. Μαζί τους είναι κι' ὁ Πρωτομάστορας, ὁ ἄρχοντας τοῦ χωριοῦ, πού θέλει κι' αὐτός να μάθῃ τήν αἰτία τοῦ φοβεροῦ θανατικοῦ. Και ή μάγισσα ἀρχίζει να λέγ... Με τὰ πρῶτα ὁ-μως λόγια της ὁ Πρωτομάστορας τᾶ χᾶνει. Η μάγισσα ρίχνει ὑπαινιγμούς για κάποιον ἄνομο ἔρωτα πού τιμωρεῖ τώρα ὁ θεός. Κάποιος παπᾶς, ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, λέγει, συνδέσθῃ ἐρωτικά, με τήν ὁ-ραιότερη κόρη τοῦ χωριοῦ.

Ό πρωτομάστορας καταλαβαίνει δτι πρόκειται για τήν κόρη του. Διῶχνει, λοιπόν, ἀμέσως ὅλους τούς προσετοῦς και μενει μόνος. Και τότε μαθαίνει ὅλη τήν φρικτῆ ἀλήθεια. Μάλιστα, ὁ ἄνομος αὐ-τός ἔρωτας της κόρης του και τοῦ παπᾶ ὑπῆρχε. Αὐτόν θέλει να τιμωρήσῃ κι' ὁ Θεός, κι' ἔστειλε τήν συμφορά. Ό πρω-τομάστορας ἐξουθενωμένος φεύγει ἀπ' τήν σπηλιά της μάγισσας. Δέν ἀποκαλύ-πτει ὅμως, τῶ μυστικό. Προτιμᾶ ν' ἀφή-σῃ να καταστραφῇ ή χώρα παρᾶ να θυ-σασῇ τήν ὑπόληψή της κόρης του. Βά-ζει ἔτσι τῶ αἰτομό του ἐπάνω ἀπό τῶ σῶ-νολο. Και κατά τούτο διαφέρει ἀπὸ τόν «Οἰδίποδα Τύρρανο» τοῦ Σοφοκλή— με τόν ὅποιον συγγενεύει ὡς μῦθος, τῶ ὁ-ραιώτατο αὐτό ποίημα. Ό Οἰδίπους ὅταν μαθαίνει ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνόμου ἔρωτός του ἔπεσε θανατικό στὰς Θῆβας, προσφέ-ρει τόν ἑαυτό του ὡς ἐξilasτήριο ὄμμα.

Και ἔτσι σώζει τήν πόλιν. Ένῶ ὁ Πρω-τομάστορας τοῦ κ. Μπεκέ ἀφήνει να θυ-σιασθῇ τῶ χωριῶ για να σωθῇ ή κόρη του. Δέν είναι ὑπεράνθρωπος. Αὐτό ἀ-κριβῶς ἤθελε να πῇ και ὁ κ. Μπεκές με τῶ ποίημά του αὐτό πού είναι, μᾶ τήν ἀ-λήθεια τόσο ἀνθρώπινο...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Στο περιθώριο της επιστήμης

Υπάρχει

τὸ «κακό μάτι»;

Πῶς μπορούμε να τ' ἀποφύγουμε

Ό δωρ Καρνέζ, ἐπιστημονικός συν-εργάτης μιᾶς μεγάλης γαλλικῆς ἐ-πισθεωρήσεως, ἀσχολεῖται στο τελευ-ταίο του ἄρθρο μ' ἕνα θέμα ἐξαιρετι-κά ἐνδιαφέρον: «Τὸ κακὸ μάτι». Ἀ-φορμῇ μιᾶ ἐπιστολῇ ἀναγνωστρίας του ή ὅποια τόν ρωτᾶ ἂν υπάρχουν ἄνθρωποι πού οὕτως ή ἄλλως, ἰδίως με τῶ βλέμμα των, ἐξασκοῦν κατα-στρεπτική ἐπίδραση ἐπὶ τῶν συναν-θρώπων τους, και ἐάν ὑπάρχῃ τρόπος να ἀποφύγῃ κανείς τήν ἐπίδραση αὐτή.

Παραθέτουμε παρκατῶ τήν ἀπάν-τηση τοῦ δωρος Καρνέζ.

Η ἰδέα ὅτι υπάρχουν ἄνθρωποι πού μπορούν να θλάσουν τούς ὁμοίους των, χωρὶς διόλου να τῶ θέλουν ή να τῶ καταλάβουν, ἀκόμη, είναι ὑπόθεσις αἰώνων. Σ' ὅλες τίς εποχές και σ' ὅλες τίς χῶ-ρες οἱ ἄνθρωποι πίστευαν τούς γρουσουζήδες, στα ἀληθινὰ αὐτὰ πνεύματα καταστροφῆς, πού ἐν τού-τοις, ὡς ἄνθρωποι είναι κατά βάθος ἄκακοι και ἀγαθοί ἰδιαίτέρως ἔ-χουν προσμελεθῇ ἀπὸ τήν λαϊκή καχυποψία αὐτοῖ πού ἔχουν τῶ λε-γόμενον «κακὸ μάτι». Μέχρι τῶν ἀρ-χῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, και αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἐπίστευαν, ὅτι πρηνετικά ὁ-πάρχει τῶ «κακὸ μάτι». Ἀπὸ τὰ μέ-σα μόνον τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, ἄρχισε ή ἐπιστήμη να ἀμφισβητῇ τῶ βάσι-μον τῶν φθῶν μας αὐτῶν ὡς πρὸς ὁρισμένα ἄτομα και να χαρακτηρί-ζῃ μάλιστα τήν ἰδέα ὡς γελοία πρό-ληψη.

Και ὅμως, υπάρχουν σήμερα, στον 20ῶν αἰῶνα, ἄλλοι σοφοί, οἱ ὅποιοι παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει τῶ «κακὸ μάτι». Κατ' ὅχι μονάχα αὐτό, ἀλλά και ἕνα σωρὸ ἄλλες ἐπιδράσεις προ-χόμενες ἀπὸ τὰ διάφορα μέλη τῶν ἀνθρώπων πού είναι προικισμέ-νοι ἀπὸ τήν φύση με μυστηριώδεις ἰδιότητες.

Και πραγματικά, σειρά πειραμά-των πού ἔγιναν ἀπὸ τόν Ἀμερικανὸ δακτηριδιολόγο δωρ "Όττο Ράν, ἀπέδειξε ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι είναι, χωρὶς να τῶ φαντάζονται, κάτοχοι μιᾶς φοβερῆς δυνάμεως, ή ὅποια εἶ-ναι συγκεντρωμένη ὅλη μέσα στο βλέμμα τους: της δυνάμεως να κα-ταστρέφουν τήν ζωή ἐνός ἀνθρώ-που!

Ό δωρ Ράν ἔβαλε ἕναν τέτοιο ἀνθρώπο, με ὑπερφυσικό— ἂς τῶ πούμε— βλέμμα, να κυττάξῃ ἐπὶ τινά χρόνον ὁμάδα μικροβίων ὑπὸ καλλιέργειαν και τὰ μικρόβια αὐτὰ κατεστράφησαν. Τῶ ἴδιο ἔγινε με ἀνθη και φυτᾶ, τὰ ὅποια ἐμαράθη-καν κάτω ἀπὸ τῶ τρομερὸ ἐκείνο βλέμμα.

Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε, ἥδη, ή θανατη-φόρος αὐτή ἐπίδρασις δέν ἐξασκεί-

ται μόνον με τὰ μάτια, υπάρχουν περιπτώσεις πού σκοτώνουν και τὰ χέρια, χωρὶς διόλου να κινη-θοῦν, ἀλλὰ μόνον διὰ της ἀκτινοβολίας, διὰ της ἐκ πομπῆς δηλητηριωδῶν κυ-μάτων πού ξεφεύγουν ἀ-πὸ τὰ ἄκρα τῶν δακτύ-λων, πού παίζουν τόν ρό-λο κεραίων.

Οἱ «ἐκπομπές» αὐτές, είναι βέβαια ἀνίκανες να προκαλέσουν τόν κεραυ-νοβόλο θάνατο ὄντων με-γάλων, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ή τὰ με-γάλα ζῶα, ἐπιδρῶν ὅμως ἀσφαλῶς και ἐξ ἴσου καταστρεπτικά με τόν καιρῶ, προκαλώντας σιγά-σιγά τόν ἀφανισμό αὐτῶν πού τίς ὑφίστανται. Ἐπιφέροντάς τους δηλαδή τόν θά-νατο... κατά δόσεις.

Υπάρχουν ὅμως και ἄνθρωποι πού ή ὑπερφυσική των ἐπίδρασις δέν φθάνει τήν ἀνθρώπινη ζωή, ἀλλὰ ἐκ-δηλώνεται στα διάφορα γεγονότα της ζωῆς ἐκείνων πού τούς ἠλσιᾶ-ζουν. Με τήν διαφορά ὅτι τὰ πρῶτα-πα αὐτὰ μπορούν να ἐξασκήσουν καταστρεπτικῇ ἀλλά και εὐεργετι-κῇ ἐπίδρασιν πάνω στους ἄλλους. Στῇ μιᾶ κατηγορία είναι οἱ γρου-σουζήδες και στῇ ἄλλῃ οἱ ἄνθρω-ποι πού φέρουν τύχη.

Οἱ πρῶτοι, ἀρκεῖ να πιᾶσουν κάτι για να καταστραφῇ, ἀρκεῖ να μποῦν σέ μιᾶ δουλειά για να χαλάσῃ αὐ-τῇ μέσα σέ λίγο χρονικό διάστημα. Οἱ δεύτεροι ἀντιθέτως, ὅτι πιᾶσουν μάλαμα γίνεται κατά τήν λαϊκή ἐκ-φραση και ὅπου μπαίνουν φέρνουν τήν εὐτυχία.

Πῶς μπορούν να ἐξηγηθοῦν τὰ φαινόμενα αὐτά;

Οἱ ἀρχατοὶ Ἴνδοι φιλόσοφοι ἔλε-γαν ὅτι ὅλα τὰ σώματα ζῶντα και ἄψυχα ἐκπέμπουν ἀκτινοβολίες ὁ-μοίως με ἐκείνες πού δεχόμεθα ἀπὸ τούς πέντε πλανήτας: Ἑρμῇ, Ἀ-φροδίτῃ, Ἀρῇ, Δία και Κρόνο. Και ἄλλοτε μὲν οἱ ἐκπομπές αὐτές γίνονται ὁμοιομόρφως και ἐξ ἴσου ἀπὸ ὅλους τούς πλανῆτες, ὁπότε και ἐξουδετερώνονται ἀπὸ τῶ ἀνθρώπινο σώμα, δέν ἐξασκοῦν δηλαδή καμμιᾶ ἐπίδραση πάνω σ' αὐτό. Και ἄλλοτε ἐπικρατοῦν μιᾶ ή δυᾶ ἀπὸ αὐτές, ὁ-πότε και ἐπιδρῶν, καταστρεπτικά ή εὐεργετικά.

Η δοξασία αὐτή ἔχει τήν ἐπιστη-μονική της βάση. Ἐξηγῇ διάφορα φαινόμενα, θεωρούμενα ὑπερφυσικά. Ἐγνώρισᾶ μιᾶ κυρία, της ὅποιας τὰ χέρια ἀνέδιδαν μιᾶ δροσιά, σάν τὰ χέρια ἀνέδιδαν μιᾶ δροσιά, σάν τὰ ἔλαφρά ἐκπνοή, ή ὅποια ἐθερά-πευε κάθε κάψιμο και ἔρριχνε αὐτο-στιγμὲν τόν πυρετὸ τῶν ἀρρώστων. Τῶ δῶρο αὐτό ἦταν κληρονομικό στην οἰκογένεια της κυρίας αὐτῆς.

Οἱ Ἴνδοι νομᾶζουν τίς ἐκδηλώ-σεις αὐτές των πλανητικῶν ἐπιδρά-σεων πού ἀναφέραμε, «Τίτθας». Τέ-τοιοιαν ὑπερφυσική δύναμη εἶχε ὁ Ρασπουτίν, ὅπως και ή νεαρά ἐκεί-νη θεραπεύτρια της Βεσσαραβίας. Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε, υπάρχουν και ἐκδηλώσεις τοῦ εἶδους αὐτοῦ και πού είναι καταστρεπτικώτατες. Με-ταξὺ αὐτῶν, ή πιὸ διαδεδομένη εἶ-ναι τῶ «κακὸ μάτι», και ἔχομε ὅλη μας ἰδέα τί είναι αὐτό τῶ πράγμα.

Θά ρωτήσετε τώρα: και δέν ὁ-πάρχει τρόπος να ἀποφύγῃ κανείς τίς ὀλέθριες αὐτές ἐπιδράσεις;

Μάλιστα, ή φυγή. Ἀπομακρυνθῇ-τε ὅσο περισσότερο μπορείτε ἀπὸ τόν καταστροφέα και θά σωθῇτε. Μπορεῖ ὅμως κανείς να φεύγῃ πάν-τοτε;

Ἐπειτα υπάρχουν και ἐπιδράσεις τίς ὅποιες ὑφιστάμεθα χωρὶς να ὁ-πιτευώμεθα τήν προέλευσή τους. Ό γρουσουζὴς στῇ περίπτωση αὐ-τῇ μᾶς είναι ἀγνωστος και ἔτσι δέν μπορούμε να τόν ἀποφύγουμε. Συμ-βαίνει μάλιστα να μὴν ἐξερῇ οὔτε και αὐτός τί κακὸ κάνει στους ἄλ-λους. Ὅποτε ἐπεμδᾶναι τῶ λαϊκῶ ἐνοτικτον και λαμβάνει μόνον τῶ μέτρα του. Ό λαός ἔτσι ἔχει ἐφεύρει τὰ διάφορα φυλαχτά. Η ἐπιστήμη, ὅμως, τὰ ἀννοεῖ ὅλα αὐτά. Για τίς ἀκτίνες Χ ἔχει τῶ μολύβι, τῶ ὅποιο ἐξουδετερώνει τήν ἐπίδρασή τους στο ἀνθρώπινο σώμα. Ἐτσι προφυ-λάγονται και οἱ γιατροὶ πού χρησι-μοποιοῦν τίς ἀκτίνες αὐτές. Για τίς ὑπερπλανητικές, ὅμως, ἀκτινοβολί-ες, δέν ἔχει ὅρῃ ἀκόμη κανένα θῶ-ρακα, κανένα προληπτικό ή ἐξουδε-τερωτικό της ἐπιδράσεως των.

Ἐξηκρίθωσε ὅμως, ή ἐπιστήμη, ὅτι ὅσο πιὸ πολῶ φοβάται κανείς τίς ὑπερφυσικές ἐπιδράσεις—τῶ κα-κὸ μάτι κλπ.— τόσο περισσότερο τίς ὑφίσταται. Καί πράγματι, ὅπως θά-χουν ἴσως παρατηρήσει και οἱ ἀνα-γνώστᾱ μου, οἱ φοβιστάρηδες τήν παθαίνουν κατά τῶ πλείστον, ἐνῶ οἱ ἀδιδάφοροι, οἱ μὴ προληπτικοί, δέν παθαίνουν τίποτε.

Δωρ Κ. ΚΑΡΝΕΖ

Προτάσεις...

Βάγγο, χαζέ και κουνενέ
ζηλεύω κάργα τις γυναί-
μά το Θεό και μα το ναι
στά λούσα που φοράνε...
Είμαι γυνή κι' εγώ ρε Βά-
και ή καρδιά μου το τραβή-
φουστάνια όμορφα να βάλ-
διά να με κυτάνε...

Για τούτο σκέφτηκα καλά
κάποιον ναύρω με φιλά
που να μ' έρωτευθη τρελλά
και κάτι να μου δίνη,
να με ται—να με ποτί—
όπως ή τάξις απαιτεί
κι' άφου έσύ μ' έχεις γδυτή
έκείνος να με ντύνη...

Και Βάγγο αυτό μη σε τρο-
μα—
γιατί, όπως είπε κι' ή μαμά
ζιόλου δεν σε άτιμά—
κι' είναι καλή κομπίνα
και πρέπει μα την Παναγι—
χωρίς φωνές κι' όχλαγγι—
να τη δεχτής την άλλαγή
για να περνάμε φινά!

H MANIΩ

Βλάμικες κουβέντιες

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Άκου μυοτήρια, ρε φίλε! Πουλιέται λέει παπαγάλος όμιλών!
Τό διάβασα, άδερφέ μου, και γλάρωσα τά μάτια μου. Μιά και δυό
τραβάω για τó μαγαζί.

—Πούνε τó πετούμενο που μιλάει; έρωτάω.

—Ίδού, μου λέει ό μαγαζάτορας.

—Ρε άς τά ίδού, μπορώ να ξηγηθώ, κουβεντί-
τσα με δαύτο κατά μόνες;

Τραβήχτηκε λοιπόν ό φίλος κι' έμεινα με τόν
παπαγάλο.

—Παπαγάλο, τρώς καφέ; τόν έρωτάω.

Τό πουλί με τήραξε, έκανε δύο δήματα πλα-
γίως σαν τόν κάβουρα και κάτι μου μουρμού-
ριξε.

—Δε μιλάς, ρε διψάλες; τού κάνω.

—Κρά, κρά, μου άπαντάει.

—Κόρακας είσαι ρε; τού λέω.

—Κρά, κρά, κουϊκ, κουϊκ, μου κάνει και με
μουντζώνει άνσιδώς με τó δεξί του πόδι. Τό ό-
ποιον δεν βάστηξα και τού κατέβασα μία καρ-
παζιά.

Ό μαγαζάτορας έτρεξε και μουπε:

—Τό πουλί, κύριε, μιλάει μόνο ξένες γλώσσες...

—Και τί γλώσσες, ρε; τού λέω και τόν κυττάζω άσκαρδαμυκτί.

—Κορακίστηκε, μου κάνει με γέλιο.

Τό νέ κουτούπωσα λοιπόν κι' αύτόνε για την προσβολή και τρά-
θηξα κατά την ταβέρνα για καμμία μισή...

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια ειρών-ειρών

Κοινωνικά

ΓΑΜΟΙ

Στὸν ἀγαπητὸν φίλον μου κ. Ν.
Ἀτυχίδην ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη πρὸ
ἡμερῶν τὴν ἐκλεκτὴν τῆς μαμᾶς
τοῦ δεσποινίδα Ζωὴν Ξεπαρμενίδου
εὐχόμεν ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν ἐξ
ὑψοῦ παρηγορίαν!

Ο ΚΑΕΙΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ὡτοκτόνησεν χθὲς εἰς τι παρὰ
τὰ Χαυτεῖα Ξενοδοχεῖον, δαικνῶσας
ἐπανειληγμένως τὴν πενθεράν του
ὁ ἐργολάβος ριχοδομῶν κ. Ἐξωφρε-
νίδης. Ἡ πεθερὰ συνελήφθη.

Μικραὶ ἀγγελίαι

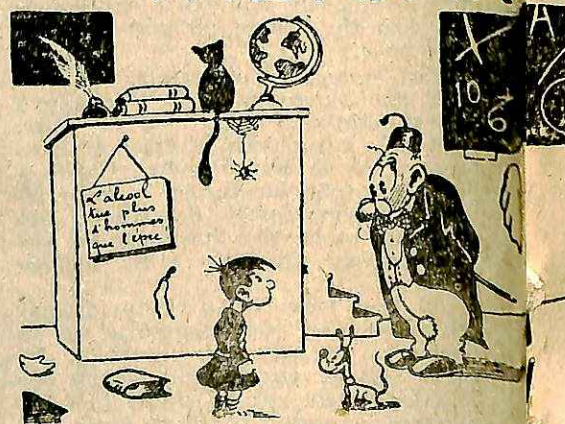
ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Ὁμιλῶν παπαγά-
λος. Προφέρει περίφημα εἰς τὴν
ἐλληνικὴν τὸ «ὁ κύριος ἀπουσιάζει
τεράστε αὐριον παρκαλῶ». Εὐκαι-
ρία διὰ χρεωφειλέτας.

Γράψατε Ν. Ο. Πρόστ—Ρεστάντ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ: Ὁραιοτάτη
παρὰ θαλάσσια θέλλα κειμένη
εἰς Ἁγίαν Παρασκευήν, ἐκ 5 δω-
ματίων, κήπου ὕδατος καὶ λοιπῶν
κομψῶν. Ἐνοίκιον λογικόν. Θυμα-
ρία θέα πρὸς τὸν Σαρωνικὸν διὰ
τηλεσκοπίον. Μεγάλῃ εὐκαιρίᾳ.

Ο ΚΟΥΡΕΥΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝΕ!

— Πῶς! Δὲν ξέρεις λοιπόν ὅτι ὁ
Ναπολέον πέθανε;
— Ὅχι. Ἴσως ἡ οἰκογένειά του νὰ
ἔχασε νὰ μᾶς στείλῃ ἀγγελτήριο.

Γαμπρὸ στίχῳ

Τρίχες...

Ἀκούσατε ἀγαπητοὶ
τοῦ ἐν ἐποχῇ μας
πῶς σιμὰ τρίχα κρέμεται
συνήθει ἡ ζωὴ μας...

Ἄρα τριχὲς ἀσφαλῶς
παίζουσι αὐτὲς τὸ ρόλο των
λοιπῶν τῶν κυττάρων
καὶ μὴ ἐν τῷ συνόλῳ των.

Ἐπάρῳ τριχὲς ἀπειρῶν
εἰδῶν καὶ ποιότητων
με χροματὰ διάφορα
κατὰ «ἄλλον» ἢ ἄλλον.

Ἐπάρῳ τριχὲς κατσαρὲς
καὶ ἄλλες πάλιν ἴσιες
τριχὲς ἰσχυρὰ καὶ ζώρικες
πῶς οὐ ἀλογίστιες.

Τριχὲς χονδρὲς καὶ ἀδρότατες
ποὺ σπῶν τὶς τσουγκράνες
καὶ κροῦνται ἀπελπιστικῶς
σάν... ῥεμυδοπλεξάνες.

Οἱ τριχὲς ποὺ υπερδεύουνε
ὅπως ἡ κανταύφια
καὶ κροῦνται φίλοι αὐο
ἀπὸ πλά ζωφία.

Τριχὲς ποὺ ξεκολλήσανε
ἀπὸ τὴν φαλάκρα
καὶ ἄλλες ποὺ καταλήγουνε
σὲ μὲλινες εἰς τὴν ἄκρα...

Αὐτὲς ποὺ ὁ καθένας μας
ἀρέσκει, ἀγαπᾷ
καὶ τὸ λοιπὸν
καὶ τὸ λοιπὸν...

Ὁ σύμβολός σας

Βι. δὴν Πάτρας. Ἐφ' ὅσον
τὸ δέρμα σας εἶναι ὅπως μου γρά-
φετε ξηρόν, καλὸν θὰ ᾔτο νὰ χρη-
σιμοποιήτε ἀντὶ κρέμας, πρῶτ' καὶ
θράδῳ γκράσσο αὐτοκινήτων. Μετὰ
δίμηνον κοῦραν μᾶς στέλετε τὴν
φωτογραφίαν σας διὰ νὰ εὐθυμώ-
μεν.

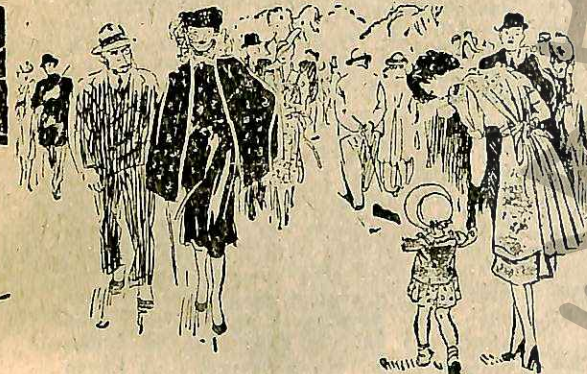
Ἑλλήν Π. Ἐνταῦθα. Ἡ
ἐφετεὶνὴ μόδα τῶν καπέλλων εἶναι
ἐντελῶς ἐξωφρενικὴ. Τίποτα συνε-
πῶς δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ μεταποι-
ήσετε εἰς καπέλλο τὸ παλαιὸν πα-
νεράκι τοῦ ψωμιοῦ ποὺ ἔχετε.

Νευρικόν, Μενίδι. Δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς εἶναι δυνα-
τὸν νὰ μὴν μπορήτε νὰ κοιμηθῆτε
κάθε θράδῳ ἐνῶ δὲν ἔχετε ἰσπνίαν.
Μήπως τυχὸν ἔχουν ἰσπνίαν οἱ
κορόοι σας; Ἡ μήπως εἰστε νυ-
κτοφύλαξ;

Ἀσθενὴ σύζυγον Πε-
ραιᾶ. Μοῦ γράφετε νὰ σᾶς συμ-
βουλεύσω πῶς θὰ μπορέσετε νὰ ἀν-
τιμετωπίσετε ἀποτελεσματικῶς τὰς
ἐπιθέσεις τὰς ὁποίας ὑφίστασθε ἀ-
πὸ τὴν σωματῶδη συμβίαν σας.

Ἀπλῶς φίλε μου πρέπει νὰ προ-
πονήθῃτε ἀπαραιτήτως στὸ μπόξ
καὶ τὸ Γίου Γιτσού...

Η ΜΟΔΑ

ΠΟΥ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΘΗ;...

— Τί ἔπαθες παιδάκι μου;
— Ὦ! μαμά. Μία κυρία με φίμωτρο.
Μήπως δαγκώνει;

Ἀπειλαί...

Μανιώ, δὲν εἵμαστε καλὰ
καὶ θὰ με βάλης σὲ μπελὰ
ποὺ μου τὸ λές δειλὰ-δειλὰ
Μενέλαος νὰ γίνω!
Ἡ πρότασίς σου ἡ τρελλή
μ' ἐπίκρανε πάρα πολὺ
σὰ νὰ με πότισες χολή
ἢ νάφαγα κινίνο!

Μάθε, Μανιώ μου παρδαλή
πῶς δὲν μιλάς σὲ φασουλὴ
καὶ θὰ ἐδούλευε δαυλὶ
ἀν δὲν σὲ ἀγαποῦσα
καὶ ἀν δὲν ἤξερα, Μανιώ,
πῶς δὲν ἔχεις σταλιά νιόνι
σὰ μου ζητᾷς με τὸ στανὶ
φορέματα καὶ λούσα!

Ἀλλὰ στὸ λέω καθαρά:
ἐάν ἀκού—ἄλλη φορὰ
στ' ἀστεία ἢ στὰ σοβαρά
ὅτι θὰ πιάσης φίλο,
Μανιώ, μιλάω ἐν τιμῇ
θὰ ξηγηθῶ καὶ με πυγμὴ
καὶ θὰ στὸ κάνω τὸ κορμί
σὰ μπλέ-μαρὲν στὸ ξύλο...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάρειός μου

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ἰστέ ἱπροχτές Τουρκούτσα ὀνάικα μου παραπονεμένο ἦτανε.
—Γιαβρούμ μπέ, στεναχωρημένο ἔνεσαι; τὸ ρώτηξα
—Καραμπέτ, με λέει, ἱκαπέλλο ἱμόδας ζηλεμένο ἔκανα.
—Ἀμὸν μπέ, αὐτὸ καλατάκι — πανεράκι με ἱλουλόντια πάνω σὲ
ἱκεφάλᾳ σου τὰ βάλης; Ντέν εἵμαστε καλὰ γιαβρούμ! Ἀπ, μπέ!
Ντροπή! Καραμπέτ, σοβαρὸ ἄνθρωπο εἶναι, ἱκε-
φάλᾳ ὀνάικα του λουλουτοπωλείου πῶς τὰ ἔνη;

Ἀμὰ Τουρκούτσα τυμωμένη εἶνε.
—Καραμπέτ, καυγάς τὰ ἔνη, εἶπε.
—Ἰστέ νὰ ἔνη, λέω σὲ ὀνάικα μου
Τότε Τουρκούτσα κοῦπα με ἱσκορνταλιά ἱπὴ-
ρε καὶ σὲ ἱκεφάλᾳ μου καπελλωμένο ἔκανε.

—Ὡρσε μπέ ἐρίφ ὀγλάν... Τζαναμπέτῃ ἄνθρω-
πο εἶσαι καυγάς τὰ ἔνη, εἶπα... εἶνε.

Ἀμὰ ἐγὼ σουδαμένος εἶναι κι' ὕστερα ποὶ
Τουρκούτσα ταντέλλα πλεγμένο ἔκανε ἱκαπέλ-
λωσα καὶ ἐγὼ με κοῦπα με ἱπαντζάρια!

—Πάρε μπέ Τουρκούτσα, εἶπα, Καπέλλο με ἱ
λουλόντια λαχταράει καρντιά σου, καπέλλο με
παντζάρια ἔντωσα.

Κ... ἱ... ἱστέ ἱκαπέλλο
ἱμόδας με ἱπαντζάρια φορεμένο ἔκανε.

Καρντιά μου, ἱφίλε μου, τριαντάφυλλο εἶνε ἄμα ἱκουκούλωσα
Τουρκούτσα με ἱπαντζάρια ἄμα θράντο ξύλο τὰ πέση τὸκ-τὸκ σὲ
ἱκεφάλᾳ μου.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Έν τῷ μεταξύ όμως, ἡ Ζάν—τὴν ὁποία ἀγαπᾷ καὶ ζήτησε σὲ γάμο ὁ τραπεζίτης Καϊϋρόλ—τρελλὰ ἐρωτευμένη καὶ αὐτὴ μὲ τὸν πρίγκηπα τοῦ κάνει ὀλόκληρη σκηνὴ γιατί ἔδωσε τὸν λόγο του στὴν Μισελίν. Ὁ πρίγκηψ ἐν τούτοις ἐπιμένει καὶ ἡ Ζάν, ἀπελπισμένη δέχεται νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Καϊϋρόλ.

Πὸ τὴν ἐσπευσμένη ἐπάνοδο στὸ Παρίσι τοῦ Πιέρ, πού ἔλειπε στὴν Ἀφρική καὶ στὸν ὁποῖο ἐπίσης ἡ Μισελίν ὀηλώνει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παντρευτοῦν.

Ένα νέο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον συμπαθοῦσε πολὺ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρραβώνιασε μὲ τὴν Μισελίν, αὐτὴ όμως, δὲν τὸν ἤθελε τὸν γάμο αὐτό, τοσούτω μάλ' ὅσον ὅσο ἔχει σχετισθῇ μὲ τὸν νεαρὸ πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε γνωρίσει ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζάν στὸ Λονδίνο καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνεδεῖτο αἰσθηματικῶς. Κατόπιν τούτου, ἡ Μισελίν δηλώνει τῆς μητέρας τῆς ὅτι δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὸν Πιέρ γιατί ἀγαπᾷ τὸν Σέργιο. Ἡ κατάσταση δὲν σώζεται οὕτε ἀ-

Ἡ χήρα Κα Ντεβαρέν μὴ πλουσιωτάτη ἐπιχειρηματίας καὶ βιομήχανος τοῦ Παρισινοῦ, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν καὶ τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν εἶχε υἱοθετήσῃ προτοῦ κάμῃ τὴν Μισελίν. Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε στὰς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ ἓνα μηχανικὸ, τὸν Πιέρ.

Οἱ γάμοι τῶν δύο ἀδελφῶν γίνονται τὴν ἴδια μέρα μαζί, στὸν πύργο τοῦ Σεραϊ. Ὅλοι εἶναι χαρούμενοι καὶ μόνον ἡ Ζάν εἶναι μελαγχολικὴ. Αὐτὴ δὲν παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα, οὔτε καν καὶ ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα πείσμα, ἐπὰν ὡς στὴν ἀπελπισία τῆς. Πρὸς τὸ βράδυ ὁ Καϊϋρόλ, πρόκειται νὰ φύγῃ μὲ τὴν γυναίκα του γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Μισελίν ἀποχωρετὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ ἡ Ζάν μὲ τὸν θάνατο στὴν ψυχὴ τὴν βλέπει νὰ ἀπομακρύνεται στὸ μπράτσο τοῦ ἀγαπημένου τῆς πού τῆς ψιθύριζε λόγια τρυφερά.

Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ τὴν βρίσκει ὁ σύζυγός τῆς. Ἡ Ζάν παρακαλεῖ τὸν Καϊϋρόλ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ μείνουν κοντὰ στὴν μητέρα τῆς. Ὁ Καϊϋρόλ ἀπορεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Ἀλλὰ μπρὸς τὴν ἐπιμονὴ τῆς γυναίκας του καταλαβαίνει. Κάποιον ἄλλον ἀγαπᾷ ἡ γυναίκα του. Ἐπακολουθεῖ μὴ φοβερὴ σκηνὴ ἀλλὰ ἐπιμνηστικὴ ἐπὰν ὡς στὴν ὥρα ἡ Κα Ντεβαρέν καὶ σώζει τὴν κατάσταση. Πείθει τὴν Ζάν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ ἐγκα-

τερῇ. Αὐτὴ τῆς τὸ ὑπόσχεται.

Ὁ Καϊϋρόλ παίρνει τὴν γυναίκα του καὶ φεύγει.

Δυὸ μῆνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ὁ ζεύγος Πανίν κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ζήσῃ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλοπρεπέστερα. Δεξιότητες, χοροὶ, γκαρντεν Πάρτυ, κουρσες, ὅλα. Ὁ πρίγκηψ ζοδεύει ἀλύπητα καὶ ἡ γυναίκα του, συμπεριφέρεται, σὰν ἀληθινή, μεγάλη κυρία. Ἡ Κα Ντεβαρέν τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ μὲ πολὺ κακὸ μάτι, τί μπορούσε όμως νὰ κάνῃ, ἀφ' ὅπου ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν κόρη τῆς. Μία μέρα όμως ἔσπα. Ὁ πρίγκηψ, πού εἶχε γραφῇ μέλος σὲ μὴ λέσχῃ γάνει ἓνα βράδυ πολλὰ στὰ χαρτιά, καὶ ἀναγκάζεται νὰ δανεισθῇ 100.000 ἀπὸ ἓναν ὑπάλληλο τῆς λέσχης. Τὸ χαρτὶ πού ὑπέγραψε πέφτει στὰ χεῖρα τῆς Κα Ντεβαρέν ἡ ὁποία πληρώνει ἀλλὰ κάνει καὶ μὴ μὴ μὴ μεγάλη σκηνὴ τοῦ γαμβροῦ τῆς. Αὐτὸς όμως τῆς ἐπιστρέφει τῆς 100.000 καὶ σχεδὸν τὴν διώχνει. Ἡ Κα Ντεβαρέν εἶναι συντεταμένη. Τὴν ἐπομένῃ τὸ ζεύγος φεύγει γιὰ τὴν Νίκαια. Ἡ Μισελίν εἶναι τρελλή ἀπὸ χαρὰ ἀλλὰ ἀρχίζει τώρα νὰ αἰσθάνεται καὶ τὴν ἀνάγκη ἑνὸς παιδιοῦ. Τὸ σκέπτεται πολὺ.

14ον

σκέψις τοῦ παιδιοῦ τῆς ἔφερε καὶ τὴν σκέψις τῆς μητέρας. Πόσο μεγάλῃ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας πρὸς τὰ παιδιά τῆς; Ἐξαφνα εἶδε νὰ ζωγραφίζεται μπροστὰ τῆς ἡ εἰκὼν τῆς μητέρας τῆς, ὀλομόναχης καὶ μελαγχολικῆς μέσα στὸ ἀπέραντο κτίριο τῆς Ρυ Ζαιν-Ντομινί.

Μία βαθεῖα μετάνοια κατέτρωγε τὴν καρδιά τῆς Μισελίν. Γιατί νὰ φερθῇ ἔτσι στὴν μητέρα τῆς; «Ἄν θελήσῃ νὰ μὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεός, συλλογιζόταν, καὶ δὲν μοῦ δώσῃ παιδί;» Ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Τὰ δάκρυα ἀνεκούφισαν τὴν λύπη τῆς καὶ διέλυσαν κάπως τοὺς φόβους τῆς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν ἐγύπνησε, βρίσκόντουσαν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ἡ ἀφίξις στὴν Μασσαλία, τὸ ταξίδι κατὰ μήκος τῆς Κότ νι' Ἀζύρ, ἡ εἰσόδος στὴν Νίκαια, ὅλα αὐτὰ ἔκαναν κατάπληξη στὴν Μισελίν. Ἀλλὰ τὴν πῶς εὐχάριστη ἐκπλήξη τὴν βοκίμασε τὴν στιγμή πού στάθηκε τὸ ἀμάξι μπροστὰ τὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας πού ἔμοιαζε σὰν παραμυθένεια φωλιὰ εὐτυ-

χίας. Τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ μονομιάς τὸ ὑπέροχο θέαμα πού παρουσιαζότανε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς. Ἡ μπλὲ θάλασσα, ὁ ἀνέμελος οὐρανός, τὰ κάτασπρα σπίτια πού σκαρφάλωσαν ἐπάνω στὸν λόφο σκορπισμένα μέσα στὸ πράσινο φόντο του, καὶ πέρα-πέρα οἱ ὑψηλὲς κορυφές τῶν βουνῶν, σκεπασμένες μὲ χιόνια πού λαμπυρίζανε κάτω ἀπὸ τὴν ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ὅλα αὐτὰ ἦταν γιὰ τὴν νέα πού δὲν εἶχε θγάλει τὸ πόδι τῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὸ ὑπέροχο, μὴ ἐκτυφλωτικὴ ὁμορφιά. Μαγευμένη ἀπὸ τὸ φῶς, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ ἀρώματα, ἐνοιῶσε καὶ πού ἔμοιαζε μὲ τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία. Ἦταν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς εὐτυχισμένη. Κολυμποῦσε μέσα στὸ πέραντο μπλὲ τοῦ ὀρίζοντος.

Ἡ ζωὴ τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς Μισελίν ξανἀγινε στὴν Νίκαια ὅτι ἦταν καὶ τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου τους στὸ Παρίσι. Ἀληθινὴ πλημύρα ἀπὸ ἐπισκέψεις. Ὅλα τὰ γνωστὰ παρισινὰ δνόματα καὶ ὅλη ἡ ξένη ἀριστοκρατία πού ἐρισκόταν στὴν Νίκαια, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους στὴν βίλλα. Δεχόντουσαν τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα καὶ τὴς ὑπόλοιπες τρεῖς βραδύες ὁ Σέργιος πῆγαινε στὴν λέσχῃ.

Δυὸ μῆνες τώρα κρατοῦσε αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἄν καὶ δὲν ἦταν ἀκόμη παρὰ ἀρχές τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ φύσις ἀρχίζει κι' ὅλας νὰ παίρνῃ καινούργια ὄψη πού προμηνύει τὴν ἀνοιξή. Κάποιο ἀπὸ τὰ βράδια αὐτά, τρία ἀπομα, μία γυναίκα καὶ δύο ἄνδρες κατέβηκαν ἀπὸ ἓνα ἀμάξι πού σταμάτησε μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας καὶ βρέθηκαν ἀπάναντι σὲ κάποιο ἄλλο πρόσωπο πού ἔφθανε ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμή πεζῇ. Δύο φωνές ἀκούσθηκαν ταυτόχρο-

ως: —Μαρετάλ! —Κύριε Σαβινιέν! —Σεῖς στὴν Νίκαια; Πῶς αὐτὸ τὸ θαῦμα;

—Κανένα θαῦμα. Ἐνα εἰσιτήριο πρῶτης θέσεως ἐξπρὸς Μασσαλίας. Αὐτὸ εἶναι ὅλο...

—Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν σὰς σύστησα τὸν κύριο καὶ τὴν δεσποινίδα Χέρτσουγκ;

—Εἶχα ἦδη τὴν τιμὴν νὰ συναντήσω τὴν δεσποινίδα τῆς κυρίας Ντεβαρέν, εἶπε ὁ Μαρετάλ, ὑποκλινόμενος μπροστὰ τῆς καὶ δειχόντας ὅτι δὲν εἶχε προσέξει τὸν πατέρα τῆς.

—Πηγαίνετε καὶ σεῖς στὴν βίλλα; ρώτησε ὁ Σαβινιέν καὶ πρόσθεσε ἀμέσως: Πῶς εἶναι ἡ θεία μου ἡ κυρία Ντεβαρέν; Πότε τὴν ἀφίσατε;

—Δὲν τὴν ἀφίσα καθόλου. —Πῶς; —Ἀπλούστατα. Εἶναι κι' αὐτὴ ἐ-

δῶ. —Ὁ Σαβινιέν ἔκανε μὴ χειρονομία

ΠΑΝΙΝ

με τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν μεγάλῃ του ἐκπλήξη. Ὑστερὰ ρώτησε μὲ ὕφος δύσπιστο:

—Ἡ θεία μου στὴν Νίκαια; Στὴν Προμενάντ ντὲζ Ἀνγκλαί; Ἐἰ φίλε μου. Αὐτὸ εἶναι σπουδαιότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἐφεύρεση τοῦ τηλεφώνου. Ἄν μοῦ λέγατε ὅτι ἡ Ἀκρόπολις μετεκόμισε κάποιαν ὥραία νύχτα καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, δὲν θὰ μοῦ ἔκανε μεγαλειότερη ἐκπλήξη. Νόμιζα ὅτι ἡ κ. Ντεβαρέν ἔχει ριζώσει στὸ Παρίσι τόσο βαθειά, ὅσο καὶ ἡ Ἀφίς τοῦ Θριάμβου. Πέστε μου όμως, πῶς ὀφείλεται αὐτὸ τὸ ταξίδι;

—Μία ἰδέα τῆς στιγμῆς.

—Καὶ πότε τῆς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Χθές. Τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος.

Ὁ Πιέρ Ντελαρὺ φεύγει πάλι γιὰ λίγο γιὰ τὸ Ἀλγέριο, ὅπου πηγαίνει νὰ τελειώσῃ τὴς δουλειές του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐγκατασταθῇ ὕστερα ὀριστικὰ στὸ Παρίσι. Εἶχε περάσει νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν κ. Ντεβαρέν. Τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς ἐφείραν ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν κυρία Μισελίν. Ἀρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ ὕστερα, σταματώντας τὸ διάβασμα ἀπτόμο, φώναξε: «Ὁ Καϊϋρόλ καὶ ἡ γυναίκα του βρίσκονται ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες στὴν Νίκαια».

Ὁ Πιέρ καὶ ἐγὼ ἐμείναμε κατὰ-πληκτοὶ ἀπὸ τὸν τόνο μὲ τὸν ὁποῖο πρόφερε αὐτὲς τὴς λέξεις. Ἐμεινε γιὰ λίγο βυθισμένη σὲ βαθειὰ σκέψη καὶ ὕστερα εἶπε στὸν Πιέρ:

—Θὰ φύγῃς μὲ τὸ ἀποψινὸ τρένο γιὰ τὴν Μασσαλία; Ἐἰ λοιπόν. Θὰ φύγῃς κι' ἐγὼ μαζί σου. Θὰ μὲ συνοδεύσῃς ὡς τὴν Νίκαια.

—Ὑστερὰ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, πρόσθεσε:

—Μαρετάλ. Ἐτοιμάστε τὴς βαλίτσες σας. Θὰ σὰς πάρω μαζί μου.

Μὲ τὴν συζήτησιν εἶχαν διασχίσει τὸν κήπο καὶ βρίσκόντουσαν μπροστὰ στὴν εἰσόδου τῆς βίλλας.

—Νομίζω ὅτι εἶναι ἀπλουστάτη ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ, εἶπε ἡ δεσποινὴς Χέρτσουγκ. Μαθαίνοντας ὅτι ὁ Καϊϋρόλ καὶ ἡ γυναίκα του βρίσκονται ἐδῶ, ἡ κυρία Ντεβαρέν αἰσθάνθηκε ἀκόμη πῶς βαθειὰ τὴν μοναξιά τῆς. Ἐνοιῶσε τὴν ἐπιθυμία νὰ βρεθῇ γιὰ λίγες ἡμέρες μέσα στὸν παλιὸ οἰκογενειακὸ τῆς κύκλο καὶ ἐκκίνησε γιὰ ἐδῶ.

Ὁ Χέρτσουγκ ἀκούει προσεκτικὰ καὶ, ὅπως δεῖχνει, προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ τὴν σκέψη πού μπορούσε νὰ ὑπάρκῃ μετεξὺ τῆς παρουσίας τοῦ Καϊϋρόλ στὴν Νίκαια καὶ τοῦ ταξιδιοῦ τῆς κ. Ντεβαρέν.

—Τὸ πῶς βέβαιον ἀπὸ ὅλα σὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εἶναι ὅτι ὁ Μαρετάλ γυλῇ λιγάκι στὴν ἐξοχή, φώναξε ὁ Σαβινιέν. Γιὰ φαντασθῇτε, πρόσθεσε ἀμέσως, εἶναι ἀκόμη στὸ τραπέζι.

Πραγματικὰ, ἀπὸ τὸ σαλόνι στὸ ὁ-

ποιο ἐρισκόντουσαν τώρα, ἀκουγόταν ὁ χτύπος πιάτων καὶ μαχαιροπήρουνων ἀπὸ τὴν διπλὴν τραπεζαρία.

—Ἄς περιμένουμε, εἶπε ὁ Χέρτσουγκ. Ἐχουμε ἄλλως τὴν τόσο εὐχάριστη συντροφιά τοῦ κ. Μαρετάλ.

Ὁ Μαρετάλ τὸν εὐχαρίστησε ψυχρὰ μὲ μὴ τυπικὴ υπόκλιση.

—Τί θὰ κάνετε ἐδῶ, ἀγαπητέ μου; τὸν ρώτησε ὁ Σέργιος. Φαντάζομαι ὅτι θὰ στενοχωρηθῇτε.

—Γιὰ ποῖο λόγο; Μία φορὰ στὴν ζωὴ μου θὰ ἔχω κι' ἐγὼ ὅλον τὸν καιρὸ δικό μου. Θὰ ζήσω μεγάλη ζωὴ θὰ μοῦ τὴν μάθετε σεῖς αὐτὴν Σαβινιέν. Δὲν πι-

Ἦταν ὀλοφανερὸ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσῃ στοὺς περιποιησ-
κοὺς λόγους τοῦ Χέρτσουγκ. Ἐβρισκόντο στὴν συμπεριφορὰ τοῦ μεγαλοκα-
λαιούχου καὶ πού δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου. Τοῦναντίον ἡ κόρη του, ἡ Σουζάννα, τοῦ ἄρεσε πάρα πολὺ. Τὸν τραβοῦσε, ἐπειδὴ ἦταν ἀπλή, ζωηρὴ καὶ εἰλικρινής. Ἡ συζήτησις μαζί τῆς τοῦ ἔκανε εὐχαρίστησιν καὶ ἐπειδὴ εἶχε χρησιμεύσει μερικὲς φορές γιὰ καθαρλιέρος τῆς, σὲς συγκεντρώσεις τῆς κ. Ντεβαρέν, εἶχε ἀποκτήσῃ μαζί τῆς κάποιαν οἰκειότητα τὴν ὁποία δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ στὸν πατέρα τῆς.

Ὁ Χέρτσουγκ ἦταν εὐτυχῶς ἀπὸ

Ὁ Σαβινιέν ὤρμησε καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χεῖρα

τούς ανθρώπους αυτούς που ξέρουν να μη δείχνουν ότι πειράζονται. Έπιασε φιλικά τον Σαβιέν από το μπράτσο.

—Παρατηρήσατε, του είπε, ότι εδώ και λίγες μέρες ο πρίγκιψ έχει ύψος στενοχωρημένου ανθρώπου;

—Δεν μου φαίνεται καθόλου παράξενο. Έχει τρομερή άτυχία στο παιχνίδι και, όσο πλούσια κι αν είναι η γυναίκα του, η προσφιλής μου εξαδέλφη, φοβάμαι ότι αυτή η δουλειά δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ καιρό ακόμη.

—Ενώ οι δύο αυτοί συζητούσαν μεταξύ τους, η Σουζάννα πλησίασε τον Μαρετάλ. Είχε πάρει πολύ σοβαρή έκφραση. Βλέποντάς την να τον πλησιάζει, ο Μαρετάλ προαισθάνθηκε τι θα τον ρωτούσε και προσπαθούσε να αποφασίσει αν έπρεπε να της πει ψέμματα ή να την απογοητεύσει, λέγοντάς της την πικρή αλήθεια.

—Κύριε Μαρετάλ, άρχισε η νέα, γιατί είσατε πάντοτε τόσο επιφυλακτικός και ψυχρός με τον πατέρα μου;

—Υπάρχει τόσο μεγάλη απόσταση μεταξύ του κ. Χέρτσουγκ και έμου, δεσποινίς. Δεν μου επιτρέπεται να του φερθώ σαν ίσος προς ίσον. Κρατώ την απόσταση που μου επιβάλλει η θέσις μου.

—Η νέα άνασκήκωσε τους ώμους τους και κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της.

—Δεν είναι αυτό, είπε. Μαζί μου είσατε φιλόφρων...

—Σεις είσατε γυναίκα και η παραμικρή ευγένεια...

—Όχι. Όχι. Ο μπαμπάς φαίνεται να σάς ψύχαινε χωρίς να το θέλει. Είναι θαυμασμός ανθρώπου. Τον ρώτησα και τον ίδιο αν ήξερε την αιτία της ψυχρότητάς σας. Άλλα καθώς φαίνεται δεν κατάλαβε τί έννοια. Όπωςδήποτε η έρώτησή μου έγινε άφορη να σας προσέξει περισσότερο για πολύ ικανό άνθρωπο και θα ήταν εύτυχης αν σάς έβλεπε να αποκτάτε μια θέση που να ανταποκρίνεται περισσότερο στην αξία σας. Ξέρετε ότι ο πατέρας μου και ο Καίυρολ έτοιμάζουν μια τεράστια επίχειρηση.

—Την «Τράπεζα Εύρωπαϊκής Πίστωσης»;

—Ναι. Θα έχω υποκαταστήματα σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Εύρωπης. Δεν θέλετε να αναλάβετε την διεύθυνση κανενός από τα υποκαταστήματα αυτά;

—Εγώ; ρώτησε κατάπληκτος ο Μαρετάλ.

—Εσπάζε το κεφάλι του για να καταλάβει τι συμφέρον μπορούσε να να είχαν για να τον άπομακρύνουν από την κ. Ντεβαρέν.

—Είναι μια τεράστια επίχειρηση, συνέχισε η Σουζάννα Χέρτσουγκ. Έρχονται στιγμές που η έκτασις της με τρομάζει. Δεν μπορώ να καταλάβω για ποιά λόγο πρέπει να είναι κανείς τόσο πλούσιος. Έγώ θα προτιμούσα να άποσυρθώ ο πατέρας μου από τις κολοσσιαίες επίχειρήσεις του. Είμαι πολύ άπλη και κατά βάθος έχω την ψυχούσθησιν μιας μικροαστής. Αυτά τα παιχνίδια με τα τεράστια κεφάλαια με φοβίζουν. Ο πατέρας μου λέει ότι θέλει να μου έτοιμάσει μιά άμέτρητη περιουσία. Ό,τι κάνει, το κάνει για μένα. Αυτό το ξέρω. Άδικα προσπαθώ να τον έμποδίσω. Άδρες-άδρες έχω την έντύπωση ότι διατρέχει μεγάλο κίνδυ-

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

νο. Να για ποιά λόγο άπευθύνομαι σε σας. Είμαι πολύ προληπτική και έχω την ιδέα ότι, αν έρχόσασταν μαζί μας, θα πήγαιναν όλα καλά. Θα μάς φέρνατε τύχη.

Μιλώντας έτσι, η Σουζάννα έσκυψε προς το μέρος του Μαρετάλ. Η έκφρασις του προσώπου της πρόδινε όλη την σοβαρότητα των σκέψεών της. Τα ώραία της μάτια ίκέτευαν. Ο Μαρετάλ συλλογιζόταν: Πώς είναι δυνατόν να γεννήθηκε μιά τόσο χαριτωμένη νέα από αυτόν τον άπαίσιο Χέρτσουγκ;

—Πιστέψτε, δεσποινίς, ότι είμαι θαθεία συγκινημένος από την ευνοία που μου δείχνετε, της είπε. Καταλαβαίνω ότι η ευνοία αυτή όφειλεται στην άπέραντη καλωσύνη σας. Άλλά δεν άνήκω στον έαυτό μου. Με την κυρία Ντεβαρέν με συνδέουν δεσμοί που είναι πολύ ισχυρότεροι από τους δεσμούς του συμφέροντος. Με συνδέει η εύγνωμοσύνη.

—Άρνεσθε; φώναξε λυπημένη η Σουζάννα.

—Έχω υποχρέωση να άρνηθώ.

—Μά ή θέσι που κατέχετε σήμερα είναι άσήμαντη.

—Κάποιαν έποχή, τότε που δεν είχα έξασφαλισμένο ούτε το καθημερινό μου ψωμί, ήμουν εύτυχης που μπόρεσα να άποκτήσω αυτήν την άσήμαντη θέση.

—Είχατε φθάσει λοιπόν σε τέτοια...

—Άθλιότητα, πρόσθεσε ο Μαρετάλ γελώντας. Ναι, δεσποινίς. Η ζωή φάνηκε σκληρή για μένα. Είμαι ένα παιδί χωρίς οικογένεια. Η γρηά Μαρετάλ, η άγαθή μανάβισσα της όδου Παβέ-ά-Μαράι, με έβριχε και ποιο πρωί σε μιά γωνιά του δρόμου, τυλιγμένο μέσα σε μιά έφημερίδα, σαν ένα ζευγάρι παλιοπαπουτσία. Με συμμαζέψε, με μεγάλωσε και ύστερα μ' έστειλε στο σχολείο.

—Ημουν πάντοτε ο καλύτερος μαθητής και έπαιρνα όλα τα θραβεία στο σχολείο μου. Άναγκάσθηκα όμως σε στιγμές μεγάλης στερήσεως να πουλήσω ακόμη και τα χρυσοδεμένα διόδια που είχα πάρει για θραβεία. Ημουν δεκαοκτώ έτών όταν πέθανε η ευεργέτις μου, η γρηά Μαρετάλ. Έμεινα χωρίς θήθεια, χωρίς στήριγμα. Προσάθισα να τα δώλω μόνος μου πέρα. Ύστερα από άγώνες που κράτησαν δέκα χρόνια, ένοιωσα ότι είχα φθάσει πιά στο τέλος της ήθικης και σωματικής άντοχής μου. Κιτάζοντας γύρω μου, έβλεπα ότι όλοι εκείνοι που κατώρθωναν να υπερπηδήσουν τα εμπόδια της ζωής ήταν φτιαγμένοι διαφορετικά από έμένα. Κατάλαβα τότε ότι ήμουν ένας από τους μέτριους ανθρώπους και άνι να τα δώλω με τον Θεό, με τους ανθρώπους, άνι να προσπαθώ να άνατρέψω τα πάντα και να επιβάλω την μετριότητα μου με την δια ή με την παλη-ανθρωπιά, άπεφάσισα να υποταχθώ στην μοίρα μου. Άφου δεν ήμουν γεννημένος για να διατάζω, δεν μου έμενε άλλο, παρά να μάθω να ύπα-

κούω. Καθώς είπατε και μόνι σας, έχω μιά άσήμαντη θέση. Λοιπόν, ή θέσις αυτή είναι άρκετη για να με θρέψη. Δεν έχω φιλοδοξίες. Είμαι λιγάκι φιλόσοφος. Παρατηρώ τα δ-σα συμβαίνουν γύρω μου και ζω εύ-τυχισμένος, όπως ζούσε ο Διογένης μέσα στο πιθάρι του.

—Είσατε πολύ λογικός, άπήντησε η Σουζάννα. Είμαι κι' έγω λίγο φιλόσοφος και ζω μέσα σ' ένα περιβάλλον που δεν μου άρέσει καθόλου. Δεν βλέπω γύρω μου, παρά ανθρώπους που έχουν εκατομμύρια και άλλους που έλπίζουν να άποκτή-χουν. Είμαι υποχρεωμένη να ύφίσταμαι όλες τις άνοήσιες που έφευ-ρίσκουν τα άδεια κεφάλια των δια-φόρων νέων που μου κάνουν τα γλυ-κά μάτια για την προίκα μου και για τους όποιους είμαι περισσότερο ένα σακκί γεμάτο λεπτά ντυμένο με γυναικεία ρούχα, παρά μιά γυναίκα άληθινή.

—Είναι οι μοντέρνοι «Άργοναυ-τες», είπε ο Μαρετάλ. Έκστρατεύουν κι' αυτοί για το «Χρυσόμαλλον δέρας».

—«Άργοναυτες», είπε, γελώντας η Σουζάννα. Καλά το είπατε. Στο μέλλον θα τους φωνάζω έτσι.

—Α! Δεν φαντάζομαι να σάς κα-ταλάβουν. Δεν πιστεύω να είναι τό-σο δυνατοί στην μυθολογία.

—Βλέπετε λοιπόν ότι δεν είμαι και τόσο εύτυχισμένος μέσα στα πλούτη που με περιβάλλουν, είπε πάλι η νέα. Μη με ξεχνάτε έντελως. Κάντε μου την χάρη να έρχόσαστε να με έβλεπετε πότε-πότε. Είμαι θέσθαι ότι σεις δεν θα μου πείτε ούτε προστυ-χιές, ούτε θλακειές.

—Ύστερα τόν άφισε, με μιά φιλική χειρονομία, και πήγε να συναντήσει τον πατέρα της που συζητούσε πάν-τοτε με τον Σαβιέν.

—Παράξενο κορίτσι, συλλογιζόταν ο Μαρετάλ. Τι κρίμα να έχη τέτοιον πατέρα.

Έκείνη την στιγμή, η θαρεία κουρτίνα που χώριζε το σαλόνι στο όποιό βρισκόντουσαν ο κύριος και η δεσποινίς Χέρτσουγκ, ο Σαβιέν και ο Μαρετάλ άνασκήκωθηκε και έμφα-νίσθηκε η κυρία Ντεβαρέν, συνοδευ-ομένη από την κόρη της, τόν Καίυ-ρολ, τόν Σέργιο και τόν Πιέρ. Μό-λις είδε ο Σαβιέν την κυρία Ντε-βαρέν να μπαίνει μέσα στο σαλόνι, ώρμησε και της έπιασε τα χέρια. Η άφιξις της ήταν για τόν άργόσχολο νέο ένα σημαντικό γεγονός. Μυριζό-ταν ότι κάποια μυστηριώδης ιστορία είχε συμβεί και είχε άνοίξει τα μά-τια και τ' αυτιά του για να μάθει περί τίνος έπρόκειτο.

—Αν ξέρετε, άγαπητή μου θεία, είπε με το ύποκριτικό του ύφος, πό-σο με έκπλησσει ή παρουσία σας.

—Άσφαλώς όχι περισσότερο από ότι με έκπλησσει έμένα ή δική σου, είπε εκείνη χαμογελώντας. Πέταξα για όκτώ μέρες τα δεσμά μου. Αυτό είναι όλο! Ζήτη ή χαρά.

—Και τι σκοπεύετε να κάνετε εδώ;

—Για πείτε μας, συνέχισε ο Σαβιέν.

—Ό,τι κάνει όλος ο άλλος κό-σμος. Άλήθεια, τι κάνει όλος ο άλ-λος κόσμος εδώ;

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Μια γυναίκα από το ΒΙΤΣΕΡΤΣΕΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝ ΚΟΥΕ

25ον

ΤΟΥ Πέρασε άμέσως ή ιδέα ότι ο Άσάτης του έστειλε κάποια και-νούργια παγίδα και σπρώχθηκε ά-πό την θέση του για να άνοίξει το παράθυρο. Δεν πρόφτασε όμως, να κάνει ένα βήμα και έπεσε χέμω ζαλισμένος.

Ο Κινέζος που είχε μείνει ως την στιγμή αυτή άκίνητος σηκώθηκε όρθιος και προχωρώντας προς το παράθυρο το ά-νοίξε. Άνεπνευσε δυο τρεις φορές βαθεία και ύστερα κάθισε και έγραψε μερικά λό-για σε ένα χαρτί. Το δίπλωσε, το άκού-μπισε μπροστά στο άγαλμα του Βούδδα, έβριξε μιά ματιά σχεδόν φιλική στον Στάνλεϋ που εξακολουθούσε να μένη ά-κίνητος στο πάτωμα και ύστερα πήρε έ-να διόδιο, κάθισε σε μιά καρέκλα και άρχισε να διαβάζει.

Ο φρέσκος άέρας που έμπαινε από το παράθυρο έκανε τόν Στάνλεϋ να συνέλ-θη. Μόλις θυμήθηκε τί είχε συμβεί, πεπά-γθηκε όρθιος επάνω. Φανταζόταν ότι ο Κινέζος θα είχε δραπετευθεί στο άναμ-ταξύ και ότι θα εύρισκε το δωμάτιο ά-δειο. Τόν αντίκρυσε όμως καθισμένο στην ίδια θέση που ήταν και πριν. Κρατούσε το διόδιο στα χέρια του και το χαμόγελο δεν είχε χαθεί από τα χείλη του.

—Τί σημαίνουν αυτά, φώναξε θυμωμέ-νος ο Στάνλεϋ. Τί λόγον έχει όλη αυτή ή κωμωδία;

Έπανέλαβε την έρώτησή του δυο-τρεις φορές. Έπειδή όμως δεν έπαυε άπάντη-ση προχώρησε και άκούησε το χέρι του στον ώμο του Κινέζου. Έχασε την ι-σορροπία μόλις το άγγισε και έπεσε από την καρέκλα στο πάτωμα. Ο Στάνλεϋ γονάτισε δίπλα του και δεν άργησε να καταλάβει ότι ήταν νεκρός. Τα μάτια του έπεσαν άξαφνα επάνω στο χαρτί που βρισκόταν μπροστά στο άγαλμα. Το πήρε και διάβασε τα ακόλουθα:

«Πιστεύω να θεοιωθήκατε και μόνος σας πόσο εύκολο θα μου ήταν να σάς ξε-κάνω. Δεν ήταν όμως αυτός ο σκοπός μου. Έργάσθηκα για την πατρίδα μου και άπέτυχα. Πηγαίνω τώρα να συναν-τήσω τους προγόνους μου. Δεν θα ξαναί-δωθώ. Άντί Τσέστερ».

Ο Στάνλεϋ διάβασε το γράμμα άλλη μιά φορά, το έβαλε στην τσέπη του και έμεινε άκίνητος. Ύστερα γύρισε προς το πτώμα του έχθρου και στάθηκε να το κύτταξε γεμάτος σεβασμό. Ο Κινέζος είχε μπηξει μέσα στο χέρι του ένα από τα μικρά δηλητηριώδη βέλη.

Ο Στάνλεϋ έτοιμαζόταν να τηλεφωνή-ση στον σέρ Μπάιλ Χάμπτον και να την είδοποίηση για τα διατρέγοντα ήταν ά-κουσε έξω στον διάδρομο την φωνή του Στάκπουλ να λέει:

—Σας είπα ότι είδα να βγαίνει κα-νός από το παράθυρο. Άλλοίμονό σας αν άφίσατε κανέναν να περάσει μέσα.

Κάποιος ήρθε φαίνεται για να κύψει τα ένοχοποιητικά έγγραφα!

Ο Στάκπουλ μιλούσε με τόν άστυφύ-λακα που φρουρούσε το σπίτι. Ο Στάν-λεϋ άνοίξε την πόρτα του δωματίου και βγήκε στον διάδρομο.

—Σεις; Πάλι σεις, φώναξε ο Στά-κπουλ βλέπεις τόν αντίκρυσε; Τί ήρθατε να κάνετε εδώ;

Μιλούσε με έναν τρόπο που πρόδινε όλο του τόν θυμό.

—Ήρθα να επισκεφθώ τόν φίλο μου τόν Κινέζο, είπε ειρωνικά ο Στάνλεϋ.

—Τότε θα κάνετε καλά να ψάξετε άλ-λού. Δεν θα τόν βρείτε εδώ μέσα.

—Κάνετε λάθος, Στάκπουλ. Περιμέ-νετε.

Άνοίξε διάπλατα την πόρτα του δω-ματίου.

—Τσέστερ, τί σημαίνει αυτό! φώναξε ο Στάκπουλ μόλις αντίκρυσε το πτώμα του Κινέζου.

—Σημαίνει ότι ο φίλος μας, ή αν προτιμάτε, ο αντίπαλός μας, άνεγνώρισε ότι έχασε τόν παγιδευτή και ότι υπάρχουν καμιά φορά και κρυφώνες που δεν τους ανακαλύπτει ή άστυνομία. Προσέξτε να ανακαλύψετε ή άστυνομία.

Ο Στάκπουλ έμεινε για λίγο σκεπτι-κός. Ύστερα όμως άπεφάσισε να υπο-λογίσει κι' αυτός την ήττα του και πιά-νοντας το χέρι του νεαρού άστυνομικού του είπε:

—Στάνλεϋ. Είμαι ένας γέρος άνόητος.

Όμολογώ ότι κερδίσατε. Τα χέρια τους είχαν διασταυρωθή ά-κοίτως επάνω από το πτώμα του Κινέ-ζου.

—Άλήθεια, Στάνλεϋ, είπε σε λιγάκι ο Στάκπουλ στον σιδηροδρομικό σταθμό του Πάντινγκτον βρέθηκαν 3 άγνωστες νέες. Τίς πήραν για τρελλές επειδή μιλούσαν για φανταστικά πράγματα. Υποθέτω ότι θα είναι οι τρεις μυστηριώδεις νέες του

Κινέζου για τις όποιες μου μίλησε κά-ποτε ο σέρ Μπάιλ Χάμπτον.

—Ίσως, είπε ο Στάνλεϋ. Ο Κινέζος με θεοβίασε λίγο πριν παθύνει ότι θα ξα-ναθροούν οι νέες.

—Υπάρχουν επίσης νέα και για τόν Πόρτερ-Σμιθ, συνέχισε ο Στάκπουλ. Φθάνει άπόψε με την περίφημη θαλαμη-γό με την όποια ταξιδεύει τόν καιρό τώρα. Ο σέρ Μπάιλ Χάμπτον φανταζε-ται ότι ή θαλαμηγός αυτή άνήκει σε κανένα πλούσιο Άμερικανό που είχε πέ-σει κι' αυτός θύμα του Κινέζου. Άν θέ-λετε πάμε μαζί στην Σκότλαντ-Γουάιντ να μάθουμε νέα.

Ο Στάνλεϋ γύρισε και έστειλε ένα σι-ωπηλό άποχαιρετισμό στον Κινέζο.

—Θα έρθετε Τσέστερ, είπε ο Στά-κπουλ;

Ο νέος άστυνόμος τόν άκολούθησε δουσιμένος σε σκέψεις.

—Δεν μπορώ να καταλάβω πώς κα-τωρθάσατε να διαλευκάνετε αυτήν την ύπόθεση, είπε ο Στάκπουλ.

—Αυτό όφειλεται σε ένα έλάττωμά μου το όποιον δεν έχετε σεις, είπε ο Στάνλεϋ.

—Ποιά έλάττωμα;

—Πιστεύω στα παραμύθια, Στάκπουλ.

—Μου φαίνεται ότι θ' άρχισω να τα πιστεύω κι' έγω, είπε εκείνος ζώνοντας το κεφάλι του.

—Όχι, όχι. Αυτό να μη το κάνετε πο-τέ. Θα αισθανθήτε κι' εσεις τις άπογοη-τεύσεις που αισθάνθηκα κι' έγω.

—Άπογοητεύσεις;

—Ναι, ναι. Ξεκίνησα για ν' ανακα-λύψω ένα συμβολικό κλειδί άνυπολογί-στου άξιας και δεν βρήκα παρά ένα κομ-μάτι τενεκέ.

—Άρχίσατε να μου μιλάτε πάλι με αινίγματα, είπε ο Στάκπουλ που άγνοού-σε τις λεπτομέρειες της ύποθέσεως.

Καθώς προχωρούσαν στον δρόμο ο Στάνλεϋ γύρισε και κύτταξε για μιά τε-λευταία φορά το σπίτι του Κινέζου. Ένα μικρό σύννεφο καπνού έβγαινε από το παράθυρο. Η τελευταία θυσία του Κινέ-ζου προς τόν Βούδδα.

—

Λίγες μέρες άργότερα ο Στάνλεϋ ά-νοίξε μιά πρωινή έφημερίδα για να δια-βάσει τα νέα της ημέρας. Το μάτι του έπεσε άμέσως, σε μιά μικρή άγγελία. Ήταν ή άγγελία των γάμων του Πόρ-τερ-Σμιθ με την κόρη του σέρ Χάρντγουκ Ουίλλιαμς.

«Και να συλλογίζεται κανείς ότι της είχαν περάσει κιόλας την ήθλη ό στον λαμόν» σκέσθηκε χαμογελώντας ο Στάν-λεϋ.

ΤΕΛΟΣ

Τσιγγάνικο αίμα...

Τό κολλιέ της νύφης

Ένας τσιγγάνικος γάμος που τελειώνει άσχημα

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ασχολείται αυτές τις μέρες με ένα ζήτημα περίεργο όσο και πρωτότυπο που αποκαλύπτει μιάν ακόμα άγνωστη πτυχή της ζωής των τσιγγάνων.

Πρόκειται για ένα γάμο που έγινε υπό τας παραδοξότερες συνθήκες, απασχολήσε τον διεθνή τύπο και ξαναρχεται τώρα στην ημερησίαν διάταξιν λόγω του άπροόπτου τέλους που πρόκειται να λάβη.

— Ίδου η ιστορία:
Ένας νέος παντρεύεται μιά νέα, τίποτε το εκπληκτικόν σ' αυτό. Μετά το γάμο αποφασίζει να την πάρη μαζί του στη Νότιο Αφρική όπου είναι εγκαταστημένη η οικογένειά του και όπου τον καλούν τα συμφέροντά του. Τίποτε το πιό απλό και πιό φυσικό και απ' αυτό. «Ούς ο Θεός συνέχευε άνθρωπος μη χωριζέτω», λέγει το Ευαγγέλιο, και κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ να θέση εν αμφιβολή το όρθον των λόγων αυτών.

Στην προκειμένη όμως, περίπτωση τα πράγματα έγιναν αλλοιώς. Ο γαμβρός δροήθηκε μιά μέρα μόνος χωρίς τη γυναίκα του γιατί ο τσιγγάνος πατέρας της βοηθούμενος απ' δλόκληρη τη φυλή του του την πήρε χρησιμοποιώντας κατά την πάλη που έγινε νυχια, δόντια και ό,τι άλλο δροήθηκε εκεί κοντά, ενώ ο γέρο-Σμιθ, ο πατέρας του γαμπρού ξελαορώνονταν από διακρίσεις λίρες στερελίνες και τρία αδαμαντοποικίλτα δαχτυλίδια, μεγάλης αξίας πούχε επάνω του.

Και γιατί όλα αυτά; Απλούστατα, γιατί οι τσιγγάνοι δεν ήθελαν να αφήσουν να ξενητευθή ένας δικός τους. Μα και ο γάμος θα πήγε; Γίνηκε υπό τις καλύτερες συνθήκες. Τίποτα δεν προμήνυε την σημερινή κατατροφή.

Ακούστε να δήτε.

— ΕΕΕ—
Η συνάντησις του Τζών Σμιθ, του γιου ενός πλούσιου αδαμαντοπόλου του Ακρωτηρίου της Καλής Ελπίδος, με την Βαλεντίνη Βαλντές, την όμορφότερη κοπέλλα της τσιγγάνικης παροικίας του Παρισιού δεν ήταν διόλου συμπτωματική. Ως γνωστόν στην Γαλλία, είτε και αλλού, δεν υπάρχει κανένας νόμος που να απαγορεύη τον γάμο μεταξύ τσιγγάνων και Γάλλων, είτε ανθρώπων άλλης εθνικότητος.

Επίσης στους τσιγγάνους ο γαμπρός είναι αυτός που δίνει τη προίκα και όχι η νύφη. Η προίκα δε είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο η νέα είναι όμορφη μικρή και χαριτωμένη.

Στην προκειμένη περίπτωση η Βαλεντίνη ήταν εκπληκτικά όμορφη, ηλικίας δεκαεπτά μόνον χρονών και ο πατέρας της, βλέποντάς την να όμορφαίνει από μέρα σε μέρα περισσότερο ύπλόγχε να μέρη σημαντικώτατο κέρδος απ' αυτήν. Και εργομαστε τώρα στο γαμπρό.

Ο Φράνκ Σμιθ, ο πατέρας του, πούναι έμπορος πολυτίμων λίθων εγκαταστημένος στο Γιοχάνεσμπουργκ, είχε γνωρίσει την

οικογένεια Βαλντές στην Βαλένθια.

— Θέλεις να παντρευτής μιά περίφημη νέα, έρώτησε ύστερα από καιρό, ο κύριος Σμιθ το γιού του.

— Θές να παντρευτής ένα νέο πλούσιο και όμορφο; έρώτησε επίσης ο Βαλντές την κόρη του.

Και καθώς οι δυο νέοι αποκοίθηκαν καταφατικά, άρχισαν οι διαπραγματεύσεις.

Με τις συζητήσεις όμως, και τα παζαρέματα οι οικογένειες Βαλντές και Σμιθ κατέληξαν στις 84.000 προίκα. Αδιά-

Η όμορφη τσιγγάνα Βαλεντίνη Βαλντές με το περίφημο κολλιέ της.

— ΕΕΕ—
...αν την τελευταία στιγμή ο Σμιθ έκοψε άλλα γίλια.

Οι συζητήσεις αυτές γινόνταν στο Παρίσι βέβαια.

Επί τελους οι συμφωνίες τελείωσαν και τα συμβόλαια υπεγράφησαν.

Εάφνου ο Βαλντές τινάχτηκε.

— Και το κολλιέ της νύφης; ρώτησε. Γιατί πραγματικά δεν μπορεί να έννοηθῇ καλός τσιγγάνικος γάμος χωρίς πεοιδέραιο από φλουριά. Η αξία των φλουριών εξαρτάται απ' την οικονομική αντίληψη της τσέπης του γαμπρού.

Στην περίπτωση αυτή ο Σμιθ για να δείξη τί περιλαμβάνει νέος ήταν ο γιός του, είχε φτιάξει ένα ανυπολόγιστου αξίας κολλιέ από χρυσά νομίσματα της βασιλείας Βικτωρίας και του βασιλέως Εδουάρδου του 7ου.

Ο Βαλντές γοητεύτηκε μόλις το είδε.

— Έν τάξει... Τώρα μπορούν να γίνουν οι γάμοι. Θα κρατήσουν τρεις μέρες ανήγγειλε.

Κι άρχισε να φροντίζει για τις λεπτομέρειες της εορτής.

Έν τῷ μεταξύ, σάν βέρος τσιγγάνος που ήταν σκέφτηκε να επωφεληθῇ της ευκαιρίας και να κυντάξῃ να θγάλη και

άλλα λεπτά εκτός εκείνων που του δόρισε ο Σμιθ.

Είδοποίησε όλους τους Παρισινούς δημοσιογράφους, οι οποίοι ως γνωστόν — κυνηγούν με το ντουφέκι τα σπαρταριστά ρεπορτάζ—και τους φωτορεπόρτερ, των διαφόρων εφημερίδων και τους πρότεινε να του πληρώσουν κάτι για να παρακολουθήσουν τις εορτές.

Οι ρεπόρτερ και οι φωτορεπόρτερ κατέφθασαν άθροοι. Ταρίφα βέβαια δεν υπήρχε. Ο Βαλντές πρότεινε, οι δημοσιογράφοι παζάρευσαν και στο τέλος κατέληγαν σε ποσόν που ήταν κάτω απ' το μισό εκείνου που είχε προτείνει ο Βαλντές μικρότερο. Διακόσια, διακόσια πενήντα φράγκα, αυτού τριγυρίζαν περίπου.

Και άρχισαν οι εορτές γραφικές και θεαματικές όπως είναι πάντα ύλοι οι τσιγγάνικοι γάμοι.

Και ήρθε η ώρα της αποχωρήσεως των νεονύμφων.

Και τότε ακριβώς φάνηκε το πρώτο νέφος που έπεσκίασε τη χαρά.

Πέντε λεπτά μετά την αποχώρησή των νεονύμφων στο νυφικό τσαντήρι, η νύφη βγήκε έξω φρενών έξω λέγοντας ότι της έκλεψαν το πολύτιμο κολλιέ της. Οι καλεσμένοι πετάχτηκαν ψηλά. Κύταξαν με ανησυχία γύρω τους.

Οι γονείς της νύφης και του γαμπρού, οι πατέρες μάλλον αντήλλαξαν βλέμματα γεμάτα απειλές.

Οι κλοπές βλέπετε είναι τόσο συνηθισμένες μεταξύ των τσιγγάνων! Κλέβονται για γούστο, για άστείο, από συνήθεια...

— Δίνω εκατό φράγκα σ' όποιον το βρή, λέει ο Βαλντές.

— Δίνω διακόσια! προσθέτει ο Σμιθ.

Κι' η άμοιδη σ' λίγο σάν να πρόκειται για δημοπρασία, φτάνει ττά πεντακόσια φράγκα.

Τότε ακριβώς ένας νέος βιολιτζής τσιγγάνος βουτάει το χέρι στην τσέπη του και παρουσιάζει το κολλιέ.

Τόκανα για άστείο, δικαιολογείται.

Και δεν τον αντικρούει κανείς. Γιατί άλλωστε; Μήπως ήταν εύκολο να μεθευτή αν έλεγε αλήθεια ή όχι;

Η τάξις εν τῷ μεταξύ είχε αποκατασταθῇ.

Το ζευγάρι με την πολυάριθμη ακολουθία ξεκινά για τη Μασσαλία.

Στο δρόμο οι εορτές εξακολουθούν.

Οι δυο νέοι είναι εύτυχισμένοι.

Και να που τώρα η εξωφρενική αξίωσις των τσιγγάνων έρχεται να ταραξῇ για δεύτερη φορά την εύτυχία τους.

Ο Βαλντές αρνείται να αφήση τη κόρη του να φύγη για το Γιοχάνεσμπουργκ. Έπικαλείται τις γαλλικές αρχές.

Τί θα απογινή τάχα;

Είθε να δοθῇ μιά λύσις και η Βαλεντίνη να μὴ ξανααπασχολήση τον τύπο.

Αυτό θα το κατορθώση μόνο αν ακολουθήση τον άντρα της. Γιατί θάνατι εύτυχής. Και ως γνωστόν οι εύτυχεις δεν έχουν ιστορία.

Ξαναγύρισμα

Ένα ώραίο διήγημα

— του Ζακ Φεβάλ

ΤΙ ΑΣΤΕΙΟ που φαίνεται αλήθεια το Παρίσι σ' εκείνους που επιστρέφουν ύστερ' από μακριά άπουσία;

— Όταν ο Ζάν έδωχαινε απ' το σταθμό της Λυών έδρανε. Βρέχει πάντα όταν φτάνη κανείς στο σταθμό της Λυών. Ακριβώς όπως όταν βγαίνει κανείς από το υπόγειο του Καί Ντ' Ορσαί, τον υποδέχεται πάντα ο ήλιος, ένας ήλιος όμως, γλωμώτσικος και γκριζός μέσ' απ' την ομίχλη. Για να βρῇς το Παρίσι ήλιόλουστο και φωτεινό, πρέπει ναθῇς με αστακίνητο, ύστερα από διαμονή δεκαπέντε ή μερῶν σε παραθαλάσσιο μέρος, όπου να έδρανε συνέχεια.

Ο Ζάν λοιπόν έδῳχῃ απ' το σταθμό της Λυών. Δεν κουβάλησε τίποτα μαζί του, ούτε βαλίτσα, ούτε μπαούλο. Μόνο ένα μικρό ταξιδιωτικό τάκκο που δεν τον κουράζε διόλου και δεν τον ένωχλούσε σε τίποτα. Σταθῃκε και κύτταξε όλόγυρά του γιατί όμως, δεν είχε κανέναν να τον περιμένῃ. Σταμάτησε ένα ταξί και πήδησε μέσα. Το Λούβρο έπειτα ή 'Ομόνοια... Ζήτησε να δῇ κάτι το καινούριο στο Παρίσι και δεν εύρισκε τίποτα. Τίποτα απόλυτως. Σάν ναῖε φύγη μόλις γδές... Η διαπίστωσις αυτή τον απογοήτευσε λιγάκι. Καμμία αλλαγή; Και όμως είχαν περάσει τρία χρόνια που έλειπε. Κρύωνα λιγάκι, αλλά αυτό δεν του προσενόσε καμμία χαρά. Και όμως την είχε τόσο νοσταλγήσει αυτή την ευεργετική φύγη, και κάτω, στην Άσκη, που ξεροφυλούσαν στον ήλιο και ιδροκοπούσε όλημερίς...

— ΕΕΕ—

Ο Ζάν συλλογιζόταν.

— Τι ήσυχος που είμαι αλήθεια... Ολος ο κόσμος θα με πιστεύη για νεκρό...

Α... ο γυρισμός του Ζάν Μπορέλ, του απόρρητου εξερευνητή, τί θορύβος... και τί κουταμάρα μαζί! Ένα γεροντοπαλήκαρο που γυρίζει απ' τις άνοιξιες ποτισμένο αλκοόλ και κακό, που παραμιλά δυνατά μόνος του για τις μυίγες και για κάποια όμορφη άσπρινα. Και όλα αυτά, γιατί; Για μιά νέα που ούτε το σκέφτηκε καν να άνησυχῇ γι' αυτόν... Α... πώς θα γελάση άμα με δῇ, άδύνατο, με άσπρα μαλλιά και με ρυτίδες όπως έχουν όσοι ζουν κοντά στη θάλασσα και κάτω απ' τον ήλιο... Όταν θα με δῇ ή Ντενίζ... Ποιός ξέρει, ίσως να τη βρω να φιλεπάρη με κανένα φίλο μου...

Τον κυρίεψε ή άνυπομονή. Γιατί να περιμένῃ την έπομένη για να προσέρεη στον εαυτό του το απολαυστικό αυτό μαστύριο; Γιατί να επιδοράδῃ την ώρα αυτή φάρας, το θέαμα μιάς έπιλέκτου, αλλά υπερήφανης πάντα, Ντενίζ;

Η Ντενίζ!... Κρατούσε κοντά του την τσαλακωμένη και ξεσκισμένη φωτογραφία της, μιά μικρούτσικη φωτογραφία που τον είχε δῇ τότε φορὸς να κλαίη, να όνειροπολῇ να φωνάζῃ... Ήταν λεκιασμένη από ιδρώτα και δάκρυα. Την είχαν λεκιάσει οι μυίγες της Άφρικῃς... έμοι-

αζε τόσο λίγο με την γοητευτική Ντενίζ που ντυνόταν στού Πόλ Πιρού και χτενιζόταν στις Σουζάν Σαρ!

— Όδὸς Κουρσέλ, έζῃντα ένα έπρόσταζε άτάραχος τον σωφὸρ, ο Ζάν.

Παρ' όλα αυτά ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά, πολύ δυνατά την ώρα που κατέβηκε απ' το άμάξι. Έκντταζε ψηλά. Τῷ σπύι ήταν φορεσκοχωματισμένο. Ε-χτύπησε, δυο φορές κατά τη συνήθειά του. Τῷ άνοιξαν.

— Η δεσποινίς Φλερό, έρώτησε περ-νώντας μπρός απ' το θυρωρείο.

Ακούστηκε θόρυβος, ή πόρτα του θυρωρείου άνοιξε και φάνηκε ή θυρωρὸς με τὰ νυχτικά της.

— Η δεσποινίς Φλερό δεν μένει πιὰ εδώ, κύριε... Μπᾶ... είστε ο κύριος Μπορέλ; Γυρίσατε; Νομίζαμε ότι πεθάνατε... Δεν τὸ μάθατε ότι ή κυρία Φλερό πέθανε και ότι ή δεσποινίς μένει στη λεωφόρο Ωμαν 419;

Εγύθηκε έξω και σταμάτησε ένα ταξί. «Σᾶς νόμιζαν νεκρό!...». Τί περίφημο καίολογία και ή Ντενίζ. Η μάλλον όχι, θάλεγε κάτι άλλο. «Γιατί να αῇ υῷ γράψῃς;» Τί θα της έλεγε τώρα; Βέβαιον, έπρεπε να της γράφῃ... αλλά για να της έλεγε, τί; 'Ο,τι κάνει ζεστή, ότι υποσέει για να αποκτήση λεπτά και να τη κερδίσει... 'Ο,τι την αγαπά πάντα; Και ύστερα; Για να διαβάξῃ τὰ γράμματά του στην παρέα της... 'Ο, όχι από κακία... αλλά έτσι... είναι τόσο κολακευτικό για μιά γυναίκα να άγαπάται τόσο πολύ...

— ΕΕΕ—

Έτοιμος να δεχτῇ τὸ μοιραίο χτύπημα και μάλιστα με άγρια χαρά, έφτασε μπρός στο σπίτι της. Ανέβηκε τη σκάλα διερωτώμενος πῶς ήταν τᾶχα αυτό το νέο διαμέρισμα... αν ή Ντενίζ είχε κρατήσῃ τὰ παλιά της έπιπλα, αν θα βρισκόταν σε περιβάλλον γνώριμο μόλις θάνειε ή πόρτα, ή θα βρισκόταν μπρός στο άγνωστο, αυτός, ο ξένος...

Εγτύπησε. Κανείς δεν άποκαίθηκε άπο μέσα.

«Θᾶ δῃχῃ με κανένα φλὸρ της, σκέφτηκε ο Ζάν. Τί ήρθε να κάνω εδώ; Αλλά σε λίγο ακούστηκε τὸ ξηρό «κοάκ» ενός σῶρτη πίσω απ' την πόρτα.

— 'Ο...!

— Ναι, είμαι εγώ. Καλημέρα.

— 'Ο...!

— Μπορώ να μπῶ;

Είχε αλλάξει χτενιστᾶ και ήταν ρυθ-σα τώρα. Φορούσε μιά πυτζάμα που δεν την είχε δῇ ποτέ του.

— Ζάν! Ζάν! 'Ψού! 'Επὶ τέλους!...

Τὸν κύτταξε με τὸ πρόσωπο αλλεω-μένο απ' την έκπληξῃ. Επανέλεγε.

«'Ο...» και ύστερα ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο Ζάν δεν ήξερε τί να κάνει. Τέτοια ύποδοχῃ, ποτέ δεν την περίμενε. Τᾶχε γάσει, θαρούσε πῶς την έβλεπε τώρα για πρώτη φορά...

Εκείνη δεν σκέφτηκε να τον προσκαλέσῃ να μπῇ. Αὐτὸς την παρέσυρε πρὸς

τὸ σαλόνι. Τὸ πρώτο πράγμα που αντί-κρουσε, μπαίνοντας ήταν ένα δάξο που, τῆς είχε χαρίσει στὰ γενέθλια της... Ήταν γεμάτο λουλούδια και θαμμένο σε θέση τιμητική πάνω στο κροστάλλινο τραπέζι. Ήταν κάτω απ' αὐτὸν τὸν ἱ-διο, αὐτὸ τὸ δάξο. Και κατάλαβε, για πρώτη φορά τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως «ά-νάμνησις».

Η νέα σκούπιζε τὰ μάτια της, γελῶ-σε, έτρεμε, τὸν γέμιζε με φιλιὰ και με έρωτήσεις.

— Γιατί δεν με είδοποίησες; Πότε ήρθες; Που ήσουν ακριβὸς στο Κονγρέ; Πῶς αισθάνεσαι; Ὑπέφερες πολύ; Γιατί δεν μου γράφες; Με σκεφτόσουν; Ξανέ-θες για πάντα; Είναι αλήθεια, λοιπόν. Ζάν; Είσαι εδώ... 'Ο...! αν ήξερες τί ὁ πέροχο που είναι αυτό;

Τὴν ξαναδρίσκει ἴδια ὅπως τὴν είχε ά-φήσει. Αλλά και πολύ διαφορετική επί-σης. Στὰ τρία χρόνια που έλειπε έλαβε

Τὸν άγκάλιασε και τὸν γέμισε με φιλιὰ.

τόν καιρό να την μορφαίνει, να την φτιάσκει όπως την ποθείς. Άλλα ήταν τότε που την έβλεπε πιο ζωντανή, πιο ανθρώπινη...

Την νόμιζε αινιγματική και την έδωκε όλη ειλικρίνεια και ευτυχία. Τον αγαπούσε ήταν βέβαιο, ποτέ δεν είχε παύσει να τον αγαπάει και να τον σκέφτεται. Όσα τούλεγε της, τη λύπη της, για την αγωνία της, ήταν αλήθεια όλα, το ένοιωθε. Τον αγαπούσε περισσότερο απ' όσα είχε πιστέψει άλλοτε, απ' ό,τι είχε ευχηθεί.

Είχε ριχθεί στην αγκαλιά του. — Γιατί έφυγες αγάπη μου; Γιατί να μ' αφήσεις τρία ολόκληρα χρόνια; Γιατί; Δεν ήσουν ευτυχισμένος κοντά μου; — Για σένα... τόκανα.

— Για μένα; Γιατί; Για να σου να πλούσιος όταν θα παντρευόμαστε;... Κουτό κουτούτσικο παιδί. Έγω εργάζομαι, κερδίζω τη ζωή μου... Έσύ μου χρειάζεσαι... ή αγάπη σου, όχι τα λεφτά σου.

Γιατί να σε δημιουργήσει μες στη φαντασία του μια Ντενίς πολυέξοδη, επιπόλαιη με μανία για τη πολυτέλεια; Την γνώριζε τόσο λίγο λοιπόν όταν έφυγε; Δεν υπήρχε κανένας λόγος να του προσκοιτάει αυτή τη στιγμή. Ήταν μόνη και είχε διατηρήσει άθικτη και άμολυντη την αγάπη της γι' αυτόν...

Σ' ένα τραπέζι είδε πέντε φωτογραφίες του, θαμμένες όλες στην ίδια κορνίζα... Μπρος στο κάδρο ένα θαλάσσιο με δυο τριαντάφυλλα κρατούσε συντροφιά στις πέντε αυτές μορφές.

— Διάβολο... όνειρεύομαι; Έσύ είσαι Ζάν;... Ω! Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω... Αν ήξερες τι ευτυχισμένη που είμαι αυτή τη στιγμή φίλε μου... Μά πότε ήρθες; Γιατί δεν τηλεγράφησες να κατεβούμε στο σταθμό; Ω... Τι ευτυχισμένη που θάναι η Ντενίς!...

Και το πρόσωπο του Γκυ Πιό άκτινοβόλουσε απ' τη χαρά.

— Δεν είδα κανέναν άκομο. Ήθελα γρήγορα... Έμεινα στής Ντενίς... Και ύστερα, σήμερα... δεν ξέρω, δεν πρόστασα...

Έψαχνε να βρει τα λόγια του, να δικαιολογηθεί. Τι έκανε όλη την ημέρα; Είχε προσφασθεί ότι θα πήγαινε να δει τους «φίλους» για να αναγκάσει τη Ντενίς να τον αφήσει να φύγει. Περιπλανούνταν... Είκοσι φορές έκανε να πάει στο τηλέφωνο γι' να ειδοποιήσει τη Γκυ, ή τον Ζωρζ. Η τόν Πωλό. Είχε υπή μάστιγα σ' ένα θαλάσσιο τηλεφωνικό. Πορτίσε μια μάρκα, έπληξε τον αριθμό. Και ύστερα, όταν στην άλλη άκρη του σύρματος άκουσε την γνώριμη φωνή, έκρέμασε απότομα το ακουστικό. Γιατί; Γιατί γι' λιάδες φορές σκεφτόταν εκεί κάτω ότι οι φίλοι του τον είχαν προδώσει.

— Τι, ο Γκυ, τί ο Ζωρζ, όλοι ίδιοι είναι. Θα μ' έχουν ξεχάσει... Ένας φίλος λιγότερος... σπουδαίο πράγμα βλέπεις... Είναι καλοί, εκλεκτοί... αλλά άμα σε χάσουν...

— Μας έλειψες πολύ, γέρο μου, το ξέρεις; έλεγε τουφερά ο Γκυ. Θυμάσαι τι γλέντια κάναμε άλλοτε; Ά... ήταν καλά τότε... Τώρα... Αλήθεια το ξέρεις ότι ο Πωλό παντρεύτηκε; Θα στα πω, άργότερα... Προς το παρόν θέλω να μάθω τα δικα σου νέα... Σε θυμώσατε τόσο συχνά... όλοι... Λυπόμαστε πολύ που σε είχαμε χάσει... Άλλά να που μας ξανάβρεθε επί τέλους...

Ο Ζάν δεν έλεγε λέξη, στο διάστημα αυτό. Δεν σκεφτόταν παρά ένα πράγμα. Πώς να ξεφορτωθεί τον Γκυ... Έλεγε,

υπελόγιζε ότι στο γυρισμό του δεν θα ξαναβρίσκει ούτε τη Ντενίς, ούτε τους φίλους του όπως τους είχε αφήσει. Πόδες φορές δεν είχε σκεφθεί το παιδικό γέλιο του Γκυ; Έλεγε μέσα του, με πίκρα πάντα. «Τι έγωιστής... Ούτε θ' ανησυχή καθόλου πούμαι εδώ κάτω και με ψύνει ο πυρετός. Και όμως ήμουν τόσο καλός φίλος γι' αυτόν... Φίλος; Λές και μπορεί να ξέρει αυτός τί θα πη φίλια και αγάπη;» Και εύρισκε ένα φίλο, έναν αληθινό φίλο, να ναι τρελλός απ' τη χαρά του γιατί τον ξανάβλεπε, να του μιλά άνεκατα για το παρελθόν και για το παρόν, να τον ξαναπαράζει στη ζωή του, να προσπαθή να σβύσει τα τρία χρόνια που τους είχαν χωρίσει.

Έλεγε, έλεγε ο καυμένος ο Γκυ. Για αυτόν, για τον Πωλό που τον μελετούσε τόσο συχνά, για την αγωνία τους τον πρώτο καιρό που γράθηκε...

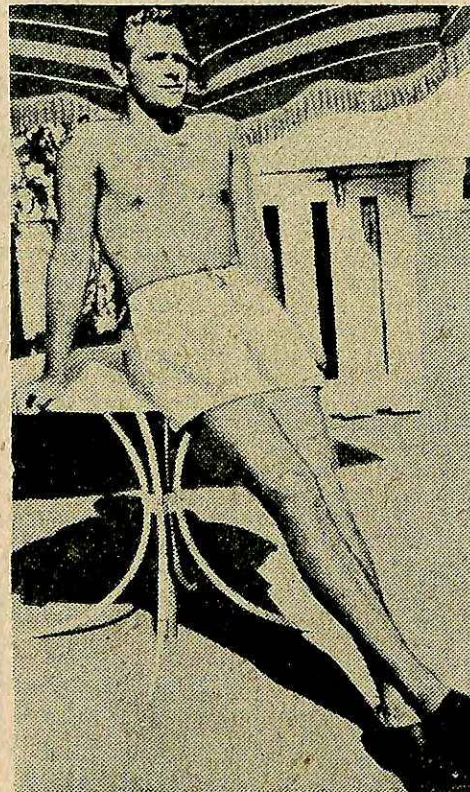
Και έφτανε ο Ζάν κατάλαβε. Σκέφτηκε ότι όχι εκείνοι, αλλά αυτός τους είχε προδώσει. Έπι μήνας, επί χρόνια κατηγορούσε τους άλλους για προδοσία. Τους καταρίσταν, σκεφτόταν πράγματα ακούσια γι' αυτούς... Τους είχε μισήσει, και όμως είχε άδικο... Αυτός ήταν ο ένοχος. Τό καταλάβαινε. Ένοιωθε τον εαυτό του σταλακτωμένο, εξουθενωμένο... Και αίσθανόταν τόσο έντονη την ανάγκη της μοναξιάς.

— Τι θα φύγεις; Τρελλάθηκε;

Και ο Γκυ κατέστρωσε το σχέδιο για τον θραυνό γιορτασμό, συμπόσιο.

— Πάω να τηλεφωνήσω στο Πωλό και στο Ζωρζ. Να τους ειδοποιήσω... Περίμενε με δυο λεπτά και έφτασε.

Άμα έμεινε μόνος ο Ζάν διάταξε. Ένοιωθε τον εαυτό του σαν ξένο εκεί μέσα,

ΣΤΗΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ

Έδω ακόμη είμεθα διστακτικοί, στην Καλιφόρνια όμως, τα θαλάσσια μπάνια έχουν άρχεις πρό πολλού. Στην εικόνα μας, ο Ντούγκλας Φάιρμπακς, νεώτερος, ενώ κάμνει το ήλιόλουστο του προτού πέση στη θάλασσα.

ΖΑΚ ΦΕΒΛΑ

πλάι σε ανθρώπους που τον κύτταζαν τόσο περίεργα. Σηκώθηκε και έφυγε διαστικά για να μη τον προσέχουν ο Γκυ. Γιατί να μένει; Για να ξαναβρεί τους Γκυ τους Πωλό, τους Ζωρζ, που θα ξεφάνιζαν χαρούμενα βλέποντάς τον. Ήσαν θυμωμένοι με όλους αυτούς, γιατί είχαν μείνει τέτοιοι που ήσαν άλλοτε ακριβώς, γιατί είχαν διατηρήσει: άσθυστη, αγνή, θερμή, την αλλοτινή τους φίλια. Ήθελε να καταλογίσει σε εκείνους τα αισθήματα που ένοιωσε αυτός. Η καρδιά του είχε σκληρυνθεί. Είχε γίνει αναισθητική. Έτσι, σαν να την είχε βάλει να ψηθόν στον ήλιο, τρία ολόκληρα χρόνια. Τι διαφορετική που ήταν η επιστροφή του απ' όπως την είχε φαντασθεί! Ούτε μιά κίνηση, ούτε ένα βλέμμα, ούτε μιά λέξη ήμοια μ' αυτές που περίμενε...

«Θάμαστε όπως πρώτα, σαν να μην είχα φύγει»... Άλλά ένοιωθε καλά ότι ψευδόταν. Όπως ψευδόταν πάντα του άλλωστε. Μόνο που αυτή την φορά το καταλάβαινε. Υπήρχε πάντα ανάμεσα σ' αυτόν και στους άλλους το χάσμα που ξενοίξει τα τρία χρόνια του χωρισμού, ο απερίγραπτος αυτός πόνος, η Ολίβια εκείνη που κλείνει και κάποια ήδονή μέσα της, ή νοσταλγία των ανθρώπων που ζουν καιρό μόνι στα «μυλόντα» του Κογκρέ. Υπήρχε μέσα του κάτι που ποτέ οι άλλοι δεν θα μπορούσαν να νοιώσουν, ή νοσταλγία της δυστυχίας που έχουν όλοι οι άγριοι άμα ξαναβρεθούν σε πολιτισμένο τόπο.

Δεν είχε γυρίσει για να νάναι ευτυχής. Είχε ξαναβρεί για να δείξει τη περιφρόνησή τους σ' αυτούς που τον είχαν προδώσει. Και όμως είχε λαθέψει. Κανείς δεν τον είχε προδώσει. Αυτός ήταν ο προδότης, αυτός είχε φύγει περιφρονώντας και έρωτα και φίλια. Για τίποτα. Από πόθο προς τον πόνο μονάχα.

Τι γελούσε πούναί η ζωή; Τι γελούσε, ο πόθος αυτός της ψυχής, του συντριμμιού, της καταστροφής; Να φύγει, να πού; Να χαλάσει, να γκεμίζει, τί;

Ο Ζάν προσπάθησε να σκεφθεί την κατάσταση υπηρετείά του, την λάμπα του πετρελαίου που τον φωτίζε, τα κουνούπια, τα ποντίκια, τα μουσκεμένα απ' τον ιδρώτα σαντόνια, τον κήπο που ξεκουφαινό. Τι ώραία που είναι όλα αυτά. Και τί γελούσε εδώ το περιβάλλον με την σποίηση και τη ψευτιά βασιλιάδες... Είχε απαρνηθεί μόνος τον κόσμο που θεωρούσε ξένο για να γυρίσει σ' αυτόν, στον δικό του. Και να που γινόταν το αντίθετο.

— Γκαρσόν, έκανε, τον «Οδηγό των Σιδηροδρόμων» ή μίλλον όχι... των Θαλάσσιων Έτασιών, προτιμότερο.

Εσφάλισε τρέμοντας τους οδηγούς. Νά. Το τραίνο έφυγε σε μιάμιση ώρα. Ίσα που πρόφτανε να περάσει απ' το ξενοδοχείο του. Έδιστασε για μια στιγμή, σκεπτόμενος την Ντενίς. Θάπρεπε να την ειδοποιήσει τάχα; Την Ντενίς με τις φωτογραφίες, τον μεγάλο έρωτά της, τα λουλούδια της, και το άνθηγαλι, που ήταν «άνανυσσις» απ' αυτόν. Άλλά όχι. Δεν έπρεπε.

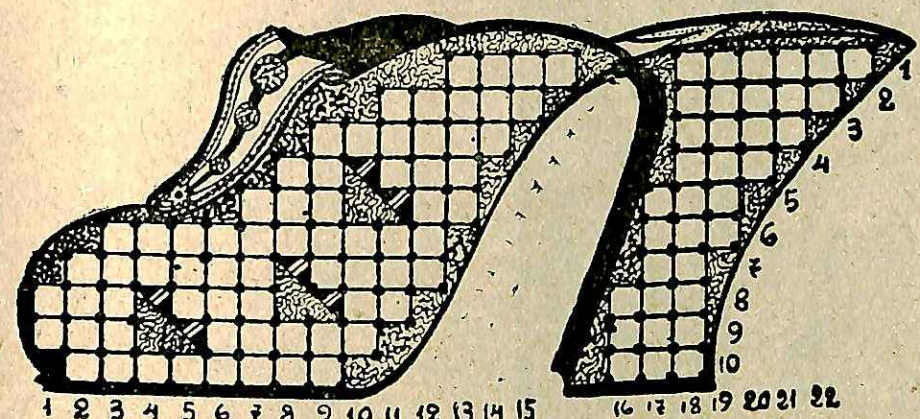
«Αν πάω αυτό το τραίνο, προσπαίνω να φύγω αύριο με το Σελλάχ», σκέφτηκε.

Έπληρωσε το γκαρσόνι και χωρίς να εϊξή ούτε ματιά πίσω του, έφυγε τρέχοντας.

«Θάναι έρωτευμένος» σκέφτηκε το γκαρσόνι σηκώνοντας το ποτήρι του.

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

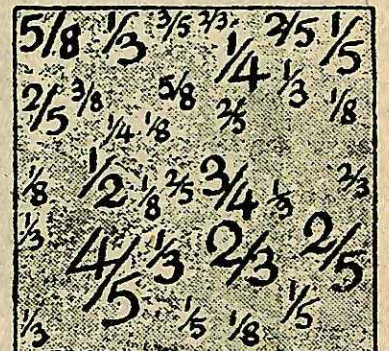
- 1) Όπλον αρχαίων πολεμιστών. — Δευνόροτος (γεν.).
- 2) Πρωτεύουσα μεγάλης νήσου των Αντιλλών. — Όμοιος, ο αυτός.
- 3) Τρέζε. — Άγανάκτησις, θυμός.
- 4) Άνώνυμος εταιρία. — Εύθύ. — Ναυ. — κόν παράγγελμα.
- 5) Πόλις της Γαλλίας, πρωτεύουσα του νομού κάτω Ροδανού με Ρωμαϊκάς αρχαιοτήτας. — Νημάτιον. — Μονάς θάρους.
- 6) Όνομασία του κατά την αρχαιότητα περιβάλλοντος την Άκρόπολιν τείχους. — Το τέλος του τερπνοού.
- 7) Όριστική του μέλλοντος στιγμαίου του ρήματος αθλῶν. — Φροῦτα εύγεστότατα. — Ός... παρέστης.
- 8) Νότα. — Αρχικά κρατικής υπηρεσίας. — Προϊόντα κατοικιδίων. — Μεγάλη δασίς της Σαχάρας.
- 9) Γνωστός οργανισμός. — Εύδομον άνθος. — Πρόθεσις.
- 10) Ένστασις. — Προσωπική άντωνυμία Β' προσώπου (Δοτική).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ίδικά σου.
- 2) Προστακτική κοινού ρήματος, δι' αυτής ζητούμεν τί.
- 3) Έξ ού ο Θεός τον άνθρωπον (αίτ.).
- 4) Η κεφαλή της Ελλάδος.
- 5) Η γυναίκα του μετεβλήθη εις στήλην άλματος.
- 6) Ύπαρχουν και εις το Χόλλυγουντ (Δημ. Πληθ.).
- 7) Ο κατασπαταλών την περιουσίαν του.
- 8) Μισή άργία. — Βυζαντινός μουσικός θόγγος.
- 9) Πλευρά έντόπου φύλλου χάρτου. — Άναφορική άντωνυμία.
- 10) Κατοικίδιον ζώον.
- 11) Πάντοτε. — Μονάς θάρους.
- 12) Καρποί της έποχής καταλλήλότητας δια γλυκό του ακουταλιού.
- 13) Το δεύτερον του 1 ύριζοντίως εις την ονομαστικήν.
- 14) Γάλλος μουσικογράφος.
- 15) Αίγυπτιακή θεότης.
- 16) Πόλις της Γαλλίας έν τῇ νομφ Άρντές με Ρωμ. αρχαιότητα.

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Μπορείτε με τρεις μόνον εύθειες γραμμές, να διαιρέσετε το παρακάτω τετράγωνο σε τέσσερα μέρη. Είς τρόπον ώστε το άθροισμα που θα έχη κανείς, προσθέτοντας τα κλάσματα που θα δρίσωνται μέσα στο καθένα από τα τέσσερα αυτά μέρη, να είναι 8.

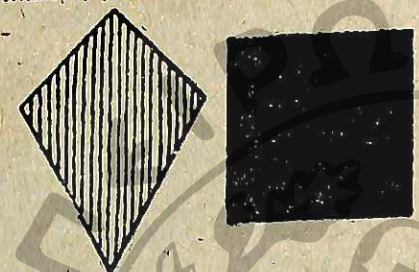

- 17) Νυκτερινή όπτασία.
- 18) Κάστωρ και Πολυδεύκης. — Ρωμαίος αυτοκράτωρ χωρίς κατάληξιν.
- 20) Άργά.
- 21) Το κοινώς λεγόμενον «ταβάνι» χωρίς τα σύμφωνα.
- 22) Χοίρος (Άρχ.).

Άποστολεύς: Α. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ (Θεσ)νίκη)

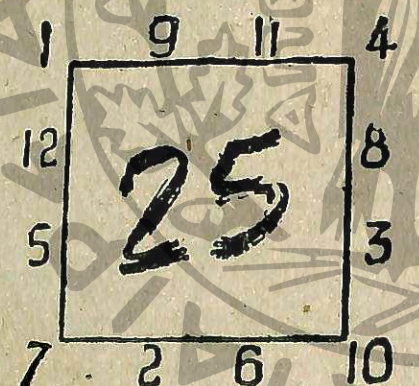
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ;

Κυττάξτε προσεκτικά τα δύο παρακάτω σχήματα και πητε μέσα σε 30 δευτερόλεπτα, άν μπορή ο ρόμβος να χωρήσθ ήλάκερος μέσα στο τετράγωνο.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ

Οι αριθμοί που είναι γύρω σ' αυτό το τετράγωνο, άθροίζομενοι, δίνουν τον αριθμό 25 από όλες τις πλευρές. Μπορείτε τώρα να τους ξανατοποθετήσετε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δώσουν άθροισμα 27;

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Κορδιλλιέραι. 3) Άνέστη, άρ, άμ, Άθῆναι. 4) άτι, ΡΗ, σύ. 5) Αιμάρ, λά, όμ, ία, τό, Ρεσάτ. 6) Κέα, ΘΤ, έπ. 7) μάνα, μακρούς, Κω, άχ. 8) πά, Άλ, αίς, Αίρ, Ηρώ. 9) Άδριανός, γενέτειρα, Αδ. 10) νέα, ναί, μοί, Άλυ. 11) Όριζοντίως, Καίνεμαρχ. 12) Ρακένδυτος, Ούνιβεرسال. 13) άρα, Κέα, Ζύπ, λάχ. 14) παλιότα, κασετίνα. 15) μόν, Σάμ. 16) Άμάντ, άρεταί, τό. 17) ΣΣ, έν. 18) άσπρο, Άτ, ρέχ, αί, Άπτ, κτήνος. 19) Όρη, νό, βού, ίο, ία. 20) Ίσμέτ, γάβ. άς, τζίφος. 22) Σταυροφορία. ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Άναποδογυρισμένα. 3) μήν, και, Πώπ. 5) Άεροπλάνο, Ναπολέονι. 6) δέν, δρᾶ. 7) Κόνρατ, όλίνα, όμ. 8) άρε. 9) καταλαβάνω, ο κατακτητής. 10) ήτα, Νάς, σέτ. 11) ναοί, άσμα. 12) Νίς ΕΟΝ, ένα 13) Τερμίας, Ντάκοβερ. 14) ισάριθμα, σαράβαλο. 15) Μπατάιγ, Κάο, ίος. 16) κρέμ, ζαμέ. 17) Άστρο, νόκ, ούς. 18) Ίχθυοποικεία, ύπερασπίζει. 19) ίστού. 20) πάς, εάν, ίλί. 21) Ίλί, Βάν, Τόκιο. 22) Τερκίηρς, έκασοντάς. 23) Ρά. 24) ΣΟΣ, Πάν. 26) Ταχυδακτυλουργός.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

327, 654' 984. — 273, 546, 819, 249, 438' 657. — 192, 384, 576.

ΑΝΟΙΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Τό σχέδιο περιλαμβάνει 130 διάφορα τρίγωνα και 28 ισόπλευρα.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΒΑΡΩΝ

Τό κοττόπουλο ζυγίζει 2 λίβρες, ο πετεινός 4 λίβρες, ή πάπια 6 και ή χήνα 8 λίβρες.

(Η Λύσις του παιχνιδιού «Τό πλάκωστρωτό» στο προσεχές.

Ένα ταξίδι γάμου

Μπορώ πια να σάς αφήσω έτσι μέσα στη νύχτα, στην έρημη αυτή έξοχη. Αύριο, πού θα κουβεντιάσουμε πιο ήσυχα, θα με δικαιολογήσετε. Προσπαθήστε τώρα ν' αναπαυθείτε λιγάκι...

Παγωμένη, πεινασμένη και κατάνκη, έπειτα από τριών ωρών δρόμο, η Μόνα με δυσκολία κρατούσε τα μάτια της ανοιχτά.

—Κοιμηθείτε, επανέλαβε ο ξένος. Είναι το καλλίτερο που μπορείτε να κάνετε.

Η Μόνα δεν άντεχε πιά. Ο τρόμος, η έγνοια της για την ανησυχία του Μωρίς, η δική της αγωνία, όλα αυτά είχαν εξαντλήσει τα νεύρα της. Άφησε, λοιπόν, το σώμα της να γείρει προς τα πίσω και σιγά-σιγά άποκοιμήθηκε.

Ο σύντροφός της της έρριξε μία ματιά και άφου βεβαιώθηκε ότι δεν τον έβλεπε, έφαξε στην έσωτερική θύκη της πόρτας, έβηκε ένα πορτοφόλι, το άνοιξε άπάνω στο βολάν και εξέτασε τα χαρτιά που περιείχε. Φάνηκε ικανοποιημένος από την εξέταση αυτή. Ξαναπέρασε το πορτοφόλι και το έβαλε στην τσέπη του. Σε λίγο ένα χωριό φάνηκε. Ο αγνώστος έκοψε λίγο την ταχύτητα και ύστερα από λίγο σταματούσε έντελως.

Τέσσερες σιλουέττες του έφραξαν τον δρόμο.

—Σύνορα Έλβετίας. Τα χαρτιά σας παρακαλώ.

—Σιγά, η γυναίκα μου κοιμάται, ψιθύρισε ο αγνώστος. Ίδου τα διαβατήριά μας.

Και θνάζοντας το πορτοφόλι που είχε βρή πριν από λίγο, έδειξε τα χαρτιά του στον επί κεφαλής των στρατιωτών.

—Ευχαριστώ, του είπε αυτός, άφου τα είδε. Καλό ταξίδι!

Η Μόνα κοιμόταν πάντα θαθεία, όταν το αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι όλοταχώς!

Γ'

Σ ΥΠΓΝΩΜΗ που σάς ξυπνώ, δεν θέλετε, όμως, να πιητε ένα ζεστό πώντς;

Η νεαρά γυναίκα άποσάσθηκε από το γλυκό δνειρό της — ένα ρωμαντικό περίπατο με τον Μωρίς της — και επανήλθε στην δυσάρεστη πραγματικότητα. Αμέσως, όμως, έιπιηξε μία φωνή χαράς, καθώς είδε ότι το αυτοκίνητο ήταν σταματημένο μπροστά σ' ένα ξύλινο σπίτι που στην πόρτα του ήταν δύο άνδρες με στολή. Κατέβηκε γρήγορα και έτρεξε κοντά τους.

—Κύριοι, φώναξε, ο άνθρωπος αυτός με άφηναγε, πήρε το αυτοκίνητό μου και δεν ξέρω πού θέλει να με πάει! Συλλάβετέ τον! Τηλεγραφήστε στον άνδρα μου, στο Μπάλ, ξενοδοχείο Χίρς, ότι...

Ο ένας από τους δύο άνδρες κά-τι είπε με σεβασμό στον άπανωγά της, σε μία ξένη γλώσσα. Έπηκο-

λούθησε μία σύντομη συζήτηση με ταξιδιό των τριών ξένων, κατόπιν οι δύο στρατιωτικοί χαιρέτησαν και ο ξένος έσπρωξε την Μόνα μέσα στο αυτοκίνητο, λέγοντας:

—Βρισκόμαστε στην Σουβανία. Έδώ είναι ο μεθοριακός σταθμός. Δεν διατρέχω πια κανένα κίνδυνο, αλλά πρέπει να σάς πιάω σ' ένα μέρος όπου θα είστε καλλίτερα. Σε δύο ώρες θα έρθουμε στην Χ. Έχω έφοδιασθή με βενζίνη για όλη την διαδρομή και σάς υπόσχομαι ένα καλό δείπνο και ένα άναπαυτικό δωμάτιο.

Άπογοητευμένη, η Μόνα κάθισε πάλι στην θέση της και το αυτοκίνητο ξεκίνησε.

—Ποιος είσθε; ρώτησε με θυμό τον σύντροφό της. Άφου δεν κινδυνεύετε πιά, πληροφορήστε με τουλάχιστον. Έλπίζω ότι από την Χ. θα μπόρεσω να τηλεγραφήσω στον άνδρα μου, ο οποίος θα είναι τρομερά ανήσυχος.

—Βεβαίως. Με ρωτήσατε ποιός είμαι; Ένας πράκτωρ της Μυστικής Υπηρεσίας της χώρας μου. Καθώρθωσα να ξεγελάσω τους άστυνομικούς, αναγκάστηκα όμως να καταφύγω στην Έλβετία. Με κατεδίωξαν και κεί άπάνω στο βουνό και αναγκάστηκα να παρατήσω το αυτοκίνητό μου και να φύγω στην τύχη. Νόμιμα ότι ήμουν όριστικά χαμένος, όταν είδα το αυτοκίνητό σας. Δεν δίστασα να έπωφεληθώ. Δυστυχώς, δεν είχα τον καιρό να σάς εξηγήσω, και να σάς παρακαλέσω να μου παραχωρήσετε το αυτοκίνητο. Έτσι αναγκαστικά σάς πήρα μαζί μου.

—Ω! Και χρησιμοποιήσατε έμένα και το αυτοκίνητό μου για να έξυπηρετήσετε τους σκοπούς σας. Μου προκαλείτε φρίκη!

Έκείνος γέλασε. Εύρισκε διασκεδαστική την περιπέτεια τώρα που είχε περάσει κάθε κίνδυνος. Ο θυμός της Μόνας δεν του έκαμε την παραμικρή αίσθηση. Άποκρίθηκε εύθυμα ότι όλες οι χώρες είχαν κατασκόπους κι' ότι είναι πάντοτε τιμητικό να ύπηρετή κανείς την πατρίδα του μ' όποιοδήποτε μέσον.

Η Μόνα σάπασε, άπελπισμένη, έπειδή είχε θωηθείσει άθελά της ένα σπιγούνο ξένης χώρας Βιαζόταν ν' άπαλλαχθή από την παρουσία του.

—Γιατί πηγαίνουμε τόσα σιγά; τον ρώτησε.

—Επειδή το χιόνι έχει παγώσει. Είμαι προσεκτικός για σάς κυρία μου.

—Μη σκέπτεστε για μένα, του είπε μ' έχθρότητα. Άν έχετε όλίγη εύγένεια μέσα σας, φροντίσετε να με άπαλλάξετε το γρηγορότερο από την παρουσία σας.

Τα λόγια της θά τον πείραξαν, γιατί κάτι μουρμούρισε και αμέσως έδωκε όλη την ταχύτητα στο αυτοκίνητο. Τα λάστιχα γλυστορούσαν άπάνω στην ύγρη άσφαλτο, αλλά εκείνος ήταν ικανός σωφέρ και προχώρησαν τα πρώτα τριάντα χιλιόμετρα, δίχως να συμβεί δυσάρεστο.

Ο δρόμος πότε ανέβαινε, πότε κατέβαινε, έκανε άπότομες στροφές ανάμεσα στα πελώρια έλατα. Η Μόνα τρομαγμένη κύταζε μπρός της, ο νους της όμως έτρεχε στον Μωρίς. Άνυπομονούσε να του τηλεγραφήσει, να τον καθησυχάσει.

Ξαφνικά, το αυτοκίνητο ντραπάρισε, έκανε μία στροφή, έπεσε με

δύναμη άπάνω σ' ένα δένδρο και άναποδογυρίστηκε μ' ένα τρομακτικό κρότο σπαμμένων γυαλιών και σιδε-ρικών.

Η Μόνα ένοιωσε ένα δριμύ πόνο στον άριστερό άγκώνα. Άπλωσε το χέρι της και συνάντησε το άναίσθητο σώμα του συντρόφου της. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά έβρήκε αιμαλώτος μέσα στο κατεστραμμένο αυτοκίνητο. Τρελλή από φόβο, πληγωμένη, κοντά στον άγνωστο αυτόν που ίσως να ήταν νεκρός, μέσα στην έρημιά και στο σκοτάδι της νύχτας, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει: «Έσθεσια!» Δεν ύπήρχε όμως καμιά έλπίδα να την άκούσουν.

Όταν η μέρα φώτισε το θλιβερό εκείνο χειμωνιάτικο τοπίο, διάθηκε ένα άμάξι κοντά στο χανδάκι όπου είχε πέσει το αυτοκίνητο. Ο χωρικός που το ώδηγούσε σταμάτησε μία στιγμή, κάτι είπε πού η Μόνα δεν το κατάλαβε και μασιτίγωσε τ' άλογό του, προφανώς για να σπεύσει να στείλει θούθεια, άφου μόνος του δεν μπορούσε να κάμη τίποτα. Όταν η Μόνα τον είδε πού έφευγε, λιποθύμησε.

Συνήλθε μία στιγμή, νοιώθοντας ότι την μετέφερναν χέρια αγνώστων. Σε λίγο τα ίδια χέρια την έάπλωσαν με προσοχή άπάνω σ' ένα στρώμα πούχον μέσα σ' ένα φορητό άμάξι. Κάποιος της μίλησε. Έκείνη δεν κατάλαβε και τραύλισε άπεγνωσμένα:

—Είμαι Γαλλία.

Οι πέντε χωρικοί φάνηκαν λυπημένοι, γι' αυτό και έπαυσαν να της μιλούν. Η Μόνα άνασηκώθηκε, άκουμπώντας το δεξί χέρι της και έδε το άναίσθητο σώμα του συντρόφου της έσπλωμένο στη μέση του δρόμου. Το πρόσωπό του ήταν καταματωμένο και η Μόνα έκλεισε τα μάτια της. Ο πληγωμένος ή ο νεκρός τοποθετήθηκε δίπλα της και το άμάξι ξεκίνησε άργά, σαν νεκροφόρος.

Μόνη, πληγωμένη, δίχως να καταλαβαίνει την γλώσσα, η Μόνα ήλπιζε ότι ο γιατρός τουλάχιστον θα ήξερε τα γαλλικά. Σε όλη την διαδρομή, άκούμπησε κάποτε το χέρι της άπάνω στο στήθος του συντρόφου της, και της φάνηκε ότι η καρδιά του χτυπούσε. Αυτό ούτε την εύχαρίστησε, ούτε την λύπησε, ο αγνώστος της ήταν αδιάφορος, εν τούτοις αυτός ήταν ο μόνος που μιλούσε γαλλικά και πού μπορούσε να την προσταεύσει. Δεν έκαμε όμως τέτοια σκέψη, έβλεπε σ' αυτόν έναν έχθρο της πατρίδος της και τίποτε άλλο.

Έδώ και μισή ώρα, τώρα, η Μόνα βρισκόταν έσπλωμένη σ' ένα κρεβάτι ξενοδοχείου. Ένας ήλικιωμένος γιατρός την βεβαίωσε να στραβά γαλλικά ότι το χέρι της δεν ήταν σπασμένο. Ούτε καν είχε έξαρθωθεί. Ήταν όμως γδαρμένο και πρημένο και γι' αυτό της έκαμε ένα έπίδεσμο. Ο σύντροφός της ήταν θασεία πληγωμένος και έπρεπε να του γίνει εύχειρησις. Δεν είχε ανάλαβει ακόμα τις αισθήσεις του.

Σε λίγο, ο υπάλληλος κάποιας κρατικής ύπηρεσίας της έφερε τα χαρτιά που βρέθηκαν άπάνω στον τραυματία. Η Μόνα άνεγνώρισε το διαβατήριό της και του Μωρίς και το πορτοφόλι του άνδρός της. Τα

παρέλαβε μαζί με άλλα χαρτιά πού άνήκαν στον ξένο. Έπειδή κανείς δεν ήξερε άρκετά γαλλικά για να μπόρεση να τους εξηγήσει ότι αυτός δεν ήταν ο άνδρας της, τοποθέτησε τα χαρτιά μέσα στο πορτοφόλι το οποίο έχωσε κάτω από το προσκέφαλό της. Είχε ίδη, όμως, ότι ύπήρχαν μέσα και έγγραφα κρυπτογραφημένα. Κατόπιν ήπιε το ζεστό γάλα πού της έφερε μία νεαρά ύπηρετρια και άμέσως άποκοιμήθηκε.

Στην άστυνομία, τα θύματα του δυστυχήματος είχαν άναγραφεί ως κ. και κ. Ποντέν, περιηγητά Γάλλοι.

Δ'

Σ ΤΟ ξενοδοχείο «Χίρς», η πεθερά προσπαθούσε να πείση τον γαμβρό της ότι η φυγή της Μόνας είχε κάποιο σοβαρό λόγο κι' ότι άδίκως την ύποψιζόταν.

—Σ' άγαπά η φτωχούλα, του έλεγε. Άπορώ για τις άμφιβολίες σου θαυμάζω πόσο εύκολα παραδέχεσαι την ένοχή της, αντί να φροντίσεις να την ενααέρης.

—Άν ήξερα ότι διέτρεχε κίνδυνο, δεν θα δίσταζα, θέβαια! Άλλά δεν γίνονται άπαγωγές στη σημερινή έποχή, άπάνω στον δημόσιο δρόμο. Έφυγε με τον έραστή της και πέρασαν τα σύνορα για ν' άπολαύσουν άνενόχλητοι την εύτυχία τους, τίποτε άλλο.

—Και ύποθέτετε ότι γνωρίζοντας την αγωνία μου θα μ' άφηνε έμένα δίχως ειδήσεις της;

—Ο Μωρίς δεν άπήντησε σ' αυτό. Ήξερε ότι η Μόνα άγαπούσε πολύ την μητέρα της. Για να μη τηλεγραφήσει, λοιπόν, θά πη ότι δεν είχε την έλευθερία των πράξεών της.

Ο πρόξενος της Γαλλίας είχε ύποσχεθί να κάμη μία έρευνα και έστειλε έναν έμπιστό του στο ξενοδοχείο «Χίρς» με τις ειδήσεις πού έλαβε.

—Κύριε Ποντέν, είπε, πρέπει ναρρήτε μαζί μου στη Γερμανία. Θά βρήτε εκεί την γυναίκα σας. Εύτυχως είναι καλά. Οι συμπώσεις είναι καταπληκτικές καμιά φορά. Έμαθα όλη την αλήθεια. Κυνηγούσα με έναν κατάσκοπο, ο οποίος καθώρθωσε να μός κλέψη ένα σπουδαίο έγγραφο. Ήρθε στην Έλβετία και αναγκάστηκε να έγκαταλείψη το αυτοκίνητό του. Άφου προχώρησε μερικά χιλιόμετρα, έτυχε να συναντήσει την γυναίκα σας πού περιμενε μέσα στο άμάξι της. Έπωφελήθηκε της εύκαιρίας και χρησιμοποίησε το αυτοκίνητο και τα διαβατήριά σας για να διαβεί τα έλβετικά σύνορα. Θά βρούμε την κυρία σας στην Χ. ύποθέτω. Έχω ένα πιαστό διαδατήριο έτοιμο για σάς, άφου το δικό σας χρησίμευσε στον άλλον. Άς έλλίσουμε ότι η κ. Ποντέν δεν θά έχη παράπονα εναντίον του συντρόφου της, γιατί επί τέλους, οι μυστικοί αυτοί πράκτορες δεν είναι κακοποιοί.

Η κ. Λοριό έκλαιγε από συγκίνηση και χαρά. Ο Μωρίς είχε άνακτήσει το θάρρος του. —Φτωχή Μόνα, ψιθύρισε, πώς μπόρεσα να την ύποψιασθώ!

Πόσο θά τρώμαξε!... Μητέρα, πηγαίνω να σου την φέρω, έστω κι' αν χρειασθί να κάνω άνω-κάτω όλα τα σπίτια της πόλεως. Η Μόνα ύπήρξε ένα θύμα και όχι μία ένοχη!

—Τό έργον σας θά είναι εύκολο, κ. Ποντέν, γιατί η γυναίκα σας θά βρísκεται σ' ένα από τα καλλίτερα ξενοδοχεία της Χ. και το άμάξι σας σε κανένα γκαράζ. Πηγαίνουμε λοιπόν, άνυπομονήτε έλέπω, όσο κι' έγω.

Σε λίγο το αυτοκίνητο έτρεχε πρós τα σύνορα. Οι δύο Γάλλοι έδειξαν τα ψεύτικα χαρτιά τους και οι φύλακες δεν τους έφεραν καμιά δυσκολία για να περάσουν.

Ταξίδεψαν όλη τη νύχτα και όταν έξημέρωσε, ο άστυνομικός, ρώτησε τον πρώτο χωρικό πού άντάμωσαν, πού μπορούσαν να προγευματίσουν.

—Στο Γουλιέλμου Πουέκ. Το σπίτι του άπέχει ένα χιλιόμετρο άπ' έδω, αλλά δεν πιστεύω να βρής το σπίτι του άνοιχτό, γιατί άναγκάστηκε να πάη στην Χ. έξ αίτίας του άστυνομικού δυστυχήματος πού συνέβη πριν τριών ήμερών σε δύο Γάλλους, τους οποίους αυτός έβόηθησε.

—Ένα αυτοκίνητο κόκκινο και μαύρο; ρώτησε ο Μωρίς.

—Ναί, κομματιάστηκε με το πέσιμο πού έκαμε. Η κυρία πληγώθηκε έλαφρά στο μπράτσο, ο άνδρας της όμως είναι θασεία χτυπημένος, φαίνεται.

Ο μυστικός άστυνόμος εύχαρίστησε και ξεκίνησε πάλι όλοταχώς.

—Μην άνησυχήτε, είπε στον Μωρίς, όπως άκούσατε η γυναίκα δεν έπαθε τίποτε σχεδόν... έγώ όμως 'Αν πιάσω αυτόν τον κατάσκοπο, άν βρísκεται ακόμα σε άφασία, θά παρυσιασθώ ως φίλος του και θά

Επιτρέπετε κύριε;

προσπαθήσω να έρευνήσω τις τσέπες του. Θά τον θεωρώ, χάριν στο διαδατήριό σας, ως ένα άθώο περιηγητή και δεν θά σκεφθώ να έρευνήσουν τα χαρτιά του. Χρειάζεται όμως προσοχή, γιατί θά γλυτώσουμε δύσκολα αν ύποψιασθώ την άπάτη μας.

—Μείνετε ήσυχος, είπε ο Μωρίς πού μονάχα την γυναίκα του συλλογίζόταν.

Προγευματίσαν γρήγορα σ' ένα πανδοχείο και έξακολούθησαν το ταξίδι τους πρós την Χ. Πήγαν άμέσως στην Διεύθυνση της Άστυνομίας, όπου έμαθαν ότι η νεαρά γυναίκα είχε μεταφερθή στο ξενοδοχείο «Μοντέρν», ένώ «ο άνδρας της» πού ήταν θασεία πληγωμένος, μεταφέρθη σε μία κλινική. Είχε ένα βαθύ τραύμα στο μέτωπο και δύο πλευρά σπασμένα.

—Έχει πολύ πυρετό και παραμιλητά. Δεν πιστεύω να σάς έπιτρέψουν να τον δήτε. Η γυναίκα του, όμως, είναι πολύ καλλίτερα. Χθές, δείπνησε στο έστιατόριο του ξενοδοχείου.

Ο φίλος μου είχε άρκετά χρήματα μαζί του, έκτος από τα χαρτιά της ταυτότητός του και η κ. Ποντέν πρόκειται να μείνη άρκετό καιρό έδω... έλπίζω να μη...

—Ο,τι έβρήκε άπάνω του, παρεδόθη στη σύζυγό του από τους άστυνομικούς. Μην άνησυχήτε γι' αυτό.

Οι δύο Γάλλοι εύχαρίστησαν και πήγαν στο ξενοδοχείο όπου είχε μεταφερθή η Μόνα.

Ο κατάσκοπος μόλις είνε άνακτήσει την πνευματική του διαύγεια. Άμέσως σκέφθηκε την άποστολή του και ζήτησε να μιλήσει στον Διευθυντή της κλινικής. Του άπεκάλυψε πού ήταν και ζήτησε να το επι-στραφούν άμέσως τα χαρτιά του.

—Τα παρέδωκαν στην κυρία πού σάς συνόδευε. Βρísκεται στο ξενοδοχείο «Μοντέρν».

—Στείλτε άμέσως να τή ζητήσετε! Η μικρή αυτή Γαλλίδα είναι έξυπνη και ικανή να φύγη με τα έγγραφα.

Ο Διευθυντής τηλεφώνησε άμέσως για να τον καθησυχάσει.

Ο φόβος του κατασκόπου δεν άργησε να γίνει πραγματικός.

Η Μόνα είχε όλο τον καιρό να σκεφθί τις δύο μέρες πού έμεινε στο κρεβάτι. Θά της ήταν εύκολο να βρή ένα διερμηνέα και να τηλεγραφήσει στον άνδρα της. Άν όμως έδινε στο τηλεγραφέο τ' όνομα του Μωρίς, η άστυνομία θά ύποψιζόταν άμέσως την άπάτη. Θά ζητούσαν την ταυτότητα πού πληγωμένου και θά της έπέρναν πίσω τα χαρτιά του και μαζί με αυτά και τον κλειστό εκείνο φάκελλο πού άσφαλώς, ήταν το κλεμμένο έγγραφο. Έπειτα ύπήρχαν εκείνα τα χαρτιά με τα κρυπτογραφικά σημεία για τα όποια τον κυνηγούσαν οι Γάλλοι άστυνομικοί.

Η Μόνα πήρε γρήγορα την άπόφασή της. Είχε μαζί της τα διαμαντικά της και της έ-

"Ένα ταξίδι γάμου"

χαν δώσει τα χρήματα που ο κατάσκοπος είχε πάρει από τον Δέν. Δέν δίστασε να τα χρησιμοποιήσει, μια που θα πρόσφερε σημαντική υπηρεσία στην πατρίδα της.

Στον κινηματογράφο, η Μόνα είχε ήδη αρκετές ταινίες για την δράση των μυστικών οργάνων της 'Υπηρεσίας 'Αντικατασκοπείας, των οποίων είχε θαυμάσει τον ήρωισμό. Της άρεσε η ιδέα ότι θα έπαιζε ένα σημαντικό ρόλο σε μια παρόμοια περίπτωση. Δεν είχε εξ άλλου το δικαίωμα να διστάσει.

Αφίκεται πάντως στο τραπέζι μερικά τραπέζογραμμάτια ξένα, εγκατέλειψε την θαλίτσα της που είχε σωθεί από την καταστροφή του αυτοκινήτου, φόρεσε τον κόκκο της και το γουνένιο πανωφόρι της και πήρε την τσάντα της.

Είχε προνοήσει να κρύψει τον φακέλλο ανάμεσα στις διπλές του επιδόχμου του άγκωνος της και τα κρυπτογραφημένα χαρτιά τα μεταχειρίστηκε ως πάτους μέσα στα παπούτσια της.

Χαμογελαστή, κατέβηκε στο χώλο του ξενοδοχείου και με νεύματα έξηγησε στον Διευθυντή ότι θα πήγαινε στα καταστήματα για να πάρει μερικά απαραίτητα ψώνια.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, διευρήθηκε με ποιών τρόπο θα μπορούσε να φύγει άμεσως από την πόλη αυτή και να διαβεί τα σύνορα, δίχως να προκαλέσει την προσοχή των αστυνομικών.

Περιπλανήθηκε κάμποση ώρα στους δρόμους, όταν έξω από την πόλη είδε ένα νέο που περνούσε με μια μοτοσυκλέτα. Του ένευσε να σταθή και όταν εκείνος πλησίασε περίεργος, τον ρώτησε:

—Ομιλείτε γαλλικά;

—Μάλιστα, δεσποινίς... αλλά όχι πολύ καλά. Θέλετε τίποτε;

—Ακούστε, πρέπει πρώτα να σας εξηγήσω ότι το διαβατήριό μου είναι εν τάξει. Θέλω να επιστρέψω άμεσως στην 'Ελβετία, γιατί... έμαθα ότι ο άνδρας μου είναι άρρωστος εκεί και με περιμένει. Θ' αργήσω πολύ αν περιμένω να πάρω το τραίνο. Οά ήταν μεγάλη η καλωσύνη σας αν θέλατε να με πάτε ως τα σύνορα. Θα καθίσω στο πίσω κάθισμα και θα με αφήσετε όπου μπορείτε, με τα χρήματα που θα σας δώσω, οά μου νοικιάσετε ένα αυτοκίνητο.

—Ευχαρίστως, κυρία, είπε ο νέος που δεν ήταν παρσπάνω από δέκα αιώνων. Καθίστε στερεά. Σε απόσταση έξι χιλιομέτρων απ' εδω γνωρίζω ένα σωφάρ που πηγαίνει τους περιηγητές σε έκδρομες.

Η Μόνα κάθισε και με θυσία καρδιοχτύπι είπε:

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

πουθενά. Βιάζομαι τόσο πολύ να συναντήσω τον άνδρα μου!

Ε'

Η νεαρά κυρία μένει εδώ, κύριοι. Είναι έντελως καλά. Έφυγε πρό όλίγου για να πάει στα μαγαζιά. Μπορείτε να την περιμένετε. Δεν πιστεύω ν' αργήσει πολύ.

Ο Μωρίς έντελως ήσυχος τώρα, πήγε και γεμάτισε με τον σύντροφό του στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Μόλις είχαν τελειώσει, όταν είδαν έξω στο χώλο, δυο άνδρες που έμοιαζαν σαν μυστικοί αστυνομικοί.

Ο Γάλλος αστυνομικός κατάλαβε άμέσως ότι ο κατάσκοπος θα είχε ανακτήσει τις σιθίσεις τους και είχε αποκαλύψει την ταυτότητά του.

—Πρέπει να φύγουμε, είπε στον Μωρίς, δίχως να μας αντιληφθούν, αλλιώς θα μας συλλάβουν.

—Και η Μόνα;

—Θα τα καταφέρω μόνη της. Δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο... Δυστυχώς δεν θα πάρω πίσω το έγγραφο... αλλά δεν παραιτούμαι από τον άγώνα... Έλστε.

Οι άλλοι αστυνομικοί που συνωμολούσαν εν τώ μεταξύ με τον ξενοδόχο που φαινόταν πολύ εκπληκτος κι' έτσι οι δυο Γάλλοι κατώρθωσαν να φύγουν δίχως να γίνουν αντιληπτοί.

Ο Μωρίς ήλπιζε να συναντήσει την Μόνα έξω από το ξενοδοχείο. Αλλά δεν την είδε. Ο σύντροφός του τον παρέσυρε ως το αυτοκίνητο που είχε μείνει στη γωνιά και ξεκίνησαν πάλι για τον δρόμο της επιστροφής.

—Θα σας πάω ως τα σύνορα, είπε ο Γάλλος αστυνομικός. Το διαβατήριό σας σας δίνει το δικαίωμα να επιστρέψετε στην 'Ελβετία. Εκεί θα πάτε στην Βέρνη, στον Γάλλο πρόξενο και θα εξηγήσετε την περιπέτεια της κ. Ποντέν.

Ο Μωρίς ευχαρίστησε τον σύντροφό του και στο τελευταίο χωριό της μεθορίου, σταμάτησαν και γευμάτισαν. Εκεί ο Μωρίς αγόρασε ένα ποδήλατο και αποχαιρέτησε τον συνοδό του για να συνεχίσει τον δρόμο του προς την 'Ελβετία. Την νύχτα έμεινε σ' ένα πανδοχείο και την επομένη είχε την τύχη να συναντήσει ένα λεωφορείο με έκδρομείς.

Ενώθηκε μαζί τους και έφθασε σε λίγο στο ξενοδοχείο «Χίρς», όπου η πεθερά του τον δέχτηκε κλαίγοντας:

—Και η Μόνα; κατώρθωσε να ρωτήσει.

Ο Μωρίς της άφηγήθηκε όσα είχαν συμβεί. Κατόπιν είπε ότι έπρεπε να φύγουν άμεσως για την Βέρνη και ν' αναφερθούν στον εκεί Γάλλο πρόξενο.

—Όλο το φταίξιμο είναι δικό μου, συνεπέρανε ο Μωρίς με συντριβή. 'Αν δεν είχα το πάθος του καπνίσματος, τίποτε δεν θα είχε συμβεί, γιατί δεν θα είχα αφήσει την Μόνα έκτεθειμένη στον κίνδυνο που διέτρεξε, για να πάω ν' αγοράσω σιγαρέττα...

Ο φτωχός νέος δεν είχε καπνίσει ούτε ένα σιγαρέττο από την στιγμή της εξαφάνισής της Μόνας, και ούτε το άντελήφθη.

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

Στο μεταξύ η Μόνα είχε φθάσει στο σπίτι του σωφάρ και ο σύντροφός της συμφώνησε μαζί του. Κατά καλή σύμπτωση, ο σωφάρ θα πηγαίνε στη Βέρνη, όπου τον περιμένει μια οικογένεια για ένα ταξίδι περιηγήσεως.

Η Μόνα ευχαρίστησε τον νέο. Από την Βέρνη θα τηλεφωνούσε στο ξενοδοχείο «Χίρς» στο Μπάλ, και θα παρέδινε στον Γάλλο πρόξενο τα χαρτιά που είχε πάρει από τον.

Ήταν ανυπόμονη να φθάσει και λυπήθηκε που αναγκάστηκε να μείνει την νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο. Την επομένη πολύ πρωί ήταν έτοιμη να ξεκινήσει πάλι. Στις δέκα έφθασαν στο χώλο του γαλλικού προξένου στη Βέρνη.

Ο κ. πρόξενος δέχεται από τις ένδεκα ως το μεσημέρι, της είπε ο κλητήρας.

—Είναι επείγουσα ανάγκη, διευκρινήθη η νεαρά γυναίκα. Έκαμα ένα εξαντλητικό ταξίδι και θιάζομαι ν' αναπαυθώ.

—Λυπούμαι, κυρία, αλλά βλέπετε, όλοι λένε ότι είναι επείγουσα ανάγκη και εγώ έχω αυστηρές διαταγές. Έλστε μετά μια ώρα...

—Αλλά... ο κ. πρόξενος έχει επισκέπτας, έντελως έκτάκτως, που ήρθαν με συστάσεις από ένα ανώτερο Γάλλο αξιωματικό.

Η Μόνα στέναξε και κάθησε στην αίθουσα αναμονής. Ήταν κατάκοπη.

Από την δεύτερη πόρτα της αίθουσας, η Μόνα άκουγε όμιλεις στο πλαγινό δωμάτιο και υπέθεσε ότι εκεί ήταν το γραφείο του προξένου. Φυσικά, δεν προσπαθούσε ν' ακούσει τί έλεγαν εκεί δίπλα, ούτε περιέργη ήταν, ούτε ένδιαφερόταν. Ήταν άλλωστε, αρκετά στενοχωρημένη με την δική της κατάσταση. Αλλά, εαφνικά, διέκρινε καθαρά μια λέξη: «Μόνα!»

Και η φωνή εκείνου που πρόφερε τ' όνομά της σε τόσο σχεδόν παρακλητικό, ήταν η φωνή του άνδρός της!

Ο Μωρίς, ο αγαπημένος της, θρισκόταν πίσω απ' αυτή την πόρτα. Σηκώθηκε με την απόφαση ν' ανοίξει την πόρτα και να παρουσιάσει, δίστασε όμως να μην είναι απρόσκλητη στο γραφείο του προξένου. Βγήκε λοιπόν στον διάδρομο και φώναξε το κλητήρα:

—Σας παρακαλώ, να ειδοποιήσετε τον πρόξενο ότι επιθυμώ να γίνω άμεσως δεκτός. 'Αν άρνηθηκε, ο κύριός σας, θα σας μαλώσω πολύ, να το ξέρετε.

Η πεποθησισ με την οποία μιλούσε η νεαρά γυναίκα, έπεισε φαίνεται τον υπάλληλο, ο οποίος της έδωσε ένα δελτίο και ένα μολύβι, λέγοντας:

—Γράψτε τ' όνομά σας και τον σκοπό της επίσκεψής σας.

Η Μόνα πήρε το μολύβι και έγραψε λίγες λέξεις.

Ευχαρίστησε σκεπείς την απασχόλησαν κατά το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μέχρι της επιστροφής του κλητήρα. Τι γλυκειά είναι η αγάπη! Και πόσο γεμίζει την ψυχή του ανθρώπου! Ο νέος αυτός που όποιον αγνοούσε τελείως εδώ και λίγους μήνες, κατέχει σήμερα όλη τη ζωή της! Φυσικά, δεν ξεχνά την μητέρα της, αλλά η κ. Λοριό θα βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο δημοφιλές διαμέρισμά της στο Παρίσι και δεν θα φαντάζεται

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

την περιπέτεια του νεαρού ζεύγους, γιατί ο Μωρίς δεν θα την ειδοποίησε θέβαια, για την εξαφάνισή της. Της της. Μόνος του θα έκλαιγε και θα περίμενε, ο αγαπημένος της, και τώρα είχε έρθει να παρακαλέσει τον πρόξενο να ενεργήσει, ώστε να του αποδοθεί η γυναίκα του.

Εαφνικά, η πόρτα του γραφείου ανοίγει απότομα. Η Μόνα κλονίζεται και την σφίγγει παράφορα στην αγκαλιά του και γεμίζει το πρόσωπό της με τα φιλιά του.

—Νά, λοιπόν, κυρία μου, ψιθυρίζει ο πρόξενος στην κ. Λοριό, που το έρωτευμένο ζευγάρι ένώθηκε και πάλι.

Στο κατώφλι η εύτυχισμένη μητέρα καμαρώνει τα παιδιά της.

—Μικρούλα μου... 'Α! πόσο έρωμάμε με την εξαφάνισή σου!

—Μαμά!... Είσαι λοιπόν και συ εδώ;

Η Μόνα αφήνει τον άνδρα της και ρίχνεται στην αγκαλιά της μητέρας της. Ο πρόξενος ψιθυρίζει, ενώ κυττάζει τους τρεις εύτυχισμένους επισκέπτας του:

—Σπανίως μου έτυχε να παρευρεθώ σε τόσο χαρούμενη σκηνή.

Η κ. Λοριό συνέρχεται πρώτη και ζητεί συγγνώμη από τον πρόξενο.

Κάθονται τώρα στο ιδιαίτερο γραφείο του προξένου.

—Γνωρίζω την περιπέτεια σου, αγαπημένη μου! Σε ακολούθησα και μάλιστα γευμάτισα στο ξενοδοχείο «Μοντέρν», μαζί μ' έναν κύριο, ο οποίος μου ώρκιστηκε προτού χωρισθούμε, ότι θα προσπαθούσε να σε βρει.

—Αλήθεια; Πές μου λοιπόν...

Ο Μωρίς καταλαβαίνει ότι δεν πρέπει να κάμουν κατάχρηση της καλωσύνης του προξένου και πείθει την Μόνα ότι δεν είναι η στιγμή κατάλληλη για αφήγησεις, αλλά πρέπει εκείνη να πληροφορήσει τον πρόξενο τί της συνέβη.

—Έχεις δική, Μωρίς μου. Αλλά βλέπετε, κύριε πρόξενο, δεν μου συνέβη τίποτε στη Χ. Θέλω να πω, τίποτε το δυσάρεστο. Ενήργησα ελεύθερα, μόνη μου... 'Ω! έξεχασα το κυριώτερο... Η χαρά βλέπετε, κύριε πρόξενο, της συναντήσεώς μου με τον σύζυγό μου... Επιτρέψτε;

Η Μόνα σηκώνεται, θγάζει το πανωφόρι της, άνασηκώνει το μανίκι της μάλλινης μπλουζας της και παρουσιάζει το μπράτσο της με τον επίδεσμο.

—Θεέ μου, Μόνα, λατρευτή μου... Πονείς πολύ;

—Μπά, καθόλου... 'Επιτρέψτε, κύριε;

Γρήγορα, η Μόνα ξετυλίγει τον επίδεσμο και παρουσιάζει τον μεγάλο φακέλλο.

—'Ω! έχει κολλήσει άπάνω... 'Αλλά δεν πειράζει, το σπουδαίο είναι ότι το έγγραφο δεν βρίσκεται πια στα χέρια του κατασκόπου, δεν είναι έτσι;

—'Η μυστική συνθήκη, τραυλίζει ο πρόξενος άναστατωμένος. Κυρία, έχετε προσφέρει μια πολύ μεγάλη υπηρεσία στην πατρίδα μας...

Η Μόνα χαμογελά, κατόπιν κάβεται σε μια πολυθρόνα, μουρμουρίζει ένα νέο: «Μου επιτρέψτε;» και θγάζει τα παπούτσια της.

—Μόνα, τί κάνεις; της λέει η κ. Λοριό σκανδαλισμένη.

—Αδιάφορη, η Μόνα παρουσιάζει τα κρυπτογραφημένα χαρτιά στον πρόξενο;

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Εμπρός, λοιπόν, μη σταθίτε

—Τά πήρα κι' αυτά. Μήπως μάς άνηκουν;...

—Κυρία, λέει ο πρόξενος με θαυμασμό, είστε η πιο αξιολάτρευτη Γαλλίς που είδα στη ζωή μου.

—Ακούς, Μωρίς; λέει η Μόνα γελαστή, ενώ φορεί πάλι τα παπούτσια της. 'Ελπίζω να συμμερίζεται την γνώμη του κ. προξένου!

ΣΤ'

Η περιπέτεια είχε τελειώσει για το νεαρό ζεύγος, αλλά ο πράκτωρ του Γραφείου 'Αντικατασκοπείας δεν είχε τελειώσει την αποστολή του.

Αφού χωρίστηκε στα σύνορα με τον Μωρίς, επέστρεψε στη Χ και άρχισε να επιτηρή το ξενοδοχείο «Μοντέρν».

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τρελλή κοπέλλα

Τρελλή κοπέλλα δροσερή,
φτερό χαράς σ' της συμφοράς την ά-
(τμοσφαίρα,
είναι η φωνή σου λαγαρή
γλυκειά-γλυκειά σαν 'την τσοπάνικη
(φλογέρα.

Τα όνειράτά σου τρυφερά
σαν το κορμάκι σου τ' άγνό παιζο-
(γελάνε
καθώς γλυστράνε στη Χαρά,
στην άργυρόχρυση Χαρά π' άναξη-
(τάνε.

Έμεις διαβαίνουμε σκυφτά—
συντροφικά — έγώ κι' ο Πόνος πλάι-
(πλάι

κι' εσύ περνάς και σε κρατά
στην άγκαλιά της ή Χαρά... Για πού
(σε πάει;

Μήπως σε στέρνει για δροσιά,
διαμάντι, δάκρυ στ' ανοιξιάτικα τὰ
(φύλλα

ή το κορμί της φυλλωσιάς
σ' άναζητά για ήδονής άνατριχίλα;

.....
Για πέσ' μου τώρα... τί ζητάς
σαν με κυττάς;... Μή με ρωτάς;...
(Η τόση θλίψη

δε θαύρη τάχα δαμασκάς
να τη δαμάσουν; Δέ θα σβύση; Δέ
(θα λειψή;»

.....
Τράβα στο δρόμο σου τρελλή...
—Θέλεις ο κρίκος της αντίθεσης να
(σπάσης;—

.....
Τρέχα στο φως που σε καλεί...
Για μένα μόχθος ή ζωή... για σε γι-
(ορτάσι.

(Αμφιλοχία).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Β. ΦΩΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Η έρευνα που έγινε στο δωμάτιο της νεαρής Γαλλίδος είχε μείνει δί-
χως αποτέλεσμα και μάταια περι-
μεναν την επιστροφή της Μόνας.

Ο κατάσκοπος, που άρχισε ν' άναλαμβάνη, όταν έμαθε ότι η έρευνα υπήρξε άκαρπος, μουρμούρισε με πικρία:

—Έχασα το παιχνίδι!

Ο Γάλλος αστυνομικός πληροφορήθηκε άμέσως την άποτυχία των αντιπάλων του και την νέα εξαφάνιση της Μόνας. Η άποστολή του είχε λήξει χάρις σ' αυτήν και μόνη αυτή μπορούσε να τον πληροφορήσει για το αποτέλεσμα. Έτσι επέστρεψε στη Βέρνη, όπου ήλπιζε να συναντήσει τον Μωρίς.

—Είμαι εύτυχης που σ' άς εναβλέπω, τού είπε ο πρόξενος. Το ζεύγος Ποντέν έφυγε χθές από την Βέρνη, και ή μητέρα της νέας επέστρεψε στο Παρίσι. Η κ. Ποντέν μου παρέδωκε τα χαρτιά που είχε κλέψει ο κατάσκοπος. 'Ιδού αυτά...

Το νεαρό ζεύγος είχε επιστρέψει στο ξενοδοχείο «Χίρς» με αυτοκίνητο λεωφορείο. Ένώ έπινε την πρωινή σοκολάτα της, η Μόνα είπε γελαστή:

—Γιατί δεν καπνίζεις, Μωρίς; Πήγαινε ν' αγοράσεις σιγαρέττα, χρυσέ μου.

—Υπό ένα δρον: Θάρρης μαζί μου, γιατί φοβούμαι μήπως σε άπαγάγουν πάλι...

Πιασμένοι από το μπράτσο, οι δυο νέοι πήγαν ως το γειτονικό περιπτερο. Όταν επέστρεψαν, άναψε ο καθενας από ένα σιγαρέττο και η Μόνα είπε:

—Κατά θάθος, σ' έμένα οφείλεται ή άνεύρεσις του κλεμμένου έγγραφου. 'Αν δεν είχες το πάθος του καπνίσματος, δεν θα είχαμε σταθή στο δρόμο και ή περιπέτεια μας δεν θα είχε συμβεί. Φαντάστηκες εκείνη την στιγμή ότι έκαμες μια πατριωτική πράξη;

—Καθόλου... 'Ωστόσο, αν ο κατάσκοπος δεν είχε πάρει το αυτοκίνητο, θα το είχαμε τώρα... και ο άλλος θα είχε συλληφθεί, αφού ήταν άποκαμωμένος. Θα είχαν βρή άπάνω του το έγγραφο και ή μητέρα σου και εγώ δεν θα είχαμε περάσει τόσες ώρες άγώνιας.

Η Μόνα παραδέχτηκε ότι λυπήθηκε το άμάξι της. Αργότερα, ίσως θα μπορούσαν να το αντικαταστήσουν.

Τρεις μέρες κατόπιν, ένας σωφάρ σταματούσε μπροστά στο ξενοδοχείο «Χίρς» και έβινε ένα δελτίο διοκτικής αυτοκινήτου στη Μόνα, με τ' όνομά της άπάνω και ένα έπισκεπτήριο.

—Τί είναι αυτό, Μωρίς; ρώτησε ή Μόνα με άπορία.

—Το Γραφείο 'Αντικατασκοπείας σου δωρίζει αυτό το άμάξι, αγαπημένη μου, και μά την αλήθεια σου αξίζει.

—Από αύριο θα μου μάθης να οδηγώ, είπε ή νέα χαρούμενη.

—Ευχαρίστως, μήπως μπορώ να σου άρνηθώ, άγγελέ μου;

Και μ' ένα τρυφερό φίλι, ο Μωρίς έπεσφράγισε την συμφωνία.

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

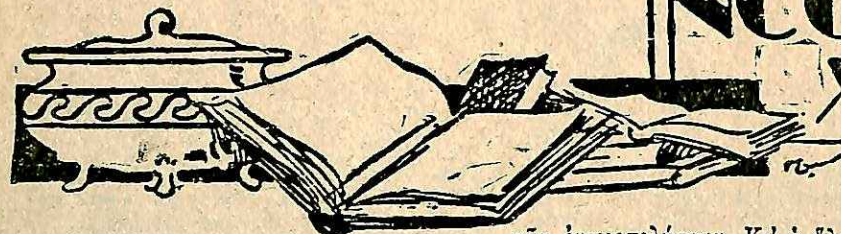
ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Ἀνθρώπινες ιστορίες

Ὅταν θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, θὰ ὑπάρχει καὶ ἀγάπη. Κι' ὅσο θὰ ὑπάρχει ἀγάπη ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ ἐπαναλαμβάνεται αἰώνια.

Ἐκεῖνος ἕνας χλωμός κι' ὄνειροπόλος ποιητὴς. Κι' ἐκείνη μιὰ παιδοῦλα μὲ θαυγάλα μᾶτια καὶ καστανά μαλλιά. Τὴ γνῶρισε κάποιο βράδυ πού κανένας δὲ τὴ συμπενοῦσε. Κι' ἔτρεψε ἡ φτωχοῦλα κι' ἦταν χειμῶνας. Τὸ σκισμένο φορεματάκι τῆς ἄφηνε τὴ τροχὴ νὰ μαστιγῶν τὸ παρθενικὸ κορμὶ τῆς.

Εἶπε νὰ τῆς δώσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, νὰ τῆς φουστῇ ἀπὸ τὴ γλωμὴ πνοῇ του, πνοὴ στὸ παγωμένο κορμάκι τῆς.

— Μικρούλα μου...

Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ φοβισμένο βλέμμα σὰ λαβωμένο σπουργίτι:

— Εἶμαι κόρις ὀρφανὴ καὶ πεινῶ.

— Πεινᾷς, μικρούλα μου, πεινᾷς κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω τίποτα, ὦ ναι τίποτα γιατί πεινῶ κι' ἐγὼ σὰν κι' ἐσεῖνα. Ὁ! Πόσο θάθελα νάχα νὰ σοῦδινα ὅ,τι ἤθελες, νὰ χαρῇ ἡ ψυχούλα σου ἡ ἀγνή. Εἶμαι ὅμως μικρὸ μου πιδ φτωχὸ καὶ πιδ πονεμένος ἀπὸ σένα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ἀπλωθῇ ἡ μελαγχολία, καὶ τὰ δάκρυα τ' οὐρανοῦ ἔπεσαν σὰν ἀπόγνοιας. Ἦσαν πολὺ γλωμῇ, γλωμότερη ἀπὸ πέταλο λουλουδιοῦ κι' ἐκλαιγε μ' ἕνα κλάμμα πού σοῦ πλήγωνε τὴν καρδιά...

— Πεινῶ, ψιθύριζε κάθε τόσο, κι' ἡ Μητερούλα μου εἶναι ἄρρωστη. Τ' ἀδελφάκια μου τὰ καυμένα κρυώνουν καὶ πεινῶν. Πρώτα δούλευα καὶ τοὺς οἰκονόμαγα τὸ ψωμάκι μὰ τώρα... ὦ τώρα μ' ἔδωξαν σκληρὰ κι' ἀσπλαχνα γιατί ἐκτίμησαν μονάχα τὸ κορμὶ μου πού δὲν τοὺς δόθηκε. Ὁ! Ὅσέ μου γιατί εἶσαι τόσο ἀδικος!...

Ἐβῆκε καὶ τὰ χεῖλάκια τῆς τρέμανε ἀπὸ τ' ἄθωο παράπονο. Τῆς ἔδωσε θάρρος ὅσο μπορούσε καὶ τὴν καθησύχασε. Καὶ πόση δύναμις τοῦ χρειάστηκε νὰ κοσμήσῃ τὰ δικά του δάκρυα!... Κι' ἡ παιδοῦλα σήκωσε τὰ μεγάλα μᾶτια τῆς καὶ τὸν κύτταξε μὲ εὐγνωμοσύνη μὲ ἀγάπη... Καὶ πόσο τοῦ ἄρεσαν τὰ κλαμμένα ἐκεῖνα μᾶτια! Νόμιζε πὼς στὸ φῶς τοὺς βρῆκε τὸ χαμένο οὐρανό...

— — —

Ὅτι περισσότεροι ἄνθρωποι περιμένουν τὴν ἀγάπην νάρθη στὴ ζωὴ τους, νὰ γίνη ἕνα μ' αὐτὴ, καὶ νὰ σκορπίσῃ μὲ τὸ οὐράνιο φῶς τῆς, τὴν καταχνιά τῆς μονοτονίας. Καὶ ἡ ἀγάπη ἐρχεται μὲ δλὴ τῆς τῆς εὐγενικῆς διόθεσης, ξαφνικά, δίχως καμμιὰ προειδοποίηση, μετουσιωμένη σὲ κάποιο προσωπάκι πού στὴν καρδιά στήνεται σὰν βωμὸς λατρείας...

Ἡ αἰώνια ἱστορία ἡ τόσο ἀνθρώπινη. Στὴ φλόγα δυὸ ματιῶν διαγράφεται καθαρά ἡ εὐτυχία τῆς ἀγάπης. Ὁ σκληρὸς μὰ καὶ τόσο ἀληθινὸς ρυθμὸς τῆς πραγματικότητος ἐκχινεῖται μὲς στὸν ὠκεανὸ

τῶν ὄνειροπολήσεων. Κι' ὁ ἥλιος τῆς ἐλπίδας δίνει μιὰ καινούργια δύναμη στὰ φτερά τῆς νεότητος γιὰ τὸ δρόμο τῆς αἰώνιας εὐτυχίας...

Τὰ χρόνια περνοῦν. Μέσ' στὸ θαμπὸ κι' ἀδέσποτο φῶς τῆς ἀγάπης πού φωτίζει τὰ ἰδανικά καὶ τίς ἐλπίδες μας νομίζουμε ὅτι βρήκαμε τὴν ἀτέλειωτη εὐτυχία. Μ' αὐτὸ εἶναι κατὰ τὸ χιμαίρικο φτωχὲς καρδιές... Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι αἰώνια. Τελειώνει ὅπως τελειώνουν ὅλα κάποτε στὴ ζωὴ. Κι' ὅταν τελειώσῃ δὲν μπορεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ κεί ὅπου κυριαρχοῦσε τὸ δάκρυ καὶ τὴ νοσταλγία...

— — —

«Αγαπημένε μου,

Σοῦ γράφω μὲ τὸν πόνο στὴ ψυχὴ... Ἀλλοίμονο! Εἴμαστε τόσο ἀδύναμα πλάσματα στὴν προσταγὴ τῆς Μοίρας. Ὁ! Ὅσέ μου τί νὰ κάνω! Ἀκουσε Μίμη. Ἡ Ζωὴ πού μᾶς εἶχε πλάσει τόσο νὰ ταιριάζουμε προστάζει τὸ χωρισμό μας. Ὁ! τὸ πιστέψης; Ἐμεῖς πού ἀγαπηθήκαμε ὅσο λίγοι στὸν κόσμο! Κι' ὅμως...

Θυμᾶσαι, ἀγαπημένε μου, τὸ βροχερὸ βράδυ πού γνωριστήκαμε; Τὸ γέλιο σου κι' ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα τὴ φτωχοῦλα μου ἐναντάωσαν τὴν ἐλπίδα καὶ μ' ἔκαναν νὰ ξεχαστῶ στὴν ἀγκαλιά σου. Ἀλλοίμονο, ὅχι γιὰ πολὺ. Τὰ λίγα λεπτά πού κέρδιζα ἀπὸ τὴ θεοῦλα πού μὲ πόσους κόπους μου οἰκονόμησες δὲν ἔφταναν πιά. Κι' ἡ βασανισμένη μου μαννούλα καὶ τὰ χλωμά ἀδελφάκια μου ζητοῦσαν προστασία... Ὅσέ μου, πόσο ὑπέφερα! Ἡ ζωὴ μου ἦταν μιὰ τραγωδία. Φτωχὲς μου φίλε, εἶχες καταλάβει κατὰ ἀπὸ τὸ δράμα μου ἐγὼ ὅμως σὲ καθιστούχα. Ὑποκρινόμουν τόσο τέλεια...

Καὶ νὰ πού' κάποια μέρα παρουσιάστηκα ὁ σωτήρας—ὅπως τὸν εἶπε ἡ μητερούλα μου. Ναι ἦρθε ὁ ἀγοραστής τῆς ἀγάπης μου, γιατί σήμερα ἔξερεις ἡ ἀγάπη ἀγοράζεται... Τί τραγικὴ εἰρωνεία!... Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν εἰκόσι μου χρόνων. Εἶχα μιὰ χλωμὴ σὰν ἄτονο λουλουδι ἐλπίδα. Εἴμαστε ὅμως πολὺ φτωχοί, ἀγαπημένε μου, κι' οἱ φτωχοὶ πού βρίσκονται στὸ περιθώριο δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζουν.

Ἡ μητερούλα μου ἀπὸ τὴν πίκρα καὶ τὴν στέρηση ἀρρώστησε καὶ τ' ἀδελφάκια μου μὲ κυττοῦσαν μὲ τόσο λυπημένα βλέμματα πού μοῦ πλήγωναν τὴν καρδιά. Ἐκλαψα πολλές ὥρες ζητώντας νὰ διαλέξω μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ φωνές πού μιλοῦσαν τὸ ἴδιο στὴ ψυχὴ μου. Καὶ τέλος πήρα τὴν ἀπόφασή μου. Δὲν ἄντεχα ἄλλο σ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ἀδελαιότητα. Ὁ! Καὶ δέχτηκα νὰ παντρευτῶ ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πού ἀγοράζουν τὴν ἀγάπη, καὶ νὰ θυσιάσω μιὰ μεγάλη εὐτυχία...

— — —

Ὅσο θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι θὰ ὑπάρχει καὶ ἀγάπη. Κι' ὅσο θὰ ὑπάρχει ἀγάπη θὰ ὑπάρχει κι' ὁ πόνος...

ΜΙΜΗΣ ΦΙΛΟΣ

Ἀφιέρωμα

Ἀπόψε πού κρεμάστηκεν τὸ χρυσὸ νῆμα (τῶν ὥρων) σὲ κάθε ἀκρόκλωνο σχεδρὸ, σὲ κάθε ἐνεφέλη ἀπλώθη ἀνάλαφρη: τῶν περασμένων (νῶν τῶν καιρῶν: τὸ θεῖο τραγοῦδι τ' ἄρρητο, τὸ θεῖο τραγοῦδι πλάνο.

Ἀπόψε πού ἀρυτιδώτο στέκει τῆς λίμνης (τὸ νερὸ) λές τὸ ζωγράφισε ἀπαλὰ Νεράϊδα ἡ Νύμφη (φη αἰθέρια, μήτε τοῦ δάκρυου μου μπορῶ τ' ἀδρὸ τὸ φέγγος νὰ χαρῶ, μήτε τοῦ ἀπείρου δύναμαι ν' ἀπλώσω τὰ (δυὸ χέρια...

Κάτι πιδ ἀπέραντα βαθὺ μὲ συναπαίρουσι (ἀπόψε ἐκεῖ) ἐπου τὸ νῆμα τῶν ὥρων — χρυσὴ κλωστή — ἐκεντοῦσε πάνω σ' ἀφράτα κύματα ἡ στὴν ἀμμου- (διὰ τὴ μαγικὴ) μιὰ δάρκα μ' ἀνοιχτὸ πανί πού στὸ νερὸ (γλυστροῦσε:

Σὰν γλᾶρος ἀπαλόφτερος. Τ' ἀχνὸ τὸ νῆμα (μὰ τῶν ὥρων) σὲ κάθε ἀκρόκλωνο σχεδρὸ, σὲ κάθε ἰτιά (ἔχει ὑφάνει) μιὰν ἄνθιση χιμαίρικὴ: μ' ὅλων τῶν ἀ- (ζήτων καιρῶν) καὶ τῶν καιρῶν πού πέρασαν, τὴν τρα- (γικὴ τὴν πλάνη...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

— — —

Στὸ γυρισμό της

Στενάγματα βουδά... Πικρὰ παράπονα. Δάκρυα χαμένα μέσ' στὴν ἐρημιά... Τῶν ματιῶν ψήλωμα γιὰ κατὶ ἀνέλπιστο. Ἐλπίδα βέβαιη — ἀπαντοχὴ καμμιὰ... Ἀναστρες νύχτες, μέρες ὀλοσκοτεινές, ἴσκιος βουδοῦ στέκαν κοντὰ σου, χλωμὴ ψυχὴ μου... Ἰσκιος κι' ἀπόσκιος ἔστεκαν δίπλα σου γονατιστοὶ καὶ κλαίγαν, μὰ νὰ σὲ νοιώσουν δὲν μπορούσαν, γιατί τὸ σπαραγμὰ σου ἦταν ἄγριο ψυχὴ μου κι' ὁ πόνος σου χολή...

Σὰν μάνα γλυκεῖα καὶ στοργικὴ ἡ μόνη καθόταν σιμὰ σου συντροφιά καὶ σὰν καλόγηρα γεστή στὴν ἀγρυπνία, πρόσφερνες τὴν προσευχὴ σου στὴν ὁδὸν... Μ' ἀπόψε ἄς τελειώσῃ πιά ἡ τρεμουλία στὴ μελαγχολία σου, ψυχὴ μου, αὐτὴ πού μ' ἔκαμε νὰ νοιώθω σὰ Μυροφόρων θρήνο τὸ κάθε μου τραγοῦδι γιὰ 'κείνη πού μεγαλόπρεπα, στοχαστικά ἀπόψε ξαναγύρᾳ σιμὰ μου.

Ἀνέρο βάλαμο ἀπόψε ἄς σὲ γλυκονα-νούριση, ψυχὴ πικρὴ μου τ' ἀργόρρυθμο τραγοῦδι Ἐκείνης πού θέλησε νὰ ξανάρ-θῇ μετανιωμένη, ἀπαλὰ κι' ὥραϊα σὰν παραμυθί... Ψάλλε, χλωμὴ ψυχὴ μου, ἀπόψε μὲ τὸ ἀδύναμο πιά τοῦ Πόθου σου δοξάρι, τραγοῦδι ἀδρὸ, μ' ἕνα σκοπὸ ἐρωτικὸ στὸ γυρισμό της...

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνοιξιάτικα Μοντέλλα

ΔΙΤΣ.

συλλογὴν μας

Ἀπο ἰὸν πλουσιωλάτην

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταξύ μας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Επειδή η Σελίς «Καινούργιες Πέννες» καθηγήτρια, λόγω πληθώρας ύλης ως εκ της προσθήκης νέας πρωτοτύπου συνεργασίας, παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να μη στέλλουν πλέον μεγάλα διηγήματα (εκτός αν θέλουν απλήν κριτική αυτών). Τα ήδη έγκεικμένα για τις «Καινούργιες Πέννες» τα κρατούμε για να τα δημοσιεύσουμε όταν τυχόν επαναφερθώ ή σελίς αυτή.

Χαρ. Διαμαντήν. Δυστυχώς η γνώμη μας δεν συμφωνεί με την γνώμη των δικών σας λογοτεχνών που σας είναι αδιάφορο ότι είναι κατ'εξοχήν προς δημοσίευση. Γιατί το «Βράδυ» είναι γεμάτο τεχνικά ελαττώματα, χωρίς να παρουσιάζει καμιά αρμονία κανένα ρυθμό. Μονάχα κάποιος που δεν έχει ιδέαν ποιήσεως μπορεί να βρή καλούς στίχους σαν κι αυτούς:

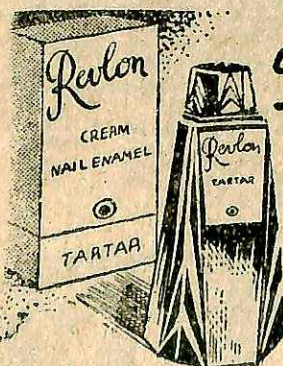
"Υστερα απ' ανοιξιάτικη ημέρα όπου παίζει το τραλλό το χελιδόνι το μαύρο της εσθήτα φόρεσεν ή χώρα και τώρα βασιστική ή νύχτα μας ζυγώνει.

"Ησυχ. γλυκά ήταν ή υέρα σβύση και τ' απαλό σκοτάδι όλους μας σκεπάση τής πολιτείας οι δρόμοι ξεγυμνώνουν και τα πουλιά στο κάμπο πιά σωπαίνουν.

Συνεπώς, η αυστηρότης της κριτικής μας αποβλέπει στο δικό σας συμφέρον και μένον, και δ' έδωκα στο δικό μας. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Ν. Ζ. Δεν γράφετε άσχημα. Μά για να είμαστε απολύτως ειλικρινείς νομίζουμε ότι θα πρέπει ν' αποφεύγατε τον υπερβολικό σόμφο, τις σχινοτενείς εκφράσεις που κουράζουν λίγο και κάποια εκζητήση στο λεκτικό (φεγγαρότητα, μυστηριώδικο κ.λπ.). Κατά τα άλλα έχει ώρισιμένα σημεία αρκετά καλά.

PETROLEUM
ή Τροφή των
μαχιών.

Χέρια που προκαλούν
τον θαυμασμό...

Τα χέρια κινούν το ενδιαφέρον προσελκύουν την προσοχή... Με το όπλο «Αμερικανικό βερνίκι νυχιών ΡΕΒΛΟΝ» τα χέρια γίνονται ο στόχος της εμφάνισης κάθε κομψής γυναίκας. Μεγάλη ποικιλία χρωμάτων δια κάθε φόντο και κάθε περίπτωση. Ανεπέρβλητον εις άνοχην.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.106

Μήτσον Καστροίτην. Διαβίσαμε την επιστολή σας στον άρμόδιο. Ευχαριστούμε θερμά για το ενδιαφέρον που δείχνετε για το περιοδικό μας.

Χρ. Όρφ. (Νάρκισσον). Συμπληρωτικό το ποίημά σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Πρωτόλειο ακόμα. Το τρίτο και τέταρτο τετράστιχο, σχετικά καλύτερα. Η παράκλησή σας θα εκτελεσθή.

Γιάννην Δ. Λύκαν. Καλά και τα δύο. Ευχαριστούμε θερμά για τις ωραιότερες καρτούλες σας.

Μυρίνην. Έχει μερικά σημεία καλά, αλλά το θέμα του πολύ κοινό. Και γιατί έχετε την συνήθεια να εκθέτετε το «ου» σε σημεία όπου δεν πάει καθόλου, όπως λ.χ. «τ' έλεγε, τ' έδωσε, π' είσαι» π' οι δοξαριές κ.λπ.». Είναι φανερό κακόηχο, έτσι και λανθασμένο. Άλλωστε να μας στέλνετε συντομότερα πεζά γιατί ή σελίς «Καινούργιες Πέννες» καθηγήτρια.

Βύρωνα Τσαμπούλαν. Διορθώθηκε. Το κρατούμε.

Μαρκέλλαν Σέπουτ. Έγκρινται το «Μήν.» και θα δημοσιευθώ με τη σειρά του. Το άλλο άδουλετο.

Λοβλάν Δρακάκη. Δεν μας ι-

κανοποίησαν τα τελευταία σας. Προχειρογραμμένα. Οι «Πνοές» αρχίζουν καλά, μα από τη μέση και κάτω τα γλάνε πολύ. Μη πολυγράφετε.

Κώσταν Γαρίδην. Το γράψιμό του αρκετά σπρωτό, αλλά σε θέμα γιλιεπωμένο. Στείλτε μας τίποτα πιο πρωτότυπο.

Βασ. Άμπανζόπουλον. Έγκρινεται ή «Ανοιξη» και θα δημοσιευθώ με τη σειρά της.

Γ. Φωκάν. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμα τα ποιήματά σας. Άσχημα και πρωτόλεια. Στείλτε μας κανένα σύντομο πεζογράφημα. Ίσως να πετυχαίνετε καλύτερα στον πεζό λόγο.

Γ. Γ. Γ. Άπολκν και άσυνάρτητο ή «Μούσα». Διαβάστε ποίηση προς το παρόν.

Παύλον Πρόγαν. Έγκρινεται το «Έλα» και θα δημοσιευθώ με τη σειρά του.

Φ. Χ. Κρατούμε την «Κοπέλλα» που είναι καλή. Το «Τέρας» έχει ωραίο το δεύτερο τετράστιχο. Ο «Σαρκασμός» κατώτερο.

Κ. Δ. Κιούσην. Πολύ πρωτόλειο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Γιάννην Τσουκούρη. Όχι δημοσιεύσιμη ή «Εκσταση». Άδουλετος ο στίχος σας. Άλλωστε είναι φυσικό να έχετε ελαττώματα αφού είναι από τα πρώτα ποιήματά που γράφετε.

ΠΑΘΗΣΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ENTERON

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Ειδικηθείς εν Παρισίοις
Έξέτασις δι' άκρίνων Ραϊνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

διότι
έν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεί δύο φορές
περισσότερο.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία συμπεπικνωμένη έηιστημική οδοντόκρεμα εις την όποιαν δεν έχει προστεθή ύδωρ ή άνώφελα συστατικά με τον σκοπόν να φανήμεγαλύτερον το σωληνάριον.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει σκληράς ουσίας
Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δοκιμ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αί άπαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Τακτικωτάτην άναγνώστην. Ένταθα. Μέσα σε τρεις μήνες ασφαλώς προφθαίνω να τελειώσω την ριζική αποψίλωση του προσώπου σας. Την άφαίρεση την κάνω με νεοτάτου τύπου ειδικό μηχανήμα διαθεσμίας, έντελώς άνωδύνως και χωρίς να παραμείνη ούδ' ίχνος ουλής. Όστε περάστε από το ιατρείον μου 11—1 ή 5 1) 2—8 εκτός Κυριακής. Μου έγένετο σύστασις θερμοστάτη και θα μείνετε άπολύτως ικανοποιημένη.

Ρίταν Α. Χανιά. Ποτέ δεν είναι άργά για την περιποίηση της επιδερμίδος σας. Κάλλιο άργά παρά ποτέ. Άλλά γιατί δεν άκούτε τί σας γράφω, παρά κάνετε το πρόσωπό σας δειγματολόγιο κάθε ρεχλάμας; Τέλος πάντων. Οι μόν ρυτίδες των ματιών, θα περιορισθούν μόνο άλλά δεν θα εξαφανισθούν. Για του προσώπου όμως σας ύπόσχομαι, εφόσον θα ακολουθήσετε την τακτική που πρέπει. Ίδού τί θα κάνετε: Πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμό σας, θα αλείφετε όλο σας το πρόσωπο έλαφρά με την έξής κρέμα:

Huile d' amandes douces 50 gr.
Cire blanche de melisse 12,50
Parafine molle 12,50
Borax 1
Eau de roses 25
Huile de roses q. s. pour aromatiser

Πρό της πούδρας μ' ένα βαμβάκι θα χρησιμοποιήτε την έξής λοσιόν.

Glycerine neutre 40 gr.
Eau de roses 10
Eau de laurier - cerise q. s. pour 105 gr.

— Μου ζητάς το μυστικό μου; είνε παρά πολύ απλό:

Μεταχειρίζομαι την πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ», διότι παρασκευάζεται από προϊόντα άγνά που διατηρούν άπαλό το δέρμα.

Η «ΠΟΜΠΕΙΑ» της άρωματοποιίας L. T. RIVER είναι μία πούδρα σοδαρά δεν ύπόσχεται θαύματα, άλλά σας δίδει την θεατότητα ότη ή ύμορφιά σας άπέδωσε όλην της την νοητείαν.

Ημέραν παρ' ήμέρα να κάνετε ένα άμυλούτρο, ρίχνοντας μέσα στο κοχλάζον νερό καταρόλας μικρής δυο κουταλιές της σούπας τίλλιο. Ό' αφήνετε το πρόσωπό σας στους ύδατους έως 10 λεπτά. Έπίσης δυο φορές την έβδομάδα ν' αλείψετε το πρόσωπό σας με χτυπημένο άσπράδι αυγού. Μετά 40 μέρες μου ξαναγράψετε.

Έλλεν Ένταθα. Φαίνεται ότι για την θεραπεία των χιονιστρών μεταχειρισθήκατε ισχυρά φάρμακα εξ ου και ή ρυτίδωση των χειρών σας. Να άποφύγετε κατά το δυνατόν το σαπούνισμα. Τρεις φορές την έβδομάδα να χτυπάτε ένα κρόκο αυγού μέσα σε 2 ποτήρια χλιαρό νερό και μ' αυτό το μίγμα να καθαρίζετε—σαν να τα σαπουνίζετε— τα χέρια σας κι ύστερα να τα ξεπλύνετε μ' άφθονο χλιαρό νερό. Πολλές δε φορές την ήμέρα να τα αλείψετε, τρίβοντάς τα με το κάτωθι ύγρό:

1 κύπελλο του καφέ γλυκερίνη
1 » » » ροδόνερο
1 » » » κολώνια
και μισό κύπελλο του καφέ βενζόη.

Διμπερτέ Κέρκυρα. Δεν κατηγοριάζουν με τόσο δυνατά φάρμακα το πρόσωπο γιατί και ή πάθηση δεν θεραπεύεται μ' αυτόν τον τρόπο και ούδ' ανεξάλειπτες παραμένουν. Δοκίμν ή δερματική αυτή πάθηση λέγεται έρπης. Όταν σας παρυσιάζεται να βά-

ζετε στο μέρος αυτό κομπρέσσες με βορικό και κατόπιν να τ' αλείψετε με πομάδα Τοποβαζέν. Όσον άφορά την εύαισθησία της

επιδερμίδος σας θα κάνετε τα έξής. Ό' άποφύγετε το σαπούνι και τα πολλά νερά. Να κάνετε τρεις της έβδομάδος από ένα άμυλούτρο. Δηλ. θα βράζετε σε μία καταρόλιτσα νερό να κοχλάση πουλά και κατόπιν θα ρίχνετε μέσα 2 κουταλιές τίλλιο. Ό' αφήνετε ύστερα το πρόσωπό σας 10 λεπτά στους ύδατους. Έπίσης δυο φορές την έβδομάδα ν' αλείψετε το πρόσωπό σας μ' άσπράδι αυγού Μετά 10 λεπτά να τα βγάξετε με χλιαρό νερό. Πρό της πούδρας θα χρησιμοποιήτε την έξής λοσιόν:

Eau de roses 10 gr.
Glycerine neutre 40
Eau de laurier - cerise q. s. pour 105 gr.

Έλβετίδα. Έάν το δέρμα σας έχει στεγνώσει είναι περιττή πλέον ή χρησιμοποίησις της αλκοόλ καμφορ κ.λπ. Έπίσης και της κρέμας. Σεις πλέον τώρα να χρησιμοποιήτε λοσιόν. Γιατί μη ξεχνάτε ότι οι κρέμες επαυξάνουν και το χυοδι. Να χρησιμοποιήτε την λοσιόν Φλέρντ' όράν κ.λπ. Επίσης δε το βράδυ για ξεμακιγιάρισμα την έξής:

Clyce ine neutre 40 gr.
Eau de roses 10
Eau de laurier cerise q. s. pour 105

Για το φάρμακο των μαλλιών που μου

Μπομπεία
βαμβακερά, Μεταξωτά
ή πλουσιωτάτην ουλήσιν
ή τιμάς άδυνα κινιότου

Δ. ΑΚΡΙΒΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ 4
ΑΙΤΣ

γράφετε, θαυμάσιος όταν είναι ερεθισμένο το κεφάλι και μάλιστα μ' εξάνθημα προτιμότερο ν' αποφεύγεται. Για να γυαλίζουν χρησιμοποιείτε υγρά μπιριγιαντίνη. Τακτική ν' αναγνώστριαν. Το εμετάβολο της επιδερμίδος σας οφείλεται στην καλή περιποίησή της. Λοιπόν με τη λοσιόν που σας γράφω παρακάτω θα ξεμακρυνθείτε.

Clycerine neutre 40 gr.
Eau de roses 10 »
Eau de lauri r-cerise q.s. pour 105 »

Προ δέ της πούδρας να χρησιμοποιήσετε την εξής λοσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Glycérine 50 »
Borax 10 »

Δύο φορές την εβδομάδα να κάνετε αμυδρόλουτρο με τίλιο ως γράφω ανωτέρω προς Λιμπερτέ Κέρκυραν. Δύο φορές δέ την εβδομάδα να χρησιμοποιήσετε άσπράδι αυγού.

Αγωνισθήσαν μελαχροινήν. Να σταματήσετε τις κρέμες αυτές που μου γράφετε με τον υδράργυρο, και ν' ακολουθήσετε την τακτική που γράφω παραπάνω προς Τακτική Αναγνώστριαν. Ως προς την υπερτρίχωση οι κρέμες την επαιξάνουν. Σας συνιστώ, όμως, να μη

τις πειράξετε τις τρίχες γιατί θα επιδεινωθή η κατάσταση και θα βρεθίτε στην ανάγκη να τις αφαιρέσετε με ειδική ηλεκτροπληξίαν.

Δερματολόγος ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

Pétrole-Hahn
(Πετρόλ Χαν)
εξαλείφει
την
Πυτιρίδα.

Μόνον ή

Πούδρα

αντέχει
εισαυτήν
την δοκιμήν

Χρώμα «ματ» καθαρό και γοητευτικό από τας 9 το πρωί μέχρι τας 5 το απόγευμα. Δεν έχετε ανάγκη να ξαναποδομαριάζετε ολόκληρη την ημέρα. Αυτό είναι τα ήγγυημένα αποτελέσματα με την νέαν αεροποιημένην πούδραν. Ο εκπληκτικός τρόπος αεροποίησης είναι η ανακάλυψις ενός Παρισινού γυμνασίου Μόνον ελαφρά πούδρα, όπως ο αέρας, συλλέγεται διαυτήν την χρήσιν. Έτσι επιτυγχάνεται μία πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα και ελαφροτέρα από τας συνήθεις. Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν. Ίδού διατί η πούδρα Τοκαλόν εξαπλούται τόσον κανονικά και ομοιομόρφως καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα σχεδόν αδιάφορον πέπλον ωραιότητας, διατί διδαι μίαν ώρα

τητα φαινομενικώς φυσικήν, τόσον διάφορον εις αποτέλεσμα από τας βαρείας πούδρας παλαιάς μόδας, αι οποίαι διδουν την εντύπωσιν φτιασιδώματος. Η πούδρα Τοκαλόν κρατά τόσον πολύ επί της επιδερμίδος, ώστε να είναι τώρα γνωστή ως η πούδρα που κρατά 8 ώρας. Απαλάττεσθε από την λιπαράν επιδερμίδα, από την νυαλάδα της μύτης και αποκτάτε ένα ευγενικό ματ χρώμα, που δεν το χαλά ούτε ο αέρας, ούτε η βροχή ή η εφίδρωση.

Όσakis πρόκειται να έκδοθι μία νέα εφημερίς, έχει επικρατήσει και εδώ και παντού ή συνήθεια να γίνεται υπερβολική χρήσις υπερθετικών δια την διαφήμισιν της.

«ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ»

έν τούτοις, ή νέα δηλαδή απογευματινή εφημερίς των Αθηνών, ή οποία θα κυκλοφορήσιν μετ' ολίγας ήμέρας, προτιμά να περιορισθι εις την απλήν αναγγελίαν της έκδόσεώς της.

Εις το Έλληνικόν αναγνωστικόν κοινόν απόκειται να κρίνη εάν ήξιζε τον κόπον να προστεθι ο «Ασύρματος» εις τας έκδομένους έν Αθήναις πέντε άλλας απογευματινάς εφημερίδας.

«ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ»

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Α. Κ. Να περάσετε προηγουμένως από το γραφείον μου να εξετάσω την πίεσιν και την καρδιά σας και τότε θα αποφασίσω αν πρέπει να γίνη ή θεραπεία που μου γράφετε. Φροντίσατε να έχετε τακτικήν κένωσιν. Κάθε πρωί νηστική να λαμβάνετε ένα κουταλάκι μικρό Κάρολσμπαντ μέσα σε λίγο χλιαρό νερό για να λυώνη.

Δουλοῦδι τοῦ Γιαλοῦ. Πολύλες φορές έρχεται ή περίοδος άνωμάλως, εις περιπτώσεις μάλιστα άδυνάμιας. Είναι ή λεγομένη χλώρωσις των γυναικών. Να πάρετε τονωτικά με σίδηρον

Protoxalate de fer 0,10 gr.
Thubarbe 0,10 »
pour 1 cachet No 15

Δύο την ήμέραν. Τροφή καλή ανάπαυσις. Έξοχή όχι θάλασσα.

Ανήσυχον Νέον. Σας συνιστώ προτού υποβληθίτε εις έσα μου γράφετε ναρθήτε να εξετάσω καλύτερα τα πράγματα ίσως και με ακτινογραφίαν ώστε να σας καθοδηγήσω εάν πρέπει να γίνη θωρακοπλαστική. Η κατάσταση σας, πάντως, δεν έμπνέει άνησυχίας. Έξέτασατε πάλιν τα πύελα.

Χ. Χ. Χ. Έντός των πρώτων 8 ήμερών είναι δυνατόν να καθορισθι επανκρίως. Πέραν του χρονικού αυτού διαστήματος δεν είναι δυνατόν να γίνη ακριβής προσδιορισμός. Πάντως έλατε να σας δώ και αναλόγως της εξέτασεως ο' άποφανθω περίπου πότε.

Πτωχόν χωρικόν, Άρταν.

Άπορώ πως ένας άνδρας 28 ετών καταφεύγει σε τέτοια έλέθρια πράγματα. Να φροντίσετε να διακόψετε άμέσως γιατί άλλωώς θα έχετε άσχημα αποτελέσματα. Γιατί δεν παντρεύεσθε;

Ρωμαίον. Μου είναι άδύνατον να απαντήσω σ' έσα μου γράφετε. Καθώς πάτε θα γίνετε νευρασθενικός. Άφήστε κατά μέρος τις σκέψεις σας αυτές και τις εξηγήσεις που δίνετε.

Π ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Παθολόγος ιατρός

Άριστοτέλους 39

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας μόνον με τας γυνθίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικής Βαρφας ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις την διαφήν και χωρίς να υποστή την παραμικράν φθοράν το φορέμα σας. Μία βαφή δια να είναι καλή δεν αρκεί μόνον το να βάψη το ύφασμα, αλλά πρέπει, προ πάντος και να μη το καταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI ούδέποτε αναγνωρίζεται ως θαμμένον. Αι βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν.

Πολυώνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

ΚΟΥΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΥΝΕΣ

δια ηλεκτρικού μηχανήματος

Άχιλλέως 61

ΓΕΩΡ. Ι. ΒΑΪΔΑΝΗΣ

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαία 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξωτηνος 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

Έτησία Αμερικικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΑΝΗΣ.

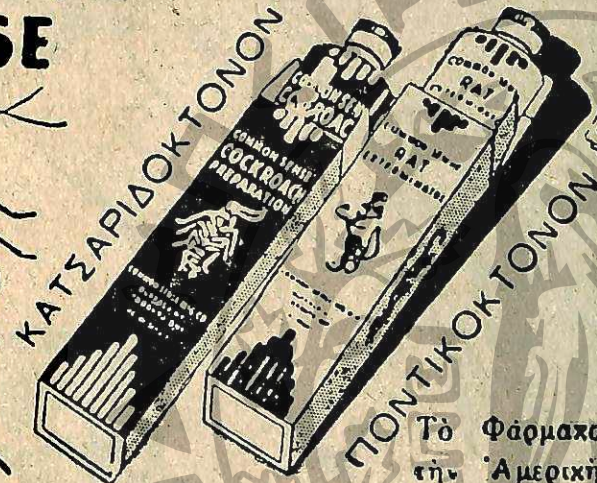
Διαδόχου Παύλου 10.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Έξεδόθη το τεύχος Απριλίου με περιεχόμενα: 1) Οι επίθεωρηται της ανωτάτης εκπαιδεύσεως. Έν θαυμάσιον μέτρον της κυβερνήσεως. 2) Η «θεία δική» και το δόγμα του απανταχού παρόντος της θείας δυνάμεως υπό Άγγέλου Τανάγρα (Άριστοτέλους 67). 3) Τα εκπληκτικα πειράματα του Κρούς. Η εμφάνισις της Καίτης Κίγκ. Αι επιστολαί του Κρούς. 4) Το «Αμπόδεμα» λαϊκαί παραδόσεις της Μάνης, υπό του κ. Άθ. Πατριδίου ιατροῦ. 5) Μετεωρολογίαι και πυροβάδισμα (Άκαία) των νήσων Μπάλε της Ίαδας.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ
COMMON SENSE

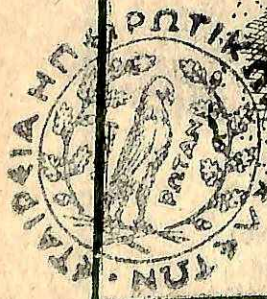
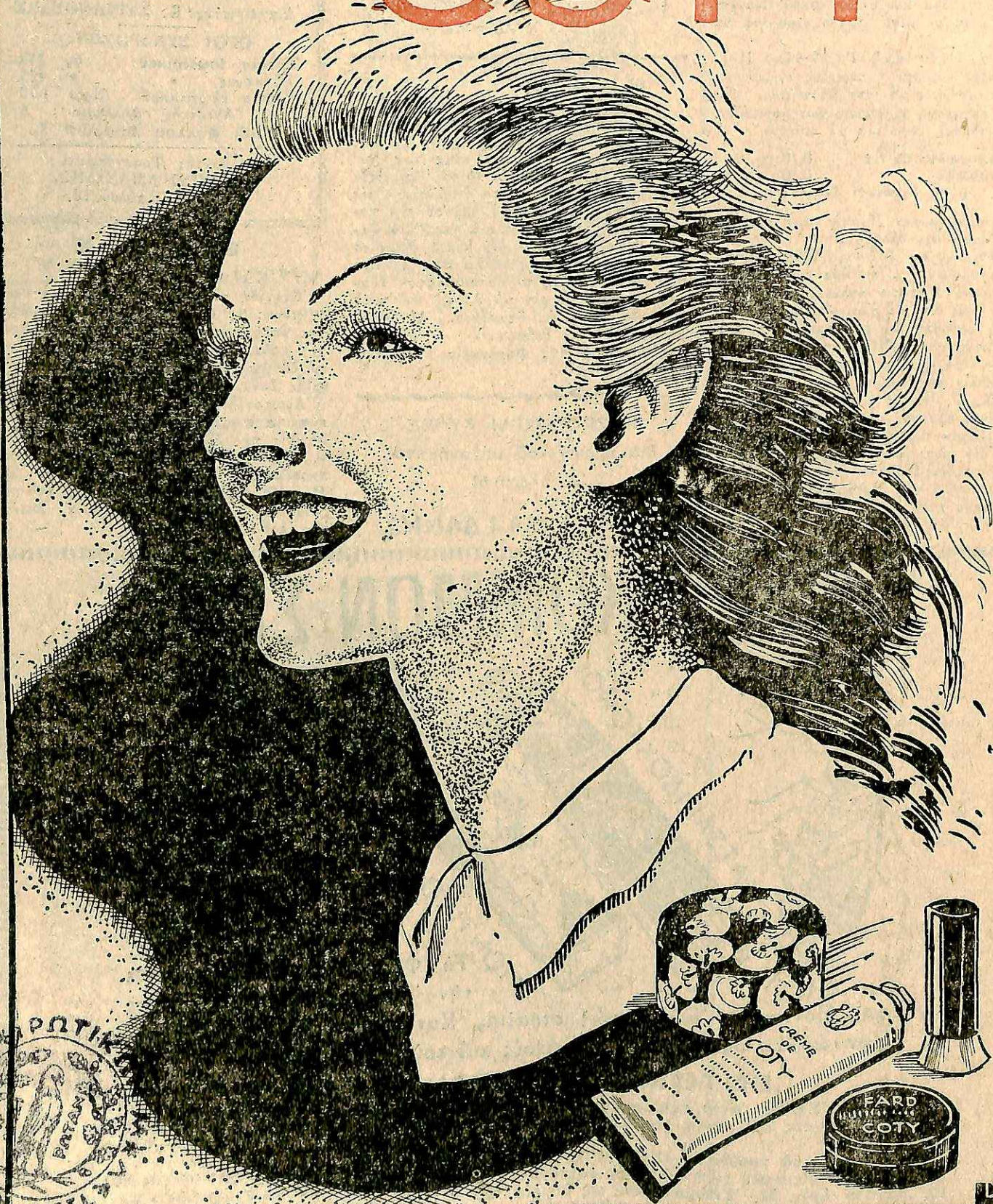
και Ποντικούς Έξολοθρεύει στραίτας Κατοαριδων εντός είκοσιτεσσάρων ωρών. Φονεύει τους Ποντικούς και τους αποξηραίνει

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ΥΓΡΟΝ

«KOMMON SENΣ» άνευ πετρελαίου με άρωμα λεβάντας, φονεύει άκαριαίως μυίας, κώνωπας, κορέους και πάντα τα θλαβερά έντομα και εδωδιάζει ταύτοχρόνως την ατμόσφαιραν.

Τα Αμερικανικά προϊόντα «KOMMON SENΣ» πωλούνται εις όλα τα φαρμακεία και καταστήματα οικιακών ειδών. Κατασριδοκτόνα και Ποντικοκτόνα: Μικρό σφαληνάριον δρχ. 12. Μεγάλο δρχ. 32. Έντομο κτόνον εις δοχεία του ¼ δρχ. 34, του ½ δρχ. 55 και του 1 κιλού δρχ. 100.

Jeunesse COTY

Κυρίες μου!

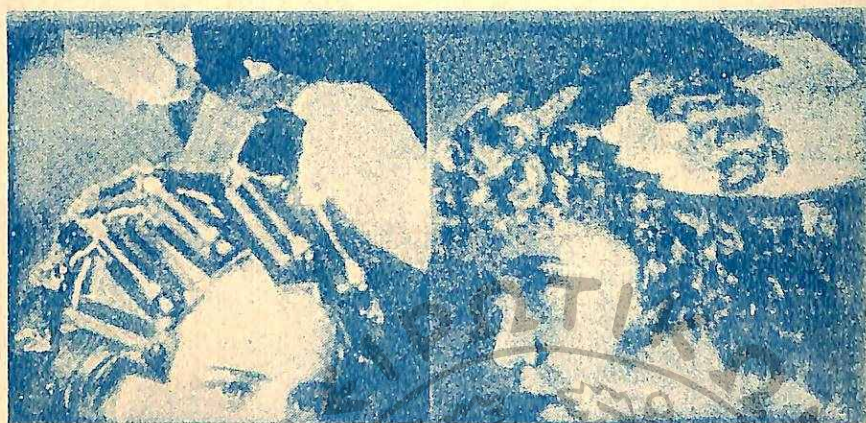
Με όσας υποσχέ-
σεις καὶ ἂν σᾶς δώ-
σουν ποτὲ δὲν θά
μπορέσουν νὰ σᾶς
παρουσιάσουν τὴν
τελειότητα μιᾶς

Ἡ περμανάντ μας ἔτοιμη

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΜΕ ΩΡΑΙΟΤΑΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ
ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΜΠΟΥΚΛΑ
ΧΟΝΔΡΗ ΤΟΣΟΝ ΕΥΠΛΑΣΤΟΝ
ΩΣΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΝΑ ΜΠΟ-
ΡΗΤΕ ΕΙΣ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ
ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΤΕΝΙ-
ΣΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΡΕ-
ΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ. ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΠΟΥ
ΚΑΜΑΤΕ ΑΛΛΟΥ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΜΑΣ

Τὸ huile de permanante εἶνε

τὸ μυστικόν μας

Ἡ περμανάντ μας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛΕΦ 54 287